

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Τεύχος **117**^{ον}

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2024

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Το παρόν τεύχος είναι αφιερωμένο στο Κυπριακό ζήτημα

Ιδιαίτερα προσοχή στα άρθρα:

**Αποσύρεται ο ...από μηχανής θεός της Ελλάδος στην σελίδα 3
Κυπριακό, 50 χρόνια μετά.... και ύστερα τί; στην σελ. 5**

Για την Αθήνα η Κύπρος κείται πιο μακριά

από ό,τι το 1974! σελ.10

Η Κύπρος και η εθνική αβελτηρία σελ. 16

Άρθρα κρίσιμης σημασίας:

**Μήπως οι σημερινοί “αντιρατσιστές ουλεμάδες” είναι εκδοχή
της Ακροδεξιάς; σελ. 23**

Χρηματοδοτούμε τον όλεθρο μας! σελ. 31

Η περί Δικαίου αντίληψις

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Το τρίτο τρίμηνο του 2024, που συμπίπτει με τους καλοκαιρινούς μήνες των διακοπών, με χαλαρές δραστηριότητες και την έγνοια της απόλαυσης της θάλασσας, του βουνού θα λέγαμε ότι θα είχαμε λίγα ενδιαφέροντα και στο πολιτικό πεδίο και στις γεωπολιτικές εξελίξεις. Όμως με μια γειτονική χώρα, όπως η Τουρκία και με δυο πολέμους σε εξέλιξη, οι μεταβολές καταστάσεως πάντα θα υπάρχουν και μάλιστα μερικές φορές γίνονται πολύ χειρότερες.

Στα εθνικά μας θέματα, η κατάσταση φαινομενικά είναι ήρεμη, αφού δεν έχουμε αεροπορικές παραβιάσεις. Η Ελλάδα, «πιστή» και σύμφωνη στο πνεύμα της «Συμφωνίας των Αθηνών», που δεν παράγει δίκαιο, γεννά όμως θράσος και απειλές εκ μέρους της Τουρκίας, η δε Ελλάς συνεχίζει την τακτική της αφωνίας και της σκόπιμης αδράνειας έναντι των τουρκικών προκλήσεων και τις παραβιάσεις εθνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων. Βλέπουμε υπομνήσεις όλων των αναθεωρητικών μεγαλοιδεατισμών της Τουρκίας, περί «Γαλάζιας Πατρίδας» και «Γαλάζιων Ουρανών», μέχρις αμφισβητήσεις κυριαρχίας ελληνικών νήσων. Δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα. Ο πρόεδρος Ερντογάν σε ομιλία του στην αεροπορική ακαδημία της Τουρκίας, ζήτησε από τους νέους αεροπόρους να θυσιάσουν την ζωή τους αν χρειαστεί, υπερασπιζόμενοι την «Γαλάζια Πατρίδα». Και το ακόμη χειρότερο, στα εφετινά σχολικά βιβλία των μαθητών της Τουρκίας (από 7η Τάξη και πάνω) θα διδάσκεται η λεγόμενη γαλάζια πατρίδα και τα δήθεν δικαιώματα της Τουρκίας σε όλη την περιοχή πέριξ της Τουρκίας, δημιουργώντας έτσι μια νέα γενιά ακραίων τούρκων εθνικιστών, μια απειλή για τον Ελληνισμό, που προβάλλεται στο μέλλον. Στην πραγματικότητα η αναθεωρητική πολιτική της Τουρκίας είναι η θεωρία του Ζωτικού Χώρου, που είχαν υιοθετήσει οι Ναζί και ως το καταλάβουμε.

Το άλλο στοιχείο που είναι σημαντικό, είναι τα γεγονότα της Κάσου. Το εγκριθέν πρόγραμμα της Ε.Ε. που την ηλεκτρική διασύνδεση Ισραήλ, Κύπρου, Ελλάδος, το «Great Sea Interconnector» και αφορά στην πόντιση ηλεκτρικού καλωδίου διπλής ροής στην θάλασσα για την μεταφορά καθαρής ηλεκτρικής ενέργειας. Τον Ιούλιο, στις έρευνες ιταλικού ερευνητικού σκάφους εντός των ελληνικών χωρικών υδάτων και εντός της νόμιμης ελληνο-αιγυπτιακής ΑΟΖ, η Τουρκία σε μια επίδειξη δύναμης περικύκλωσε το σκάφος με 5 φρεγάτες και επέβαλε την δική της θέληση, αναγκάζοντας το πλοίο να εγκαταλείψει τις έρευνες, γιατί παραβιάζει την «Τουρκική-Λιβυκή ΑΟΖ», λόγω του παράνομου τουρκο-λιβυκού μνημονίου, αμφισβητώντας εμπράκτως εθνικά μας κυριαρχικά δικαιώματα. Η περίπτωση της Κάσου είναι ακόμη χειρότερη εκείνης των Ιμίων του 1996, καθόσον εδώ η Τουρκία αμφισβητεί στην ουσία την ύπαρξη υφαλοκρηπίδας, σε όλα τα ελληνικά νησιά και αυτό ήταν το μήνυμα που δεν καταλάβαμε. Και το ακόμη χειρότερο, σύμφωνα με αποκαλύψεις της εφημερίδας «ΕΣΤΙΑ», η ελληνική κυβέρνηση διέταξε τον Α/ΓΕΕΘΑ να μην εμπλακούν οι Ένοπλες Δυνάμεις μας, διότι ασχολείται η ελληνική διπλωματία, δείχνοντας στην Τουρκία, ότι η Ελλάδα δεν έχει την θέληση να υπερασπιστεί εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Και

αυτά βλέπουν και οι δορυφόροι της Τουρκίας (Σκόπια και Αλβανία) και αδιαφορούν για διεθνείς συνθήκες, συμφωνίες και την εφαρμογή του διεθνούς δικαίου στις σχέσεις των με την Ελλάδα.

Σε ό,τι αφορά τις διεθνείς εξελίξεις, τόσο στον πόλεμο στην Γάζα, όσο και στην Ουκρανία η αιματοχυσία συνεχίζεται. Στον πόλεμο της Γάζας υπάρχει μια στατικότητα, αφού όπως φαίνεται το Ισραήλ ελέγχει σχεδόν πλήρως την Γάζα, εκτός ενός μέρους των τούνελ με την στρατιωτική δύναμη της Χαμάς να έχει μειωθεί σημαντικά. Η προσπάθεια των ΗΠΑ για ένα τελικό σχέδιο ειρήνευσης, με την βοήθεια της Αιγύπτου, Κατάρ, Ιορδανίας και Σ. Αραβίας, δεν φαίνεται να εωδούται, λόγω αφενός των διαδοχικών απαιτήσεων της Χαμάς και αφετέρου της επιμονής του Ισραήλ να διατηρήσει τον έλεγχο του «Διαδρόμου της Φιλαδέλφειας», μιας λωρίδας στα σύνορα Γάζας- Χερσονήσου Σινά, για να αποτρέψει την παράνομη διέλευση ανθρώπων, αγαθών, όπλων και πυρομαχικών από την Αίγυπτο στην Γάζα και την Χαμάς. Στον Βορρά του Ισραήλ, στον πόλεμο με την Χεζμπολλάχ, το Ισραήλ κατόρθωσε να επιτύχει κάτι μοναδικό μέχρι τώρα. Είχε κατορθώσει να τοποθετήσει σε μια παραγγελία 5.000 «βομβητών επικοινωνίας» της Χεζμπολλάχ, εκρηκτική ύλη με πυροκροτητή και να τους πυροδοτήσει ξαφνικά, με αποτέλεσμα όλοι αυτοί να εκραγούν, προκαλώντας τον θάνατο 11 ατόμων και τον σοβαρό τραυματισμό περίπου 3.000 ανδρών της Χεζμπολλάχ. Αναμένονται κρίσιμες εξελίξεις. Στην Ουκρανία, είχαμε μια εντυπωσιακή μεν, αλλά μοιραία και θανατηφόρα επιχείρηση στην περιφέρεια του Κουρσκ με εισβολή 5-6 ουκρανικών Ταξιαρχιών στο ρωσικό έδαφος. Ήταν μια επιχείρηση, με σκοπό να αναγκάσει ρωσικές δυνάμεις της περιοχής του Ντονμπάς να μεταφερθούν για να αντιμετωπίσουν τις ουκρανικές δυνάμεις και να σταματήσουν την πίεση και την προέλαση των ρωσικών δυνάμεων, κάτι που οι Ρώσοι δεν το έκαναν, τους αντιμετώπισαν με άλλες δυνάμεις-εφεδρείας εσωτερικού. Το σχέδιο, μίμηση της περίφημης μάχης των Αρδενών τον Ιανουάριο 1945, δεν πέτυχε και μέχρι τώρα στοίχισε στον Ουκρανικό στρατό 14.000 απώλειες (θάνατοι και τραυματισμοί) και 1.000 τεθωρακισμένα, χάνοντας έτσι στρατηγικές εφεδρείες, που θα χρησιμοποιούσε στο μέτωπο. Έτσι οι Ουκρανοί υποχωρούν με δραματικό τρόπο στις κατευθύνσεις Κουρσκ, Κουπιάνσκ, Τσάσιβ Γιαρ, Τορέσκ Ούγλενταρ και Πογκρόβσκ, που αν καταληφθούν από τους Ρώσους η κατάρρευση θα είναι βεβαία, σύμφωνα με αναλυτές, η δε CIA εκτιμά ότι η κατάρρευση του μετώπου είναι ενδεχόμενη μέχρι τέλους του έτους. Εξ ου και η προσπάθεια της Ουκρανίας και της Βρετανίας να πείσουν τις ΗΠΑ, να επιτρέψουν την χρήση πυραυλικών συστημάτων (ΑΤΑCΜS, SΤΟRΜ SΗΑDΟW) μακρού βεληνεκούς και να χτυπήσουν βαθιά μέσα στην Ρωσία, κάτι που ο πρόεδρος Πούτιν το θεώρησε κόκκινη γραμμή και θα απαντήσει με πυρηνικά όπλα, κάτι αδιανόητο. Ευτυχώς οι ΗΠΑ δεν κάνουν αυτό το βήμα προς την ολική καταστροφή μέχρι τώρα.

Σεπτέμβριος 2024.

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης,

M.Sc. στην Γεωπολιτική από το ΕΚΠΑ

Πρόεδρος ΕΛΙSΜΕ

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 21-6037

Εκδότης-Διευθυντής: Ιωάννης Μπαλτζώης

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος

Συντ/κή Ομάδα: Γ. Δουδούμης, Δ. Ηλιόπουλος, Μ. Βλάχου

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ Α.Ε. Τηλ: 2105743410

Διευθύνσεις

Γραφεία: 28ης Οκτωβρίου 88

TK 104 34 Αθήνα

Τηλέφωνα: 210 8211025

E-mail: elisme@elisme.gr

Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Αποσύρεται ο ...από μηχανής θεός της Ελλάδος

Του Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ
Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ο από μηχανής θεός της Ελλάδος με γαλανόλευκο χιτώνα, κοιτούσε από ψηλά συνοφρωμένος και σκεπτικός. Για χιλιάδες χρόνια συμπαραστέκεται και ιδιαίτερα στις περιόδους που οι Έλληνες πιστεύουν στο «συν Αθηνά και χείρα κίνει». Υπήρξαν στιγμές εθνικής διχόνοιας, φιλαρχίας και μοιραίων λαθών που απαιτήθηκε η παρέμβαση του θεού για να καλύψει ελλείψεις στην πρόβλεψη, την οργάνωση και την ομοψυχία. Οι Έλληνες εισήγαγαν τον από μηχανής θεό τους στις θεατρικές παραστάσεις και τον επεκάλοντο στα αδιέξοδά τους.

Ο θλιμμένος Έλληνας από μηχανής θεός ίσως αμήχανα την γενειάδα του. Παλαιότερα, μονολογούσε, επενέβαινα υπέρ των Ελλήνων με την βεβαιότητα ότι προσφέρω στην ανθρωπότητα. Ο ορθολογισμός, ο πολιτισμός, η επιστήμη, η δύναμη και κυρίως η αυτογνωσία επέτρεπαν στους Έλληνες να προσφέρουν αλλά και να αναγεννώνται από την στάχτες τους. Σήμερα φοβόμαστε ότι αυτή η βάση ξεθωριάζει και η Ελλάδα οδεύει στο άγνωστο. Ακόμη και τυχόν διορθωτική παρέμβασή μου δεν εγγυάται την ανάκαμψη. Δυστυχώς οι ίδιοι οι Έλληνες δεν θέλουν να σωθούν ενώ η ηγεσία τους διαλαλεί θριαμβολογώντας ότι όλα βαίνουν καλώς.

Ο θλιμμένος και οργισμένος μονόλογος

του Έλληνα θεού συνεχίζεται ακατάπαυστα. Αλήθεια τόσοι «αρμόδιοι» δεν συνεγείρονται από τις δημογραφικές στατιστικές που προβλέπουν ότι σε εκατόν πενήντα έτη από τώρα η Ελλάς θα κατοικείται αλλά όχι από Έλληνες; Δεν συνειδητοποιούν ότι η μεταπολιτευτική παιδεία παράγει παγκοσμιοποιημένους παπαγάλους με πολλές γνώσεις στην οικολογία και τα ατομικά δικαιώματα και με ελάχιστες στα εθνικά πρότυπα, το εθνικό όραμα, τις συλλογικές υποχρεώσεις, την αυτογνωσία και την ελληνική γλώσσα; Δεν βλέπουν τους νέους Έλληνες που δεν ξέρουν από που έρχονται, που πάνε, ποιοι τους επιβουλεύονται και τι υπερασπίζονται; Δεν έχουν ενοχές όταν οι νέοι φανατίζονται με οτιδήποτε ευτελές, διαιρούνται, τραυματίζονται και μαχαιρώνονται μεταξύ τους άνευ αιτίας; Γιατί το καθεστώς τους εμποτίζει με την ουτοπία ότι τα πάντα επιλύονται με το Διεθνές Δίκαιο και τους Διεθνείς Θεσμούς ενώ ο πόλεμος είναι παρωχημένος και ό,τι σχετίζεται με αυτόν είναι εθνικιστικό και πρέπει να απαξιώνεται; Γιατί δεν διδάσκεται το «ου καταίσχυνώ τα όπλα τα ιερά», γιατί οι πολιτικοί γόνοι υπηρετούν εικονικά αντί να παραδειγματίζουν και γίνονται δυσεύρετοι οι υποψήφιοι των ΑΣΕΙ; Ο Έλληνας θεός αδυνατεί να κατανοήσει γιατί τα σοβαρά κράτη μελετούν και εφαρμόζουν τον ρε-

αλισμό του Θουκυδίδου εκτός από τους «αρμοδίους» απογόνους του.

Αλλοίμονο μονολογεί ο από μηχανής θεός: Οι Έλληνες μετέδωσαν παγκοσμίως το βέλτιστο πολίτευμα της Δημοκρατίας επισημαίνοντας ταυτόχρονα το ευάλωτο αυτής καθώς και την απαίτηση πολιτικής ωριμότητας. Δεν αξίζει σήμερα στο ιερό αυτό πολίτευμα να βρίσκεται στο εδώλιο, αντί των ανεπαρκών λειτουργιών που το κακοποιούν. Δεν ευθύνεται η Δημοκρατία αλλά οι υπηρέτες της, για σειρά σκανδάλων, για το υπέρογκο μεταπολιτευτικό δημόσιο χρέος, την απαξίωση των παραμεθωρίων περιοχών και της υπαίθρου, την αναξιοκρατία και την κομματική διείσδυση, την εξάρτηση από ξένα κέντρα, τον κατευνασμό προς τις απειλές και την ανεπαρκή στρατιωτική ισχύ για την προάσπιση της χώρας και της Κύπρου. Οι Έλληνες ψηφοφόροι φέρουν ευθύνη για τις επιλογές τους.

Θέλω πολύ να πράξω το διαχρονικό μου χρέος συνεχίζει ο από μηχανής θεός της Ελλάδος αλλά οι Έλληνες αδιαφορούν ενώ οι ηγέτες τους είναι ευχαριστημένοι με το παρόν και λίαν αισιόδοξοι για το μέλλον. Συνοψίζω τα επιχειρήματά τους (σχεδόν όλα υιοθετούνται και από τα κύρια αντιπολιτευτικά κόμματα):

- Υπάρχει δημογραφικό εθνικό σχέδιο και έχουν ληφθεί όλα τα απαιτούμενα μέτρα (εδώ γελούν). Το μεταναστευτικό θα επιλύσει το δημογραφικό ζήτημα (ακόμη και αν πρόκειται για εκατοντάδες χιλιάδες ή αργότερα εκατομμύρια αναφομοίωτων ξένων, θεοκρατικών αντιλήψεων, επηρεαζομένων από εχθρικά ξένα κέντρα).

- Η παιδεία μας ανθεί αφού ολοκληρώνονται οι προσλήψεις εκπαιδευτικών, επεκτείνονται οι διαδραστικοί πίνακες, διδάσκεται το ουδέτερο φύλο και ίσως τελικά υλοποιηθεί ο θεσμός της μαζορέτας.

- Η οικονομία μας είναι ισχυρή ειδικά δε η «βαριά βιομηχανία» παροχής υπηρεσιών (αλήθεια τι ανταγωνιστικό παράγουμε;).

- Δεν αντιλαμβανόμαστε τις ενέργειες Αλβανίας και Σκοπίων ως «σφαλιάρες». Εμείς κτίζουμε στην νομιμότητα και κρατούμε το χαρτί της εισόδου τους στην ΕΕ (όπως το κρατούσαμε και για το ΝΑΤΟ). Όσο και να προκαλούν δεν θα καταγγείλουμε την συμφωνία των Πρεσπών (θα μας μαλώσουν οι σύμμαχοι) και θα υπερασπιζόμαστε μέχρι θανάτου το δικαίωμα του Ράμα να οργανώνει φίεστες στην Αθήνα, με ομοεθνείς του, για το Αλβανικό όραμα.

- Ως προς την Τουρκία, όχι μόνο τους αποτρέπουμε στρατιωτικά αλλά υπερέχουμε λόγω

των αεροσκαφών Rafale, των F-35 και των φρεγατών BELHARRA (κούνια που μας κούναγε υποκριτές Φαρισαίοι). Η αμυντική μας βιομηχανία μπορεί να έχει λίαν χαμηλές επιδόσεις (γιατί άραγε) αλλά έχει «αναπτυξιακές προοπτικές». Εξ άλλου η ηγεσία έχει εξασφαλίσει «ήρεμα νερά» και «εποικοδομητικό διάλογο» για όλα τα διμερή θέματα, παρά τις μικρές ταλαιπωρίες στις οποίες μας υποβάλλουν ενίοτε οι φίλοι μας για να παίξουν από αγάπη.

- Μπορεί να ζητείται από το προσωπικό των ΕΔ να εκπληρώσει την αποστολή του με μέσα 50 ετών αλλά είμαστε νοερά στο πλευρό του, το ξεπροβοδίζουμε με βαρυσήμαντες ευχές και το αμείβουμε ανάλογα με την προσφορά του.

- Αν και δεσμευθήκαμε, δεν θα υλοποιήσουμε τα θαλάσσια πάρκα, δεν θα καταθέσουμε στην ΕΕ θαλάσσιο χωροταξικό σχεδιασμό (μας αρέσει το πρόστιμο), δεν θα ερευνήσουμε στις περιοχές του «τουρκολιβυκού μνημονίου», δεν θα ενισχύσουμε στο έπακρο στρατιωτικά τα νησιά μας και την Κύπρο, δεν θα αυξήσουμε την θητεία, δεν θα στρατευθούν οι γυναίκες, δεν θα εξοπλισθούμε τάχιστα και έξυπνα διότι μας καλύπτει το Διεθνές Δίκαιο και οι σύμμαχοι. Για την ΑΟΖ, τις γραμμές βάσεως και την επέκταση των χωρικών υδάτων θα επιφυλαχθούμε και για τα επόμενα 50 έτη, έως ότου ωριμάσουν οι συνθήκες...

- Η Κύπρος μπορεί να είναι λίγο μακριά αλλά οι φίλοι μας οι Βρετανοί μας υποσχέθηκαν ότι θα πράξουν τα δέοντα ώστε η επίλυση να γίνει στην βάση Διζωνικής Δικαιοδικής με πολιτική ισότητα αλά Τούρκα (ευτυχώς που δεν ζεις αείμνηστε Τάσσο Παπαδόπουλε).

- Είμαστε οι πραγματικοί ρεαλιστές διότι αποφεύγουμε πάση θυσία τον πόλεμο. Μπορεί να εξοπλιζόμαστε αλλά όλοι γνωρίζουν ότι δεν θα φθάσουμε δα και στον πόλεμο. Παρά τα λεχθέντα του Περικλέους, ο κατευνασμός αν και δεν έχει «κόκκινες γραμμές» συμφέρει και βολεύει. Είναι εξ άλλου γνωστό σε όλους ότι οι δορυφόροι επιβιώνουν.

Ο Έλληνας από μηχανής θεός απομακρύνθηκε με βαριά βήματα. Οι Έλληνες ψελλίζει με θεωρούν περιττό αφού έχουν επιλύσει όλα τους τα προβλήματα. Ακόμη και αν φωνάξω η φωνή μου θα αλλοιωθεί μέσω καταλλήλων φίλτρων, πριν φθάσει στους Έλληνες. Μπορεί οι σειρήνες του πολέμου να ηχούν γύρω μας αλλά ο λαός πρέπει να παραμείνει στην αισιόδοξη νιρβάνα του. Πηγαίνω να ξεκουραστώ για ένα αιώνα και εύχομαι να τους βρω τότε το ίδιο υγιείς και αισιόδοξους. Καλή νύκτα.

03 – Αυγούστου – 2024

Κυπριακό, 50 χρόνια μετά.... και ύστερα τί;

Δοκίμιον

Του υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Πολλοί ίσως απορούν, γιατί το κείμενο αυτό χαρακτηρίζεται δοκίμιον και όχι άρθρο ή απλώς μία προσωπική άποψη του γράφοντος. Είναι δοκίμιον, διότι εδώ επιχειρείται διατύπωση σκέψεων προκαλουσών σειρά ερωτημάτων πάνω σε ένα ζήτημα εθνικής σημασίας. Στην περίπτωση μας, τίγονται ορισμένες πλευρές του υπό εντρύφησην θέματός μας, χαρακτηριζόμενες μοιραίες και ιδιαιτέρως επικίνδυνες. Εδώ αποπειρώμεθα να προσεγγίσουμε το πρόβλημα με τις εθνικές, τις ψυχολογικές, τις κοινωνικές, τις οικονομικές και τις ηθικές του διαστάσεις. Με δυο λόγια, προσπαθούμε να αινιγματούσουμε τις σκιερές πλευρές του Κυπριακού καθώς και της Ελλαδικής αβελθηρίας για την επιβίωση του Ελληνισμού, όπως και της πολιτικής ολιγωρίας σε ό,τι αφορά ημάς, Ελλαδίτες και Κυπρίους. Υπάρχει καταγραφή αλυσίδας απρονοησιών. Αποτέλεσμα; Άκαρπος μετάγνωσις, αθροιστική προδοσία, πόνος, θλίψη, απουσία προνοητικών σχεδίων, θολό μέλλον.

Το σχέδιον Acheson, συμβούλου του προέδρου Johnson, συζητηθέν κατά το δίμηνον Ιουλίου-Αυγούστου 1964 στην Γενεύη, ως εκ των εκβάντων διεπιστώθη, χαρακτηρίζεται, ως το πλέον ευνοϊκό για την ελληνική πλευρά, εφόσον ληφθεί υπόψη το μεταγενέστερον αδιέξοδον καθεστώς, στο οποίο περιήλθεν η Κύπρος και επομένως και η Ελλάς, 50 έτη μετά την τουρκικήν εισβολή στην Κύπρο το θέρος του 1974. Για την ελληνική πλευρά το 1964 η λύση Acheson ήταν συμβιβαστική, καλόβολη. Απεφεύγετο μία εθνική αμηχανία με την εκτίμηση, ότι επιτυγχάνετο σχέσις εγγυήσεως, αφ'ής η πρότασις προήρχετο από τις ΗΠΑ. Και μάλιστα εκείνη την εποχή η Ελλάς λόγω των εσωτερικών της πολυδαϊδάλων πολιτικών προβλημάτων δεν είχε την πολυτέλεια ουσιαστικής υποστηρίξεως, ποιός τινος μαξιμαλιστικής απαιτήσεως, αφορώσης στην πλήρη -πλην μέρους της Καρπασίας- ένωση Κύπρου με Ελλάδα.

Ο Μακάριος απέναντι στα διαλαμβανόμενα, με πρωταγωνιστούσα την Ελλάδα προέβαλε αντιρρήσεις. Θεωρούσε ασύμφωρες -για τον ίδιο- προτάσεις «απροσκήτων μεσολαβητών», δεδομένου, ότι εκείνος προσέβλεπεν περισσότερο στην «αιγίδα» της Σοβιετικής Ενώσεως παρά στους Δυτικούς αυτοκλήτους οικείους και λοιπούς καλοθελητές. Επί πλέον η ιδέα του να απωλέσει τον θρόνο αρχηγού κράτους τον ώθησε στο να διαδώσει την επιτηδευμένη του διαφωνία με χρήση εναλλασσομένων πολιτικών ελιγμών. Ο ίδιος σε κάποια εκμυστήρευσίν του απεκάλυπεν, ότι δεν σκοπεύει από αρχηγός κράτους να υποβιβασθεί -με την ένωση- σε νομάρχη της ελληνικής επικρατείας. Φυσικόν επόμενον, η αντίρρησή του αυτή να αιτιάται την αποτυχία σε οιοδήποτε σχέδιον Δυτικής εμπνεύσεως και επομένως εκμεταλλεύσεως του Κυπριακού παράγοντος. Εάν εξετάσουμε το ιδιόρρυθμον της Μακαριακής πολιτικής ερμηνευτικής, θα διαπιστώσουμε, ότι εκείνος ουδόλως επεθύμει να κατανοηθεί από την ελληνική κυβέρνηση το πόσο κοντά στην -σχεδόν απόλυτη- εύνοια προς την Ελλάδα προσεφέρετο μία λύσις. Το μετέπειτα μάς κατέδειξε, ότι η πλάστιγγα άρχισε να γέρνει και -κακή τή μοίρα- και σαφώς υπαιτιότητί μας εξακολουθεί να γέρνει υπέρ της Τουρκίας. Ο Δυτικός συνασπισμός άλλωστε -και παρά

την ασταθή γεωπολιτική και «συμμαχική» συμπεριφορά της Τουρκίας, την θεωρεί περισσότερο δυναμική και εξυπηρετούσα Δυτικούς σκοπούς και συμφέροντα, από ό,τι αυτή της -χωρίς αξιώσεις- «δεδομένης» και «εθελόδουλου» Ελλάδος.

Η Κύπρος, από την αρχή της ιστορίας του ενσόφου ανθρώπου, έχει ένα μοιραίο και δυσπερίγραπτο προνόμιον. Να έχει δηλαδή γεωγραφική, γεωπολιτική και γεωστρατηγική βαρύτητα. Μία ρητή χωρική σημειολογία. Μία αξία, απαιτούσα διαχρονικήν σπουδή. Επομένως, η γεωγραφική θέση, το γενικό ιστορικό πλαίσιο και οι περιβάλλουσες την νήσο πλουτοπαραγωγικές πηγές καθιστούν την Κύπρο ένα πόλον έλξεως για όσους έχουν την βούληση, την δύναμη και τον τρόπο να επιβάλλουν τους δικούς τους κανόνες στην ιστορική της πορεία. Αυτό πρέπει να καταστεί σαφές. Τουτέστιν, όσοι εν τή αδυναμία των επικαλούνται την διεθνή νομιμότητα, την συμμαχική ηθική, τα διπλωματικά ενδεικνύόμενα, τα πολιτικώς ορθά, τα λογικώς αποδεκτά, και τα πολιτισμικώς πρόποντα, τότε και σύμφωνα με τα διεθνώς και αναποφεύκτως κακώς κείμενα, πλανώνται οικτρώς.

Ποίος έχει την δύναμη να ελέγξει εκείνο το γεωγραφικό σημείο του κόσμου, όπου συναντώνται τρεις ήπειροι, ήγουν Ευρώπη, Ασία, Αφρική; Ποίος μπορεί να εκμεταλλευθεί την εγγύτητα της Κύπρου προς την Μέση Ανατολή; Εν προκειμένω την γειτονία με αρκετές άστατες, πτητικές και ευμετάβολες αραβικές, εβραϊκές, λεβαντίνικες και ασιατικές φυλετικές τε και κρατικές οντότητες; Αυτή η ιδιαιτερότητα της νήσου «προσκαλεί» για εγκαθίδρυσιν δυνητικών βάσεων για «παρακολούθηση» και «επιρροή» στις εξελίξεις, τις επισυμβαίνουσες γύρωθεν. Αυτή την αξία της Νήσου την γνώριζαν και εξακολουθούν να την ασπάζονται οι Άγγλοι, δι' ό και από την εποχή της παντοκρατορίας των η Κύπρος απετέλει ένα καίριο προγεφύρωμα στο γεωγραφικό αυτό σταυροδρόμι καθώς και στην εν διαρκή επικαιρότητι ζώνη Rimland. Η Κύπρος -είναι κατανοητό- αποτελεί ένα κρίσιμο μέρος στο πλαίσιο της Rimland Zone οφειλόμενο στην ελκυστική στρατηγική της θέση στην Ανατολική Μεσόγειο. Είναι θέση μαγνητίζιμη που έλκει εκείνους, οι οποίοι γνωρίζουν και εκμεταλλεύονται κάθε ευκαιρία στο να αποκομίζουν από αυτή κέρδη εις το διηνεκές. Να ρυθμίζουν περιφερειακές σχεδιάσεις με βάση τις γεωπολιτικές και γεωοικονομικές διοράσεις τους. Και τούτο δεν χρειάζεται περαιτέρω επεξήγηση, όταν είναι παγκοσμίως γνωστό, ότι η Κύπρος λειτουργεί ωςάν ζωτικό σημείο ελέγχου θαλασσίων οδών, ενεργειακών πηγών και στρατιωτικών επιχειρήσεων, ενεργώντας ως απορροφητής μεταξύ των ηπειρωτικών δυνάμεων της Ευρασίας και των ναυτικών δυνάμεων της Δύσεως. Συνεπώς ο έλεγχος της Κύπρου και των περιβαλλόντων αυτήν υδάτων προσδίδει πολυσήμαντον αξία στο ευρύτερο πλαίσιο μιας λειτουργούσης πλανητικής δυναμικής, όπως είχε φανταστεί αυτή την ζώνη ο Nicholas John Spykman.

Το ζήτημα για τους Έλληνες είναι, ότι ενώ καταλαβαίνουμε την αξία της Κύπρου, όπως αυτή εκτιμάται εντός του κάδρου του παγκοσμίου γίνεσθαι, αυτή ό-

μως η κατανόηση της αξίας αποτελεί για τους εκάστοτε κυβερνώντες, κατά την τελευταία 50ετία ένα ανυπέροχο πολιτικό Γολγοθά, ο οποίος ίσταται εμπρός τους βλοσυρός, άκαμπτος, αδιαπραγμάτευτος και όπου ακόμη και ο ίσκιος του τρομάζει εκείνους τους διοικούντες, οι οποίοι δεν έχουν διάθεση να ασχοληθούν με το αύριο ενός ενιαίου Μεσογειακής υφάνσεως ελληνισμού παρά μόνον για τα εφήμερα τοπομαχούμενα εκλογομαγειρέματα. Τί μπορούν άραγε να διεκδικήσουν, υποκλινόμενοι στον Τούρκο, ο οποίος δια συγγραφής Νταβούτογλου αποσαφηνίζει, ότι: «*Είναι λανθασμένη η αντίληψη, ότι η Τουρκία ενδιαφέρεται για την Κύπρο, επειδή εκεί υπάρχει τουρκική κοινότητα. Ακόμη και να μη ζούσε ούτε ένας Τούρκος στην Κύπρο, για την Τουρκία υπάρχει Κυπριακό και δεν θα παραιτηθεί από αυτό. Η Κύπρος είναι ζωτικής σημασίας για την Τουρκία, λόγω της πολιτικής της στην Ανατολική Μεσόγειο*» (βιβλίο "Στρατηγικό βάθος").

Το να τολμήσουμε να κάνουμε συνειρμούς για την περιπόθητη Μανί Vatan (Γαλάζια Πατρίδα), όπου στα Ελληνικά νησιά δεν υπάρχουν Τούρκοι, αλλά ο Τούρκος τα θεωρεί -στις ονειροπολήσεις του- φυσική ζωτική προέκταση της Ανατολίας, τότε θα περιπέσουμε σε γεωπολιτική κατάθλιψη, σκεπτόμενοι ότι δεν είμαστε σε θέση να ασφαλίσουμε ούτε τα εθνικά μας περιουσιακά και κυριαρχικά στοιχεία. Το να κομπορημονούμε με στομφώδεις κυβερνητικές δηλώσεις, ότι θα το μετανοήσει εκείνος που θα προσβάλλει την δική μας επικράτεια προκαλεί μάλλον θυμηδία. Ο κατευνασμός και η υποχωρητικότητα δεν συνηγορούν στην πειστικότητα των αερολογιών. Για του λόγου το αληθές υπάρχουν κάποιες καταγραφές τέτοιας ενδοτικής αντιμετώπισης με εμφανή (μάλλον κραυγαλέα) την ασθενή κυβερνητική ηθική αντοχή σε διαδραματισθέντα επεισόδια των τελευταίων ετών.

Για την τραγωδία της Κύπρου του 1974 συνέτρεξαν πολλοί αλλοπρόσαλλοι δόλιοι και πολυπρόσωποι προδοτικοί παράγοντες. Ένας σημαντικός -θα λέγαμε ο ουσιαστικότερος- αιτιατός συντελεστής της συμφοράς υπήρξε ο Μακάριος. Στην περίπτωση του Μακαρίου δεν μπορούμε να αποφανθούμε για την κρυφή του όψη, ωστόσο, υπολογίζοντας με την δική μας αντιληπτική δυνατότητα βαθμολογήσεως βίων και πολιτείας προσώπων είμαστε σε θέση να τακτοποιήσουμε το γραπτώς καταθέτειν και το νοείν. Το νοείν της πολυδιασπάσεως του αισθητού πολιτικού πράττειν και της προσλήψεως νοημάτων, διαστάσεων και σχημάτων, ακόμη και πέραν των δυνατοτήτων παραγωγής κάθε πολιτικής συνειδήσεως. Εάν εξαιρέσουμε εκείνους που δανείζονται την παραπλανητική και ποδηγετούσα κριτική σκέψη των καλοπληρωμένων από το σύστημα (κρατικές ψυχολογικές επιχειρήσεις) δημοσιογράφων, πηγαίνουμε στους διαθέτοντες αυθεντική κρίση, οι οποίοι ερωτούν: «...πού διενεργείται η ιστορία; Ποίος την διενεργεί»; Βεβαίως, όλοι μας είμεθα μέτοχοι στο πεδίο της ιστορίας. Όταν μάλιστα κάποτε κατανοηθεί το μέγεθος της ευθύνης του καθενός μας και στηθεί ο εκδεχόμενος αναθεωρητισμός μας επί το εθνικότερον τότε η ιστορία θα καταδεχθεί να μας ταξιθετήσει στην σωστή πλευρά της. Όταν όμως οι ηγέτες είναι αρνητικοί συντελεστές στην εθνική μας πορεία, τότε η ιστορία τιμωρεί. Τιμωρεί και όλους εμάς, ένεκα του ασυλλογίστου βαθμού της δικής μας ανοχής προς τους όσους απροσδέκτους ηγέτες εστιάζουν το πολιτικό τους

«είναι» στον περισπασμό που ονομάζεται «ιδιωφέλεια».

Ο Μακάριος εξεμεταλλεύθη την ιδιότητά του ως θρησκευτικός και πολιτικός αρχηγός. Ο Κυπριακός λαός, έχει στον εσωτερικό του κόσμο, υψηλά τοποθετημένο το θρησκευτικό του αίσθημα. Φυσικόν επακόλουθον είναι ένας θρησκευτικός και συνάμα πολιτικός αρχηγός να περιβάλλεται από μία αύρα, η οποία αύρα συνήθως τυφλώνει εκείνο τον λαό, ο οποίος ενώ προσπαθεί να γνωρίσει ακόμη και τον ίδιο του τον εαυτό καταλήγει σε κάποια κοινωνικο-πολιτική διάπλαση μιας ψυχοσυνθέσεως που συνήθως βασίζεται στην «φαινομενικότητα». Λίγοι καταλαβαίνουν υποθέσεις, προθέσεις και σκοπούς. Λίγοι εκδηλώνουν εναντίωση στην γνώμη των πολλών πιστών, που θεωρούν, ότι προστατεύονται από την δύναμη μιας θεοπνεύστου εξουσίας. Οι περισσότεροι Κύπριοι στην εποχή του Μακαρίου βλέπουν ένα Μακάριο σπλαχνικό, φιλόανθρωπο, ειλικρινή επί Γης εκπρόσωπο του Θεού. Βλέπουν στον αρχηγό αρετές. Πολλές φορές αρετές υπαρκτές αλλά πάντοτε σαν αφηγήματα προεκτεταμένου μύθου, όχι ασφαλώς αισθητές αλλά σαν αποκρυσταλλώσεις. Σαν είδος ιστορικής καταγραφής. Ωστόσο η ιστορική καταγραφή παραλείπει μία σημαντική λεπτομέρεια. Δηλαδή, ο Μακάριος προ της αποδράσεώς του από την Κύπρο την εσπέραν της 15ης Ιουλίου 1974 εξέπεμψε ραδιοφωνικό μήνυμα προς τον Κυπριακό λαό προτρέποντας τον να αντισταθεί ενόπλιως κατά της χούντας των Αθηνών. Η επιχειρησιακή λεπτομέρεια έγκειται στο γεγονός, ότι ενώ οι Τούρκοι εξεδήλωναν την εισβολή των, οι «Ενωτικοί» και οι «Μακαριακοί» εμάχοντο αλλήλους προκαλώντας μίαν επιπρόσθετον παρέκκλιση στο σύστημα αμύνης της νήσου.

Και σήμερα, 50 χρόνια μετά, υπάρχει μία εικόνα εκείνου του αρχηγού των υπερόχων ημερών. Ο ίδιος ο Μακάριος σκιαγραφεί τον εαυτόν του με ουτοπικά δηλωτικό και με ένα σχεδόν παντοδύναμο τρόπο. Μεγαλειώδης εαυτός. Με προσωπική φρουρά τριών χιλιάδων ενόπλων, εξοπλισμένων ανδρών, με οπλισμό τελευταίας γενιάς. Έκδοση μεγαλομανίας και έκφραση ακραίου ναρκισσισμού. Ένας παρόμοιος ναρκισσισμός παρατηρείται και στους σημερινούς μας πολιτικούς. Ανασχετικό ρόλο βεβαίως παίζουν οι image makers, οι οποίοι επισημαίνουν επιβολή δεσμεύσεως των ναρκισσιστών στο να συγκαλύψουν (έστω μεταμφιέσουν) αυτή τους την αδυναμία και εν ταυτῶ να προβάλουν άλλα κοινώς αποδεκτά διαπιστευτήρια, ιδία υπερεκτιμημένα δεξιοτεχνικώς γνωρίσματα χαρακτήρος. Αυτοί οι πολιτικοί αναπτύσσουν ένα είδος «ιδιωτικής λογικής» ή κάτι σαν «υποκειμενική αντίληψη» της δημοσίας ζωής, η οποία μάλιστα οργανώνει τις σκέψεις τους στα αφορώντα στον κόσμο των οπαδών τους και την θέση τους μέσα σ' αυτόν τον κόσμο, για τον οποίον και μεριμνούν, ώστε ο κόσμος αυτός να επηρεάζεται αδιαλείπτως από τις δικές τους αποκλειστικές επιλογές.

Ο Μακάριος, εν τέλει, αισθανόμενος την απόλυτη κυριαρχία του σε ένα αξιοσημείωτο γεωγραφικό μέρος του κόσμου, ήταν αδύνατο να δεχθεί οιαδήποτε λύση πλην εκείνης, που θα τον διατηρούσε δια βίου μονάρχη και -οπωσδήποτε- χωρίς «κουτσουρεμένη» κυριαρχία. Αυτή η εφηρμοσμένη τριτοκοσμική ισχυρογνωμοσύνη τού Μακαρίου απέναντι σε οποιαδήποτε Δυτικής εμπνεύσεως εισήγηση πολλακίς δημιούργησε αμηχανία στις προ του 1967 ελληνικές κυβερνήσεις. Αργό-

τερα, οι στρατιωτικές κυβερνήσεις θεώρησαν τον Μακάριο δυσάρεστη ενόχληση, αφού εκείνος τεχνηέντως παρέκαμπτε την από του δημοψηφίσματος του 1950 κατάφαση ενώσεως της Κύπρου με την μητέρα Ελλάδα. Άλλωστε, αυτή η ιδέα ενώσεως του προκαλούσε πολιτειακή αλλεργία με ξενιστή την παρουσία στην Κύπρο ελλαδιτών στρατιωτικών. Πίστευε, ότι καλύπτεται από τον εξωτερικό παράγοντα μιας υπαινισσομένης ταυτότητος υπερδυνάμεως απέναντι στην απειλή της υποκινουμένης από το NATO στρατιωτικής κυβερνήσεως των Αθηνών. Σ' αυτή του την καχυποψία δεν παρεπλανήθη. Το NATO εύρισκε ως άκρως επικίνδυνη την αντινατοϊκή αυτή στάση, δι' ό και μεθόδευσε την ανατροπή του. Όμως άλλες οι βουλές των Αθηνών και άλλες οι του NATO. Οι Έλληνες στρατιωτικοί μη διαθέτοντες πολιτικά αισθητήρια υπέπεσαν στο θανάσιμον ατόπημα να πιστεύσουν σε διαβεβαιώσεις αγγλο-αμερικανών, ότι δηλαδή μία «απάλειψη» του Μακαρίου δεν θα είχε συνέπειες για την Ελλάδα.

Η ιστορία διδάσκει, ότι ελάχιστοι εκ των στρατιωτικών διαθέτουν πολιτική διόραση, όπως π.χ. οι Dwight Eisenhower, Charles de Gaulle κ.α. Συνεπώς οι στρατιωτικοί «κατεδίκασαν εις θάνατον» πάσαν ιδέα συνάψεως Κύπρου-Ελλάδος. Αυτή ήταν και η ευκαιρία επανόδου των πολιτικών στους ορφανεμένους θώκους της εξουσίας. Τούτο ωστόσο σε ουδέν συνέβαλε στο να εξευρεθεί κάποια λύση στο Κυπριακό.

Η εισβολή των Τούρκων στο νησί επεδείνωσε έτι περισσότερο τις σχέσεις ισορροπίας μεταξύ δύο χωρών «συμμάχων» του NATO. Πολιτικά οξύμωρα. Στρατιωτικές ασυμμετρίες. Κοινωνικές συμφορές. Διπλωματικές γενικολογίες. Ακαθόριστο μέλλον. Εθνικός κυβερνήτης της προσβεβλημένης κυπριακής οντότητος ο «κανένας». Διαχειριστής της κυπριακής ακαταστασίας ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών. Στην ουσία οι αγγλο-αμερικανοί. Η Τουρκία από της εισβολής και στρατιωτικής σταθεροποιήσεώς της στην νήσο απέκτησε ένα κρίσιμο πλεονέκτημα. Τον χαρακτηρισμό της ως ατύπου ρυθμιστού σε ένα γεωστρατηγικό τομέα. Ένα πολυπόθητο τοπίο, όπου ναί μεν πολλοί έχουν λόγο παρουσίας, ωστόσο και μετά την αγνόηση όλων των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας/Η.Ε. περί αποχωρήσεως των ξένων στρατευμάτων, η Τουρκία απέκτησε και την από μακρού επιζητούμενη αυτοπεποίθηση και ιδιαιτέρως μετά την διαπίστωση, ότι οι εκπρόσωποι του Διεθνούς Δικαίου ίστανται απέναντί της ανήμποροι να επιβάλουν τον καταστατικό τους χάρτη. Αυτή η -κατά μίαν ερμηνεία- ψευδαίσθηση παραπέμπει σε μεγεθυνομένη αλαζονεία, η οποία μακροπροθέσμως -ευχόμεθα χωρίς άλλη επιλογή- θα αποδώσει τα αναλογούντα επίχειρα μιας αδιανοήτου στον ορθόφρονα κόσμο συμπεριφοράς.

Τα διεθνή δρώμενα δεν μας πείθουν, ότι υπάρχει Διεθνές Δίκαιον. Ουδεμία ισχυρά κρατική οντότητα ή ένας συνασπισμός σέβεται το Διεθνές Δίκαιον, όταν βρίσκει χρήσιμη την συνταγή του Θουκυδίδου, που λέει: «...το δίκαιο και το άδικο φαίνεται να εξαρτώνται από την δύναμη των όπλων, όχι από την ηθική των ανθρώπων». Είναι πράγματι διαπιστωμένον, ότι από αρχαιοτάτων χρόνων αγνοείται το δίκαιον, όταν τα συμφέροντα υπερισχύουν.

Και η ελπίδα Ελλαδιτών και Κυπρίων εστράφη στους πολιτικούς, που επέστρεψαν από την αυτοεξορίαν των και οι οποίοι εκεί στα ξένα πίστευαν, ίσως και

το μεθόδευσαν, ότι μία εθνική συμφορά θα τους αποκαθιστούσε στην αξιολάτρευτή τους εξουσία. Παρ'όλα όμως αυτά τα ευχάριστα, περί αποκαταστάσεως της δημοκρατίας και όπου εορτάζεται η επέτειος την 23η Ιουλίου καθ' έκαστον έτος με δεξιώσεις και πανηγύρια εν Ελλάδι και την ίδια ημέρα τελούνται μνημόσυνα στην Κύπρο, η μεταπολίτευσις απεφάνθη, ότι η Κύπρος κείται μακράν. Όπερ μεθερμηνευόμενον εστί, δεν επιθυμούμε πόλεμον με την Τουρκία. Ένας πόλεμος έχει απώλειες. Η βασικότερη απώλεια σύμφωνα με την μεταπολιτευτική λογική δεν είναι η απώλεια ελληνικών ψυχών, ούτε η απώλεια ζωτικών εδαφών της ελληνικής επικρατείας. Είναι η απώλεια εδράνων της εξουσίας των ολίγων επιτηδείων της πολιτικής, των ανεγνωρισμένων ως απεκδεδυμένων ελληνικής συνειδήσεως. Το πολιτικό κόστος ενός πολέμου δεν αντανακλά τις λεπτές αποχρώσεις μιας ελληνοσύνης πολιτικών προσωπικοτήτων. Είναι η στυγνή λογική ανθρώπων, που γαντζώνονται στο άρμα του αφέντη και αδυνατούν να το αποδεχθούν ή ακόμη και να το διανοηθούν, ότι μπορεί να ζήσουν σαν απλοί υπήκοοι. Είναι μαέστροι στο να αποφεύγουν τις ευθύνες και ευστόχως διαμορφώνουν κάθε τους άστοχη ενέργεια με τρόπο που να φαίνεται δικαιολογημένη. Και ως είναι «πολιτικώς αρμόζον», αποκρύπτουν αποτυχίες και δημοσιοποιούν μόνον επιτυχίες.

Το να αποφεύγεις τον πόλεμον σημαίνει, ότι αναγκάζεσαι σε κατευνασμό εκείνου που τον θεωρείς απειλή. Επομένως αναγκάζεσαι σε υποχωρήσεις. Παραχωρείς κυριαρχικά σου δικαιώματα. Επικαλείσαι το Διεθνές Δίκαιον χωρίς να περιμένεις να δικαιωθείς αλλά πιστεύεις, ότι μ' αυτό κερδίζεις χρόνο. Το να κερδίσεις χρόνο για να ετοιμάσεις ένα αποφασιστικό αιφνιδιασμό ενός εφησυχάζοντος αντιπάλου έχει νόημα. Το να κερδίσεις χρόνο άνευ αντικρίσματος ισχύος σημαίνει, ότι θα συρθείς σε πόλεμο με όλες τις απευκταίες συνέπειες. Καταφεύγεις στην διπλωματία, η οποία σπανίως φέρει θετικά αποτελέσματα εάν πίσω από την διπλωματία δεν υπάρχουν ισχυρές ένοπλες δυνάμεις. Ο Einstein είχε πει, ότι η ειρήνη επιτυγχάνεται μόνο με κατανόηση. Αλλά αυτός ο ύπατος της ανθρωπίνης διανοήσεως δεν έλαβε υπ' όψιν του μία σημαντική λεπτομέρεια· τον Τούρκο. Του Τούρκου ό,τι και αν του δώσεις την επομένη θα σου ζητήσει περισσότερα μέχρι να σε καθυποτάξει ολοκληρωτικά. Ο Τούρκος δεν μπορεί να φανταστεί, ότι αιώνες Οθωμανικής Αυτοκρατορίας των τριών ηπείρων έχουν σβήσει οριστικά. Η αναβίωση αυτής της αυτοκρατορίας είναι το εγερτήριο όνειρό του. Είναι η Μεγάλη Οθωμανική Ιδέα. Απέναντί του εμείς καλημερίζουμε την θλίψη αναμνησκομένοι έναν Έλληνα πρωθυπουργό να λέει μετά παρρησίας «...δεν πειράζει, ας δώσουμε στους Τούρκους ένα νησί. Αρκεί να κοιμόμαστε ήσυχοι». Η ελαχίστη ερμηνεία της ρήσεως αυτής είναι η κατάδειξις της πολιτικής έξεως στην υποχωρητικότητα, ωσάν αυτό να είναι συνήθης πολιτική πρακτική και συνταγή αποφυγής δεινών.

Κατεχόμενοι από μελαγχολία ενθυμούμεθα τον Ιωάννη Μεταξά, ο οποίος αρνούμενος τις ιταλικές επιτακτικές αξιώσεις κατοχής της Ελλάδος χωρίς μάχη, εξέφρασε την άρνησί του να ενδώσει με την πεποίθησιν, ότι είναι καλύτερο να πολεμήσει κανείς για την ελευθερία του παρά να υποκύψει χωρίς αντίσταση καθώς κάτι τέτοιο θα μπορούσε να οδηγήσει στην εξάφάνιση της εθνικής ταυτότητος και της Ιστορίας. Ήδη

υπάρχει μία πρόγευση μιας χωρίς μάχη διαγραφής μέρους της Ελληνικής Ιστορίας όπου με μία απλή υπογραφή παρεδόθη η Μακεδονία σε ένα μωσαϊκό φυλών προς χάριν ξένων συμφερόντων και ατομική ωφέλεια ελληνονύμων ανθρωπίσκων σε ρόλους πολιτικών ταγών ενός εξασθενημένου ελληνικού φρονήματος.

Τελικά κάνει την εμφάνισίν του το βασανιστικό ερώτημα: ...όλα καλά αλλά τί πρέπει να κάνει η Ελλάς, οι Έλληνες, οι ηγέτες των Ελλήνων και η εν απογνώσει επίκλησις ενός από μηχανής θεού, για να επιβιώσει η πατρίδα;

Κατ'αρχάς υπολογίζουμε, ότι οι Έλληνες χωρίζονται σε διάφορες κατηγορίες μορφώσεως και αντιληπτικών δυνατοτήτων. Αυθαιρέτως λαμβάνουμε τις διαμετρικώς αντίθετες. Οι μεν έχουν την δύναμη της σκέψεως και οι δε είναι οι θυματοποιημένοι και τυφλωμένοι, είτε από κομματικές κατευθύνσεις είτε υπνωτισμένοι από τις μεταμοντέρνες εφαρμογές ψυχολογικών επιχειρήσεων, όπου επιτυγχάνεται η ακουσία και υποσυνείδητη συλλογική υπακοή. Δηλαδή κάτι σαν άτυπη διανοητική νάρκωση ή περιστατική συμμόρφωση. Οι μεν έχουν την δύναμη να στοχάζονται. Να καταλαβαίνουν π.χ. το γιατί η φήμη της ισχύος «είναι ισχύς». Οι δε, σαν ετερόφωτοι θα πρέπει να επιβεβαιώσουν το παράδειγμα με ερωτήσεις σε λάθος «πηγές». Όμως οι ορθοί συλλογισμοί ορίζουν, ότι η φήμη της ισχύος είναι κάτι που χρειαζόμαστε, διότι στην πραγματικότητα στερούμεθα τέτοιας φήμης. Συλλογίζομεθα, ότι οι μεγάλες οικονομικές, στρατιωτικές, πολιτικές και κοινωνικές επιτυχίες αποτελούν ισχύ και δημιουργεί φήμη φρονήσεως λαού, ο οποίος προοιωνίζει την καλή του τύχη. Η φήμη για σωφροσύνη κατά την προπαρασκευή πολέμου ή την διατήρηση της ειρήνης, άνευ φιλίου κόστους, αποτελεί ισχύ. Τούτο επιτυγχάνεται, όταν αναθέτουμε προθύμως και όχι κάτω από κομματικές ή ατομικές σκοπιμότητες την διακυβέρνησίν μας σε ανθρώπους σώφρονες και όχι σ'αυτούς που ακούγονται στ'αυτιά των αφελών σαν τα μυθικά πλάσματα, τις σειρήνες στην Οδύσσεια, που με τα μαγευτικά τους τραγούδια προσελκύουν τους ναυτίλους σε ναυάγιο.

Οι σκεπτόμενοι γνωρίζουν, ότι η τέχνη της ενδυναμώσεως της εθνικής μας ωφελείας στηρίζεται στο γεγονός, ότι οι ένοπλες δυνάμεις της χώρας θεωρούνται, ότι έχουν φθάσει σε ένα ασφαλή βαθμό ετοιμότητος, ώστε να είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν ένα σκληροτράχηλο και πείσιμονα στις επιδιώξεις του εχθρού. Επί πλέον γνωρίζουν, ότι αυτή η ετοιμότητα στηρίζεται στην εκπαίδευση, στην μαχητική ισχύ, στην ανωτέρα στρατηγική σκέψη, στον σύγχρονο εξοπλισμό, στην τεχνολογία, στην υποστήριξη διοικητικής μερίμνης, στην πειθαρχία, στο ηθικό, στις ανυπόκριτες συμμαχίες, στην διπλωματική προσεπικουρία, στην εθνική στρατηγική και σε ένα ευάρμοστο και ευκατόρθωτο δόγμα.

Ωστόσο, δεν αρκούν μόνον αυτά. Χρειάζεται η συντονισμένη βούληση των τριών Κλαουζεβικείων παραγόντων. Δηλαδή η βούληση της κυβερνήσεως να σταθεί απέναντι στον εχθρό. Να μην τον αποφεύγει. Να είναι αποφασισμένη να αναμετρηθεί μαζί του. Ο στρατός ούτως ή άλλως -και εκ του Συντάγματος- επιβάλλεται να έχει βούληση, όντας ανά πάσα στιγμή σε ετοιμότητα διεξαγωγής στρατιωτικών επιχειρήσεων. Τέλος η τριαδικότητα κλείνει με την βούληση του λαού. Άραγε στην σημερινή ελληνική πραγματικότητα υπάρχει τέτοια βούληση; Έχει ο λαός επί παραδείγματι ένα

τόσο ισχυρό εθνικό φρόνημα, ώστε να συναινέσει στο να θυσιαστεί για μία -όπως έχει «καταντήσει»- θεωρητική και αόριστη έννοια ελευθερίας; Μήπως νοιάζεται αποκλειστικά για τον εαυτούλη του και για το τρόπο ζωής, όπως αυτός τον έχει ορίσει σε μία ρότα ευμαρείας, ευζωίας και τρυφής; Σε τυχαία δημοσκόπηση ερωτώμε πολίτες: ...θα πολεμούσατε, όταν παρουσιαστεί ανάγκη και η πατρίδα σας χρειάζεται; Η συνήθης απάντηση είναι: «γιατί και για ποιόν να πολεμήσω»; Τέτοια απάντηση εκστομίζεται κυρίως από την νέα κοινωνική τάξη, την πολυπληθέστερη, δηλαδή το «πρεκαριάτο» (precarariat). Μία άλλη απάντηση είναι της μορφής: «θεωρώ πατρίδα μου αυτή που μου δίνει και τρώω». Αυτή η απάντηση προέρχεται από την κατηγορία του brain drain.

Πώς άραγε σκέπτονται οι κυβερνώντες και μη δυνάμενοι να επανδρώσουν τις ένοπλες δυνάμεις δεδομένης της δημογραφικής μας αδυναμίας; Μήπως με ελληνοποιημένους αλλοθρήσκους αγνώστων φρονημάτων; Με το δεδομένο, ότι ένας μουσουλμάνος ουδέποτε αφομοιώνεται, πώς μπορεί το σύστημα της εθνικής μας ασφαλείας να στηρίζεται σε αλλοδόξους; Τουτέστιν, σε ανθρώπους με κουλτούρα απομονωτισμού, ετερορρυθμούς, αλλοιοτρόπους και οι οποίοι σε περιπελεγμένες περιστάσεις εθνολογικής/αλλοφύλου φορτίσεως εκτιμάται, ότι θα εγκαταλείψουν την «αποδώ» θέση και θα ενωθούν με την «αποκεί» θέση των αντιπάλων μας. Ήγουν, τους Τούρκους αδελφούς μουσουλμάνους.

Και ύστερα ... τί;

Επειδή η κοινή λογική επιβάλλει έναν αθέλητο ρεαλισμό, εμείς μάλλον θα πρέπει να ξεχάσουμε την όποια επιστασία, επιτήρηση, εποπτεία και κηδεμονία των δικαιωμάτων μας από την διεθνή κοινότητα. Ούτε και την όποια υπόσχεση συμπαθείας. Ουδείς συγκινείται από το αρχαιόπνευστο πεδίο που οι ξένοι με ειρωνεία το διατυπώνουν, ως η «Ελληνική τραγωδία». Άλλωστε ουδείς, ουδέποτε και επ'ουδενί συνεκινείτο. Ας ξεχάσουμε την ρητορική συμπαράσταση της νατοϊκής συμμαχίας. Εξ άλλου αναμνησκόμεθα την οσμή της στο Κυπριακό αλλά και σήμερα με τον συμμαχικό καταναγκασμό να μειώσουμε την αμυντική μας ισχύ στο Αιγαίον αφαιρώντας κρίσιμο πολεμικό υλικό υπέρ της «δυνητικής συμμαχου» Ουκρανίας, χωρίς δέσμευση δικής μας υποστηρίξεως σε περίπτωση πολέμου με την Τουρκία. Η παγία νατοϊκή επωδός επί του προκειμένου είναι: «βρείτε τα μόνοι σας». Είναι γνωστό, ακόμη και στον τελευταίο Βουσμάνο της Μποτσουάνα, ότι το NATO υπολογίζει περισσότερο στην Τουρκία, παρά την επιλήψιμη και παγκοίνως κατακριτέα αντινατοϊκή συμπεριφορά της.

Τί απομένει λοιπόν;

Ως φυσικόν, η πρώτη μας έγνοια πρέπει να είναι μία αμετάθετη στον χρόνο πτυχή της στρατηγικής. Αυτή η γνωστή τοις πάσιν, ως «αποτροπή». Η λέξη αποτροπή, με την ερμηνευτική της στρατηγικής, χρησιμοποιείται ευρέως ακόμη και σε κουβεντολόι μεταξύ βοσκών πάνω και στις Πίνδου μας τις κορφές. Αλλά, τί είναι αυτό για το οποίο όλοι ομιλούν, όλοι υποστηρίζουν, όλοι επικαλούνται και όλοι πιστεύουν σ'αυτήν αλλά ουδείς συνεγείρεται στον προσήκοντα βαθμό, ώστε η αποτροπή να λάβει «σάρκα και οστά» μέσα σε τούτον ανελέητο πραγματικό κόσμο;

Κατ'αρχάς, γιατί αποτροπή. Διότι μέχρι εκεί μπορούμε· προς το παρόν! Απέναντί μας υπάρχει ένας αδιστακτος, ως προς τις διεκδικήσεις του και άνευ περιστροφών «δεδηλωμένος» εχθρός, παρά τις αγκαλιές και τα φιλήματα κατά τις -καθ'ημάς- ένθερμες (sic) υποκριτικές συναντήσεις των αμφοτέρωθεν ηγετών. Αυτός ο εχθρός δεν είναι μόνον επί ενός ανατολικού μετώπου. Τον βρίσκουμε «ολούθε». Τον βρίσκουμε στα Σκόπια, στην Αλβανία, στην Λιβύη, στην Κύπρο, στην Ανατολική Μεσόγειο. Ας μην αναφερθούμε στην μεμακρυσμένη του διάταξη σε Ασία και Αφρική. Είναι αριθμητικά υπέρτερος. Είναι αξιόμαχος. Είναι επίμονος. Με τουρκικό φρόνημα από τα γεννοφάσκια του. Νοσταλγός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Με επίγνωση της ανοχής και υποστηρίξεως από τον Δυτικό κόσμο. Ως εκ τούτου, με ένα τέτοιο εχθρό η Ελλάς -όπως τα αισθητά πράγματα μας προειδοποιούν- ίσταται αδρανούσα. Ατύπως συγκατατίθεται στον χαρακτήρα του αδιαστάτου της. Ουσιαστικά παραδέχεται την μικρότητά της απέναντι σε ένα υπερεκτιμημένο από αυτή αφέντη. Η συμπεριφορά της ελληνικής διοικήσεως εμπρός του παραπέμπει σε συνειρμούς τύπου παραδόσεως άνευ πολέμου. Και εμείς οι ταπεινοί και καταφροννημένοι φανταζόμαστε την επομένη μιας τέτοιας παραδόσεως, ότι άλλοι από τους εξουσιαστές μας θα παραμείνουν σε ηγετικούς ρόλους, όπως παλιά. Δηλαδή προεστοί (κοτζαμπάσηδες), πρόκριτοι (προύχοντες) κλπ και άλλοι θα μετεγκατασταθούν σε ειδυλλιακές νήσους της Καραϊβικής έχοντας τα προς το ζην τόσα όσα χρειάζονται στις επόμενες επτά γενεές της φαμίλιας. Ίσως από κει να διεξάγουν και σθεναρά αντίσταση. Είναι γνωστό σε μας αυτό το «άθλημα».

Οι υπόλοιποι εμείς; Όπως έλεγαν οι παλαιότεροι για την απρονοησία γενικώς: «...ήθελές τα και παθές τα». Δική μας η υπαιτιότητα. Αυτό θέλαμε. Να είμαστε, δηλαδή απερίσπαστοι, με την κακή ερμηνεία της ορθής κοινωνικής στοιχήσεως. Και ου μόνον τούτο. Υποπέσαμε στην παγίδα να είμαστε ευπειθείς τοις κείνων δολίοις ρήμασι. Να είμαστε ασυγκράτητοι καταναλωτές. Να αδιαφορούμε για το δημογραφικό επειδή δεν τα βγάζουμε πέρα -λέει- διότι δεν φτάνουν τα λεφτά. Αν σκεφθούμε όμως, ότι και οι ευκατάστατοι και μάλιστα οι ζάπλουτοι δεν κάνουν πάνω από δύο παιδιά σημαίνει, ότι δεν είναι τα λεφτά ο λόγος. Είναι, ότι τα παιδιά συνιστούν δέσμευση στην προσωπική μας ελευθερία και για τους χίλιους άλλους λόγους που συμπεριέχονται στην εξήγηση του ποιήματος του Ορατίου: «carpe diem, quam minimum credula postero», που σημαίνει «άδραξε τη μέρα, μην εμπιστεύεσαι το αύριο (ή το μέλλον)». κλπ.

Και τί γίνεται με το εθνικό αύριο; Τέτοιες ώρες ποιος θυμάται τα λόγια του Ρήγα για μια ελεύθερη Ελληνική Φυλή; Υπάρχει γενική αίσθηση, ότι είμαστε δούλοι των αδυναμιών μας. Και εάν αυτή η αδυναμία εντοπίζεται σε αμελητέα κλίμακα, τότε το κακό διορθώνεται. Σε εθνική κλίμακα κρούομεν σήμαντρα συναγερμού. Την Τουρκική απειλή οφείλουμε να την αποτρέψουμε.

Τί τέλος πάντων είναι αυτή η αποτροπή; Διαβάζουμε στα σχετικά εγχειρίδια, ότι αποτροπή είναι μία στρατηγική που χρησιμοποιείται από ένα κράτος για να αποτρέψει έναν αντίπαλο, από το να επιτεθεί εναντίον του ή να προκαλέσει στρατιωτικές ενέργειες εναντίον του, μέσω απειλής μιας ισχυρής και συντριπτικής απαντήσεως. Η αποτροπή έχει σαν βάση την ιδέα, ότι ο εχθρός θα αποφύγει τις επιθετικές του ενέργειες εάν έχει

πεισθεί, ότι το κόστος της επιθέσεώς του θα είναι βαρύτερο ή ότι οι πιθανότητες επιτυχίας του είναι περιορισμένες. Τα βασικά στοιχεία της στρατιωτικής αποτροπής περιλαμβάνουν (α) πιστευτή απειλή αντιδράσεως, (β) αποτροπή μέσω τιμωρίας, ήτοι αποτελεσματικής απειθέσεως με εχθρικές απώλειες και καταστροφές, (γ) αποτροπή μέσω αρνήσεως με αποφασιστική άμυνα των φίλων, (δ) στρατιωτική ετοιμότητα και δύναμη. Δηλαδή αξιολογημένη, ως η απaráμιλλη φιλία μαχητική ισχύς, (ε) ψυχολογικός παράγων. Οι ψυχολογικές επιχειρήσεις των φίλων πείθουν το αντίπαλο στρατόπεδο, ότι η αντίδραση θα είναι τρομακτική και φρικιαστική.

Αυτός ο τρόπος της αποτροπής είναι ανασχετικός της εχθρικής επιθετικότητας υπό την προϋπόθεση, ότι ο εφαρμόζων την αποτροπή, τῶ ὄντι είναι σε θέση να αποδείξει, της πειθούς του το αληθές. Βεβαίως, η αποτροπή δεν λύνει το Κυπριακό πρόβλημα, διότι αυτό το status θα διαιωνίζεται και θα οριστικοποιηθεί με μία σημείωση ποιός τινος δέλτου της Παγκοσμίου Ιστορίας, ότι κάποτε η Κύπρος υπήρξεν ακραιφνώς ελληνική, ότι κατά την Οθωμανική κατοχή εξισλαμίσθη ένα 10% των εκεί χριστιανών, ότι η δημογραφική ευκαρπία των εξισλαμισθέντων ελλήνων αύξησε στο 18% τον μουσουλμανικό πληθυσμό με αποτέλεσμα η νέα Τουρκία πλέον να θεωρεί Τούρκους όλους τους μουσουλμάνους, όπως και σήμερα θεωρεί δική της την Δυτική Θράκη ...και διηγώντας τα, εμείς κλαίμε.

Όμως, εάν εμείς θέλουμε να λύσουμε το Κυπριακό, όχι με παραμυθίες αλλά με βάση το -κατ' άλλους- ιδεολόγημα και -κατ' άλλους- εθνικό μας σαρακι, δηλαδή το «πάλι με χρόνους και καιρούς...κλπ», τότε υπάρχει η βασανιστική προϋπόθεση, (α) κοινή βούληση κυβερνήσεων Ελλάδος-Κύπρου, (β) ενιαίο στρατηγικό δόγμα με προβλέψεις όλων των φάσεων του αγώνος, με πανίσχυρες ένοπλες δυνάμεις ένθεν και ένθεν και αποφασισμένες να γράψουν επί τέλους ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία του Ελληνισμού, που να καθιστά τους επιγενομένους Έλληνες υπερηφάνους, όπως εμείς υπήρξαμε υπερήφανοι για τους προγόνους μας της Παλιγγενεσίας του 1821 και του Έπους του 1940 και (γ) αποχή των Ελλήνων της μητροπολιτικής Ελλάδος και της Κύπρου από τις μικρότητες του πλούτου, τους ψευδορόλους του αναπτυξιακού προαγωγού, του καταναλωτού, του μετόχου, όπου ουδείς αρκείται στα απαραίτητα. Να αναγνωρίζουν τις έννοιες κοινωνικό κέρδος και εθνικό φρόνημα. Είναι το εθνικό φρόνημα που έχουμε την ανάγκη του. Όμως παραλείπεται και πλέον δεν διδάσκεται στα σχολεία, με μία ζέση, ώστε να δοθεί ένα νόημα στην ζωή μας, ως ανήκοντες όλοι σε μία ενιαία και μοναδική ελληνική ψυχή. Εξ άλλου μία ήττα στην πορεία της εθνικής ζωής δεν είναι το τέλος. Η εθνική ζωή θα συνεχιστεί εφόσον δεν απωλέσουμε την θέληση να αγωνιστούμε. Η τελική λύση δίδεται με αίμα, με θυσίες, με πόλεμο. Έτσι απελευθερώνεται και αποκαθίσταται η γη των προγόνων.

Οι όποιες διαπραγματεύσεις, οι ατέρμονες συζητήσεις, οι πολυφραδείς πολιτικές δηλώσεις, οι διπλωματικές περιπεπλεγμένες αοριστολογίες, οι σιβύλλιοι χρητισμοί, οι διαφορούμενες ερμηνείες άρθρων του δημοσίου-διεθνούς δικαίου και τα σούρτα-φέρτα των «επιτροπών» για να δικαιολογούνται και τα έξοδα εκτός έδρας, ουδαμού οδηγούν.

Εάν εμείς θέλουμε να αποφύγουμε τον πόλεμο, τότε ας μην εκπλαγούμε, όταν θα μας τον επιβάλλουν. Διότι τότε θα είναι αργά.

Για την Αθήνα η Κύπρος κείται πιο μακριά από ό,τι το 1974!

Του πρέσβευς ε.τ. Γεωργίου Αϋφαντή

<https://slpress.gr/ethnika/gia-tin-athina-i-kipros-keitai-pio-makria-apo-oti-to-1974/>

Πριν 50 ακριβώς χρόνια, ο Ελληνισμός έχασε έναν πόλεμο στην Κύπρο. Γι' αυτό υπάρχει σήμερα κατοχή στο βόρειο τμήμα του νησιού. Είναι διαδεδομένη, ιδίως στους κύκλους των Ελλήνων στρατιωτικών, η άποψη ότι η Ελλάδα δεν πολέμησε και γι' αυτό χάθηκε ο πόλεμος. Και συμπληρώνεται από τον ισχυρισμό ότι εάν πολεμούσαμε, ή όποτε πολεμήσουμε, θα τους κατατροπώσουμε.

Πρόκειται για ανιστόρητη θέση, ίσως για κάποιο εφεύρημα συλλογικού μας ψυχοθεραπευτή, προκειμένου να αντέξουμε –μέσα από μια βολική φαντασίωση– τη σκληρή πραγματικότητα, την οποία όσο δεν συνειδητοποιούμε, δεν πρόκειται ποτέ να μπορέσουμε να την αλλάξουμε. Η Ελλάδα πολέμησε το 1974, όπως μπορούσε ένα μη-κυρίαρχο κράτος να πολεμήσει. Δηλαδή, κομμένη στα δύο, ή και στα τρία. Θυσιάστηκαν επί του πεδίου ο Κατούντας, ο Σταυριανάκος, ο Καλμπουρτζής και πολλοί άλλοι. Πολέμησαν και έπεσαν για την Ελλάδα. Τους κάναμε ονόματα στρατοπέδων, στην καλύτερη περίπτωση.

Δεν πολέμησε ο Ιωαννίδης και οι πραιτωριανοί του. Ο Ιωαννίδης πέθανε στην φυλακή, όχι όμως για το πραξικόπημα και την εν συνεχεία λιποταξία του. Δεν πολέμησαν ο Μπονάνος και οι τρεις αρχηγοί Στρατού, Αεροπορίας και Ναυτικού. Γιατί πίστευαν –να το πούμε με τα λόγια του Μπονάνου– ότι “άλλο Κύπρος και άλλο Ελλάς”. Πέθαναν στο κρεβάτι τους, πλήρεις ημερών και βαθμών. Διότι –όπως ισχυρίστηκαν στο γραπτό τους υπόμνημα προς τους Καραμανλή και Αβέρωφ– «απετράπη ελληνο-τουρκικός πόλεμος και η διάλυση της Νοτιοανατολικής Πτέρυγας του NATO».

Δεν πολέμησαν τον Αύγουστο του 1974 ούτε οι Αβέρωφ και Καραμανλής, διότι «η Κύπρος κείται μακράν». Τον Σεπτέμβρη του 1975, στο περιθώριο της Διάσκεψης του Ελσίνκι, ο Καραμανλής επαίρεται στον Κίσιγκερ και στον Φόρντ ότι απεσόβησε ελληνοτουρκικό πόλεμο και την διάλυση της Νοτιοανατολικής Πτέρυγας του NATO. Και επιβραβεύθηκε ο Καραμανλής από τους Έλληνες ψηφοφόρους στη βάση του διλήμματος “Καραμανλής ή τάνκς”. Και επιβραβεύθηκε επίσης από τον ξένο παράγοντα, τα συμφέροντα του οποίου προστάτευσε, τόσο ο ίδιος, όσο και ο Αβέρωφ, εις βάρος του Ελληνισμού, Κυπριακού και Ελλαδικού.

Έτσι λοιπόν, όπως πολέμησε η χώρα το 1974 (άλλοι καταθέτοντας ψυχή και σώμα υπέρ Ελλάδος, άλλοι προτάσσοντας την μεγάλη εικόνα και το συμφέρον της συλλογικής Δύσης) έτσι λοιπόν, ατελέσφορα και ντροπιαστικά θα πολεμήσει και στο μέλλον. Το επεισόδιο των Ιμίων είναι ενδεικτικό. Τα πρόσωπα αλλάζουν, το σύστημα όμως παραμένει λειτουργικά πανίσχυρο!

Ακόμη και εάν κάποιοι που ευρίσκονται σε καίριες θέσεις έχουν τις καλύτερες προθέσεις (όπως ο Αρχηγός ΓΕΕΘΑ Χρήστος Λυμπερίης), οι εφεδρικοί δίαυλοι του συστήματος παρεμβαίνουν καταλυτικά. Εκμεταλλεύονται τις αυταπάτες και την περιορισμένη πολιτική αντίληψη των εκάστοτε αξιωματούχων, ώστε να επιβάλουν το ευρύτερο συμμαχικό συμφέρον, τη “σωστή πλευρά της Ιστορίας”, προλαμβάνοντας τους συνοικιακούς καυγάδες Αθήνας και Άγκυρας!

Ορισμένοι, υπό το κράτος ιδεολογικών απωθημένων και διαθέτοντας ακαδημαϊκή μόνον εμπειρία του διεθνούς γίνεσθαι, προτείνουν σαν λύση την αποχώρηση από το NATO. Ως διπλωμάτης με 36 χρόνια ενεργού εμπειρίας, λέω πως η αποχώρηση θα διευκολύνει τα μάλα την επιτιθέμενη Τουρκία! Αντίθετα, όταν προκρίνουμε ότι είναι η κατάλληλη στιγμή, πρέπει ήρεμα κι αταλάντευτα να αρνηθούμε τα κελεύσματα της Συμμαχίας. Εάν δείξουμε εν τοις πράγμασι κι όχι στα λόγια, ότι θα αναστείλουμε κάθε λειτουργικότητα της Συμμαχίας, προκειμένου να διαφυλάξουμε το εθνικό μας συμφέρον, τότε το NATO θα υποχρεωθεί να λειτουργήσει υπέρ ημών. Χρειάζεται επιδεξιότητα και σθένος! Και άνευ σθένους ουδέν...

Τί πρέπει να κάνει η Λευκωσία

Ποια, συνεπώς, πολιτική για την Κύπρο; Η Λευκωσία οφείλει να επαναπροσδιορίσει την εθνική της στρατηγική, θέτοντας τον μόνο ορθολογικό στόχο: Την εξάλειψη της τουρκικής κατοχής. Την εξάλειψη και, διευκρινίζω, όχι την ενσωμάτωση της κατοχής σε ένα νεοσύστατο, συγκολλημένο και κατ' ανάγκην συνεταιρικό με την Άγκυρα κράτος. Γιατί στον συνεταιρισμό με την Άγκυρα και στην έκταση του μεριδίου, του θεσμικού ελέγχου της τελευταίας πάνω στην εφ'εξής καθημερινή λειτουργία του Κυπριακού κράτους εστιάζουν όλα ανεξαιρέτως τα σχέδια επίλυσης που έχουν επεξεργασθεί και καταθέσει από το 1974 και μετά τα Ηνωμένα Έθνη.

Αυτό, όχι διότι είναι εξ ορισμού φιλότουρκοι οι διεθνείς υπάλληλοι, ειδικοί απεσταλμένοι και μεσολαβητές του ΟΗΕ που έχουν παρελάσει τα τελευταία 50 χρόνια! Αλλά διότι όλοι τους σέβονται (λίγο, πολύ έως και απόλυτα) το ανισοζύγιο όχι μόνον στρατιωτικής ισχύος, αλλά και πολιτικής αποφασιστικότητας που διαπιστώνουν πάνω στο νησί, όπως και πέριξ αυτού. Και όλοι τους καταγράφουν την απροθυμία Λευκωσίας και Αθηνών να αντιστρέψουν τον συντριπτικό εις βάρος της ελληνικής πλευράς σήμερα συσχετισμό στρατιωτικής ισχύος. Την απροθυμία Κυπρίων και Ελλαδικών ηγετών (η οποία κατ' ιδίαν εκφράζεται, συχνά και ανερευθίαστα,

ως άρνηση “για λόγους αρχής”!) να μετέλθουν του δικαιώματος που τους δίδει ο Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών να αντιτάξουν ένοπλη βία στην ένοπλη βία της εισβολής.

Η εξάλειψη της τουρκικής κατοχής είναι στόχος εφικτός και απόλυτα ρεαλιστικός. Προϋποθέτει την ανατροπή του στρατιωτικού ανισοζυγίου πάνω στο νησί της Κύπρου. Και αυτό είναι πρωτίστως θέμα πολιτικής αποφασιστικότητας και διπλωματικού σχεδιασμού. Τα σίδερα, τα όποια σίδερα, πάντοτε κάπου, κάπως βρίσκονται... Εξάλειψη της κατοχής σημαίνει πρακτικώς την ανάληψη απελευθερωτικού αγώνα. Άρα, παύουν οι συνομιλίες μέσω των Ηνωμένων Εθνών που στοχεύουν στην δημιουργία νέου Κυπριακού κράτους ως συνεταιρική συγκόλληση δύο κυρίαρχων πλέον κρατών (και όχι πιά εθνικών κοινοτήτων).

Η υφιστάμενη Κυπριακή Δημοκρατία είναι αναγκατάστατη, γιατί αποκλειστικά αυτή, ως κράτος, διαθέτει το τεκμήριο της διεθνούς νομιμότητας. Πρέπει να είναι αδιαπραγμάτευτη η διατήρηση της σημερινής διεθνούς οντότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας, γιατί η κατάργηση ή αντικατάστασή της υπήρξε ο μόνος στόχος του Αττίλα 2 που δεν επέτυχαν οι Τούρκοι. Το θέμα που εφ’ εξής πρέπει να θέτουμε στους διεθνείς οργανισμούς είναι η ενεργός τους συμπαράσταση στην αποκατάσταση του ελέγχου της νόμιμης Κυπριακής Κυβέρνησης σε όλη την έκταση του νησιού.

Ιδίως στην ΕΕ, της οποίας η Κύπρος είναι μέλος, η πίεση Αθηνών και Λευκωσίας πρέπει να είναι διαρκής, ασεβής και επίμονη. Δεν ζητάμε ούτε κατανόηση ούτε χτυπήματα στην πλάτη. Απαιτούμε, αξιοποιώντας την θεσμική μας δυνατότητα να πλήξουμε ζωτικά συμφέροντα των εταίρων. Το ξέρω, απαιτείται πολιτική επιδεξιότητα και σθένος. Σθένος και άνευ τούτου ουδέν...

Μετά το 1974...

Ο επαναπροσδιορισμός της ελληνικής πολιτικής για την Κύπρο πρέπει να επιδιωχθεί, τόσο σε Λευκωσία, όσο και στην Αθήνα, ως θεμελιακός στόχος της εξωτερικής πολιτικής που θ’ ασκούν Κυπριακή Δημοκρατία και Ελλάδα. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι αυτός ο ριζικός αναπροσανατολισμός θα συμπαρασύρει τα πολιτικά κατεστημένα στις δύο πρωτεύουσες, είτε θα επέλθει ως απότοκο ριζικών πολιτικών αλλαγών, από μακρού άλλωστε οφειλομένων, σε Κύπρο και Ελλάδα. Ο τέλειος συγχρονισμός δεν είναι απαραίτητος, η αναστοχοθέτηση του Κυπριακού στην μία πρωτεύουσα θα ευθυγραμμίσει υπό την αφόρητη πίεση της κοινής γνώμης και την άλλη...

Στο πολύ πρόσφατο βιβλίο του Καθηγητή στο Πανεπιστήμιο του Ανατολικού Λονδίνου Βασίλη Φούσκα (“Το μελάνωμα της Κύπρου”) καθώς και στο ευρύτερο έργο του από κοινού με τον William Mallinson (Cyprus 1974, Anatomy of an Invasion, που πρόκειται να κυκλοφορήσει το φθινόπωρο από τον εκδοτικό οίκο Routledge) τεκμηριώνεται, μέσα από εξαντλητική αρχειακή έρευνα και διασταύρωσή της με μαρτυρίες και συνεντεύξεις, ότι ήδη από το 1956 η διχοτόμηση (τριχοτό-

μηση, αν συμπεριληφθούν οι κυρίαρχες βρετανικές βάσεις) ήταν η πολιτική του ελληνικού κράτους για την Κύπρο. Από το 1959, με το μυστικό Πρωτόκολλο Καραμανλή-Μεντερές, η συγκυριαρχία, μέσω κατά προτίμηση διχοτόμησης, ήταν συμφωνημένα και πολιτική της Τουρκίας, η οποία βεβαίως απέβλεπε περαιτέρω, στον έλεγχο ολόκληρης της Κύπρου.

Αυτή η επί επτά δεκαετίες ανομολόγητη ανοχή/συνενοχή των ελλαδικών πολιτικών ηγεσιών (με τις εξαιρέσεις του Γεωργίου και Ανδρέα Παπανδρέου) στην τουρκική κατοχή και συν-διοίκηση της Κύπρου, έχει γίνει αντιληπτή από Τούρκους, αλλά και λοιπούς μείζονες “Συμμάχους” και “Εταίρους” ως πρότυπο βιώσιμης και εφαρμοστέας λύσης στις τουρκικές αξιώσεις σε Αιγαίο και Θράκη. Όπως άλλωστε κατέδειξε περίτρανα και η Συμφωνία στις Πρέσπες, μέσα στο πολιτικό προσωπικό των Αθηνών διαγκωνίζονται δεκάδες επίδοξοι Ηρόστρατοι, σχεδόν από κάθε κόμμα για να πάρουν την εργολαβία...

Τί πρέπει να κάνει η Ελλάδα

Για να αντιστρέψει ο ελληνικός λαός αυτή την καθεστηκυία πλέον αντίληψη της διεθνούς κοινότητας, θα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι η άμυνα του ελλαδικού χώρου όχι μόνον αρχίζει, αλλά και τελειώνει στην Κύπρο. Ό,τι συμβεί τελικώς εκεί, θα λειτουργήσει ανέκκλητα και στα λοιπά πεδία της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης. Γιατί το μέτωπο της χώρας μας με την Τουρκία είναι ενιαίο και τόσο ανθεκτικό όσο το πιο αδύναμο σημείο του. Εάν συμπεφωνημένα, όπως πυρετωδώς επιδιώκεται, αντικατασταθεί η Κυπριακή Δημοκρατία από ένα συνεταιρικό με την Άγκυρα πρόσκαιρο μόρφωμα, το αυτό θα ισχύσει σε Αιγαίο και Θράκη! Η μετάσταση θα είναι εγγυημένη, όπως και η κατάληξη του ασθενούς...

Τί προτείνω; Να ασκήσει η Ελλάδα τις υποχρεώσεις της από την Σύμβαση του Λονδίνου του 1961 και να αμυνθεί της Κύπρου. Οι από τον Λίβανο εκτοξευόμενες απειλές επιβάλλουν την μεταστάθμευση στην Κύπρο ελληνικών αεροσκαφών (αυτών που, τόσο γενναϊόδωρα, ετοιμαζόμαστε να διοχετεύσουμε μέσω Τσεχίας στην Ουκρανία, έναντι υποσχέσεων του απερχομένου Μπάϊντεν). Για τον ίδιο λόγο η συστοιχία Patriot από την Σαουδική Αραβία θα πρέπει να μεταφερθεί στην Κύπρο! Οι ελληνικές φρεγάτες καμιά δουλειά δεν έχουν στις ακτές της Υεμένης, όμως έχουν κάθε ηθικό και γεωπολιτικό λόγο όπως και κάθε νόμιμη υποχρέωση να πλεύσουν πέριξ της Κύπρου. Παραμένοντας αθεράπευτα ρεαλιστής (και όχι ρομαντικός!) προτείνω να σώσουμε την Κύπρο και η Κύπρος θα μας σώσει!

ΥΓ: «Μιλώντας σ’ αυτούς τους ανθρώπους και συγκρίνοντας την αφήγησή τους μ’ αυτά που έρχεται αντιμέτωπος ως ερευνητής στα αρχεία, αποκτάς μια μεταηρωική κατανόηση των γεγονότων της κυπριακής κρίσης και μια αποστροφή για τους πολιτικούς διαχειριστές της. Διότι κάποιοι βάζουν τη ζωή τους στην πρώτη γραμμή, και μάλιστα με δική τους πρωτοβουλία, ενώ άλλοι χτίζουν καριέρες».

Η Ασφάλεια της Κύπρου σε Διαρκή Κίνδυνο

τού Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

Η Κυπριακή Δημοκρατία(ΚΔ) είναι το κράτος μέλος της ΕΕ, που αντιμετωπίζει το μεγαλύτερο πρόβλημα ασφάλειας. Το βόρειο τμήμα της (37% του εδάφους , 57% τής ακτογραμμής) κατέχεται στρατιωτικά από την Τουρκία, η οποία συνεχίζει τις επιθετικές δράσεις εναντίον της , με στόχο να θέσει όλο το νησί υπο τον έλεγχο της.

Οι Έλληνες των ελευθέρων περιοχών τής Κύπρου, θύματα φρικτού μηχανισμού εθνοκάθαρσης, που εφάρμοσε η Τουρκία κατά την εισβολή τού 1974 στα κατεχόμενα εδάφη μας, ζούν σε κατάσταση διαρκούς ανασφάλειας. Διακατέχονται από φόβο για τη ζωή τους και τήν επιβίωση τής ΚΔ , την οποία δεν αναγνωρίζει ως κράτος η Τουρκία.

Βασικές πτυχές του περιβάλλοντος ασφάλειας στην Κύπρο:

- ΗΕ, ΕΕ: Τα ΗΕ αποδεικνύονται ανίσχυρα να εφαρμόσουν το διεθνές δίκαιο. Τα ψηφίσματα του ΣΑ/ΗΕ για απομάκρυνση των ξένων στρατευμάτων από την Κύπρο παραμένουν ανεκτέλεστα επί μισό αιώνα. Η ΕΕ δεν επιβάλλει κυρώσεις στη Τουρκία, η οποία κατέχει παράνομα έδαφος της ΕΕ, επειδή είναι χώρα μεγάλη και η ΕΕ έχει οικονομικά και στρατηγικά συμφέροντα με αυτήν.

- Τουρκική επεκτατική πολιτική: Η Τουρκία με την εισβολή του 1974, κατέλαβε το βόρειο τμήμα τής Κύπρου, εκρίζωσε τον Ελληνικό Πληθυσμό , προέβη σε μαζικό εποικισμό με Τούρκους εποίκους και εγκατέστησε ένα τεράστιο στρατιωτικό προγεφύρωμα ισχυρών τουρκικών δυνάμεων κατοχής (ΤΔΚ) ,που συνεχίζουν επί μισό αιώνα τις επιθετικές δράσεις τους κατά τής ΚΔ: προωθήσεις στή νεκρή ζώνη, επεμβάσεις στην κλειστή περιοχή Αμμοχώστου, κατασκευή οχυρωματικών έργων κ.ά. Έχουν δυνατότητα λόγω τής δύναμης, επάνδρωσης, διάταξης και συγκρότησης τους, να επιτεθούν αιφνιδιαστικά κατά των ελευθέρων περιοχών, προς εξυπηρέτηση πολιτικών στόχων τής Τουρκίας. Παράλληλα η Τουρκία, μεθοδεύει και την δημογραφική αλλοίωση των ελευθέρων περιοχών, με την συστηματική προώθηση μουσουλμάνων μεταναστών, που έφθασαν σε ανησυχητικό ποσοστό.

- Στρατιωτική ισχύς ΚΔ: Είναι αδικαιολόγητα αποδυναμωμένη. Η μεγάλη μείωση της στρατιωτικής θητείας και η παρατεταμένη συμπίεση των προϋπολογισμών άμυνας, επηρέασαν αρνητικά το αξιόμαχο της Εθνικής Φρουράς (ΕΦ). Η παρούσα κυβέρνηση ενώ περιέλαβε στο πρόγραμμα της την ενίσχυση της αποτρεπτικής ικανότητας της ΚΔ, μείωσε τις εισφορές για την άμυνα από 30% σε 17%.

- Πολιτική/ διπλωματική κατάσταση ΚΔ: Ακολουθήθηκε λανθασμένη πορεία στο Κυπριακό. Οι κυβερνήσεις τής ΚΔ υιοθέτησαν ως λύση τού Κυπριακού τήν ΔΔΟ, την οποία επέβαλαν η Βρετανία και Τουρκία, προς εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων. Οι κυβερνήσεις μας, έμειναν εγκλωβισμένες στη λύση αυτή παρά την απόρριψή της από τον Κυπριακό Ελληνισμό με δημοψήφισμα για το σχέδιο Ανάν. Είναι λύση που καταλύει τήν ΚΔ, νομιμοποιεί τήν διχοτόμηση, παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα και επεκτείνει τον έλεγχο της Τουρκίας σε όλη την

Κύπρο. Με τις συνεχείς υποχωρήσεις μας η ΔΔΟ κατέληξε σε συγκαλυμμένη μορφή συνομοσπονδίας δύο κρατών, που δεν διαφέρει πολύ από την λύση δύο κρατών που υποστηρίζει σήμερα η Τουρκία (συνομοσπονδία δύο κρατών). Μας προκαλεί τρόμο η προοπτική επανέναρξης των συνομιλιών για το Κυπριακό, επειδή στην Τράπεζα των διαπραγματεύσεων οι δύο λύσεις που υπάρχουν τουρκοποιούν τήν Κύπρο (ΔΔΟ, δύο κράτη). Ακόμα μεγαλύτερο τρόπο μας προκαλεί η καλλιέργεια, από την κυβέρνησή μας και τις ηγεσίες των περισσότερων πολιτικών κομμάτων, ψευδαισθήσεων στον λαό ότι η ΔΔΟ συγκροτεί ένα κανονικό δημοκρατικό κράτος και αποτρέπει την διχοτόμηση. Η ακαδημαϊκή κοινότητα τής Κύπρου, με το επιστημονικό δυναμικό της, έχει τήν δυνατότητα αλλά και την υποχρέωση να ενημερώσει αντικειμενικά τον λαό για την ΔΔΟ και να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις που τού καλλιεργούν.

- Ελληνισμός: Ελλάδα και Κύπρος απέτυχαν να συντάξουν και υλοποιήσουν στρατηγική απελευθέρωσης τής Κύπρου. Διέπραξαν το στρατηγικό λάθος των χρονοβόρων διακοινοτικών συνομιλιών, για λύση ΔΔΟ, που μετέτρεψαν το διεθνές έγκλημα τής Τουρκίας σε βάρος της Κύπρου σε δικαιοδική διαφορά και απενοχοποίησαν την Τουρκία. Το δόγμα του ενιαίου αμυντικού χώρου (ΔΕΑΧ) Ελλάδας-Κύπρου παραμένει αδικαιολόγητα αδρανές από το 2000 και η Ελληνική κυβέρνηση παρουσιάζεται διστακτική στην αναβίωση του. Ακολουθεί πολιτική κατευνασμού προς τήν Τουρκία, με την οποία υπέγραψε σύμφωνο συνεργασίας (7.12.2023), παρά το γεγονός ότι η χώρα αυτή εξακολουθεί να κατέχει παράνομα τμήμα τής ΚΔ, την εδαφική ακεραιότητα τής οποίας έχει εγγυηθεί η Ελλάδα (άρθρο ΙΙ συνθήκη εγγυήσεως 1960). Ανησυχητική είναι και η πολιτική πίεση την οποία ασκεί η Ελληνική κυβέρνηση προς την Κυπριακή για νέες υποχωρήσεις στο Κυπριακό. Αυτό συνάγεται από τις πρόσφατες δηλώσεις του πρωθυπουργού κ.Μητσοτάκη («η λύση προϋποθέτει γενναίες και τολμηρές αποφάσεις») και τού υπουργού εξωτερικών κ.Γεραπετρίτη («έλλειψη πολιτικής γενναιότητας στο Κυπριακό οδήγησαν την Τουρκία σε πίο ακραίες θέσεις»).

Για τη βελτίωση των συνθηκών ασφάλειας τής ΚΔ απαιτούνται επείγουσες αναθεωρήσεις και συγκεκριμένα: (1) ενίσχυση τής στρατιωτικής ισχύος τής ΚΔ (ΕΦ). Να αυξηθούν οι δαπάνες για την άμυνα σε ποσοστό τουλάχιστον 3% επί του ΑΕΠ και να καλλιεργείται αγωνιστικό πνεύμα στον λαό (2) απόρριψη τής ΔΔΟ και επανατοποθέτηση του κυπριακού στην ορθή βάση του ως θέμα εισβολής και κατοχής. Να ενημερωθεί αντικειμενικά ο λαός για τήν ΔΔΟ, η οποία δεν συγκροτεί κανονικό δημοκρατικό κράτος (3) αντιμετώπιση της παράνομης μετανάστευσης μουσουλμάνων στη Κύπρο. Να τεθεί φραγμός στη δημογραφική αλλοίωση και των ελευθέρων περιοχών (4)αναβίωση τού ΔΕΑΧ και ενίσχυση από την περίοδο τής ειρήνης τής Κύπρου από την Ελλάδα, με σύγχρονα αμυντικά οπτικά συστήματα, προς αντιμετώπιση νέας επιθετικής ενέργειας τής Τουρκίας . Είναι υποχρέωση τής Ελλάδας που απορρέει από την ιδιότητα της ως εγγυήτριας δύναμης .

“Δεν ζει χωρίς πατρίδα η ανθρώπινη ψυχή”

Κωστής Παλαμάς

Η εκδίωξη των Ελλήνων αξιωματικών από τον Μακάριο ήταν βρετανική επιδίωξη... Για να μην έχει αντίσταση η Τουρκία όταν θα έκανε την εισβολή!

Της Φανούλας Αργυρού

<https://simerini.sigmalive.com/article/2024/9/3/e-ekdioxe-ton-ellenon-axiomatikon-apo-ton-makario-etan-bretanike-epidioxe/>

Η ιστορία της δύσμοιρης πατρίδας μας Κύπρου αποκαλύπτει συνεχώς πραγματικότητες, που κάποιοι έβαλαν στόχο να μην «αποκαλύπτονται». Αλλά η πραγματική Ιστορία, όχι η περιφρονημένη έντεχνα με πλαστά κουρελόχαρτα και κλεμμένα (όπως στον περιβόητο «Φάκελο της Κύπρου» της Επιτροπής Μαρίνου Σιζόπουλου της Βουλής των Αντιπροσώπων) βρίσκεται εκεί και τους προσβάλλει.

Διαβάζοντας το αξιόλογο και λεπτομερέστατο τρίτομο βιβλίο του Δρος Γιάννου Χαραλαμπίδη, «Εμφύλιος Πόλεμος, ΕΟΚΑ Β', Παρακράτος και Χούντα» (Γ' τόμος), επιβεβαιώνονται και όσα μας αποδέσμευσε το Βρετανικό Εθνικό Αρχείο για το θέμα της αξίωσης Μακαρίου για αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών και τα οποία διαχρονικά δημοσίευσε στη «Σημερινή» και στα βιβλία μου.

Γράφει ο Δρ Χαραλαμπίδης στη σελίδα 667: «Ο Μακάριος, όπως γράφει η συνεργάτιδά του, Ν.Χ., είχε από το 1971 στο μυαλό του την αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών, την διάλυση της Εθνικής Φρουράς». Και αναφέρεται ο συγγραφέας

στο θέμα και σε άλλες σελίδες.

Τα βρετανικά έγγραφα το επιβεβαίωσαν π.χ. στο κείμενό μου στη «Σημερινή», Σεπτέμβριο του 2003, για έγγραφα 1971/72.

Ο χάρτης αυτός δημοσιεύθηκε στο βιβλίο του Ελληνοκύπριου κομμουνιστή Εύδωρα Ιωαννίδη, με το ψευδώνυμο Δώρος Άλαστος, «Cyprus-What now?», που εκδόθηκε στο Λονδίνο το 1964. Ο συγγραφέας έγραψε πως η διχοτόμηση και η ομοσπονδία με δύο χωριστά κράτη με το 38% του κυπριακού εδάφους να δοθεί στους Τούρκους, συζητείτο έντονα για οκτώ χρόνια στο Λονδίνο (Φόρεϊν Όφισ) 1956-1964. Την ομοσπονδία την αποκάλυψε συγκαλυμμένη διχοτόμηση.

Και τώρα το «ιστορικό»

Ήταν άραγε όντως δική του απόφαση ή τον καθοδηγήσαν και πάλι (βλέπε 13 Σημεία 1963) οι «κηδεμόνες» Βρετανοί προς υλοποίηση των σχεδίων τους; Στην αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών συμφωνούσαν για δικούς τους λόγους και οι Σοβιετικοί, όπως και στην τουρκική εισβολή το 1974, οι οποίοι και ενεθάρρυναν προφανώς το Μακάριο, όπως έκαναν και τον Ιανουάριο του 1964... (βλέπε άρθρο Φ.Α. «Σημερινή», 25.8.2024, «Η πρώτη τουρκική εισβολή έγινε με τη υποστήριξη των Σοβιετικών, όχι των Αμερικανών»). Για να δούμε.

Γεωγραφική ομοσπονδία

Στις 16.1.1964 (13 μέρες αργότερα), στη σύσκεψη στο Λονδίνο, ο Ραούφ Ντενκτάς συνοδευόμενος από τους Οσμάν Ορέκ και Χαλίλ Αλί Ριζά, εν τη παρουσία των Ελληνοκυπρίων πολιτικών, Γλ. Κληρίδη, Τάσσου Παπαδόπουλου, Σπύρου Κυπριανού, Στέλλας Σουλιώτη, Σερ Παναγιώτη Κακογιάννη - πατέρα της Στέλλας Σουλιώτη, της τουρκικής και ελληνικής αν

τιπροσωπίας και Βρετανών αξιωματούχων, αξίωσε γεωγραφική ομοσπονδία και εξήγησε:

Εθελοντική ανταλλαγή πληθυσμών με αποτέλεσμα ο τουρκικός πληθυσμός να συγκεντρωθεί σε μια περιοχή. Πρόνοιες για ανταλλαγή γης μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων και για αποζημιώσεις όπου δεν θα είναι δυνατή ανταλλαγή...

Στις 14.2.1964 το Τμήμα Σχεδιασμού του Φόρεϊν Όφισ με υπογραφή του Sir Crispin Tickell (αφού από τις 3.1.64 ανέλαβαν να μελετήσουν ανασύσταση της ΚΔ σε δύο συνιστώσα κράτη), ετοίμασαν και δικό τους σχέδιο με τίτλο «Το Μέλλον της Κύπρου», βλέποντας 10 χρόνια μπροστά, για λύση γεωγραφικής ομοσπονδίας, όπως ζητούσαν έκτοτε οι Τούρκοι (Σημ. Το 1957 απαιτήσαν και ομοσπονδία με δύο ζώνες, βλέπε δικαιοτική διζωνική, μετά και την υπόσχεση στη Βουλή από τον Υπ. Αποικιών, 19.12.1956). Το σχέδιο αναφερόταν σε τρεις πιθανές λύσεις με εδαφικό διαχωρισμό. Διχοτόμηση μέσω διπλής Ένωσης, διχοτόμηση μέσω ομοσπονδίας – συνομοσπονδίας ίσως με ειδικές σχέσεις με την Ελλάδα και Τουρκία αντίστοιχα ή ομοσπονδία χωρίζοντας τη νήσο σε καντόνια, ένα ή δυο εκ των οποίων να ήταν τουρκικά...

Δηλαδή ακόμα και τα «καντόνια» που συζητήσαν Μακάριος/Κίσιγγκερ στις συναντήσεις τους αμέσως μετά τη πρώτη εισβολή και πριν από τη δεύτερη, για να είμαστε αυστηρά σωστοί, ήταν οι Βρετανοί που τα μελετούσαν πρώτοι από το 1964... Σελίδα 1 τρισελίδου σχεδιασμού, 14.2.1964.

Αποκοπή του ομφάλιου λώρου με την Ελλάδα

Στον στρατηγικό μακροπρόθεσμο σχεδιασμό του Φόρεϊν Όφισ περιλαμβάνονταν και πρόνοιες για τη χρησιμοποίηση του δου αμερικανικού στόλου και του βρετανικού βασιλικού ναυτικού για να εμποδίσουν τα ελληνικά πλοία από το να διασχίσουν το Αιγαίο εις βοήθεια της Κύπρου, συντονισμένη προσπάθεια με τους συμμάχους (και φιλο-βρετανικά στοιχεία στην Ελλάδα), για τη χαλάρωση των σχέσεων μεταξύ ελληνικής κυβέρνησης και Ελληνοκυπρίων και να «επιτεθούν κατά του ελληνικού Τύπου και ραδιοφώνου» κ.λπ, γενικά αποκοπή του ομφάλιου λώρου με την Ελλάδα... Και κατέληγε η σελ.3: «9. Η αποδυνάμωση των σχέσεων μεταξύ Ελληνικής Κυβέρνησης και Ελληνοκυπρίων σίγουρα θα τους οδηγήσει προς υποστήριξη της Σοβιετικής Ένωσης. Όμως, είναι αμφίβολο αν η Σ.Ε. μπορεί να τους δώσει την υποστήριξη που χρειάζονται. Οι Ρώσοι είναι πολύ επιφυλακτικοί στο να επεμβαίνουν σε κάτι που θα τους φέρει σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ. Δεν πιστεύουμε ότι θα αλλάξει η στάση τους. Δεν πρόκειται να δώσουν περισσότερο από διπλωματική υποστήριξη...» (Φ.Α. όπως και έπραξαν).

Στη δε παράγραφο 10 έγραψαν ότι, σε αντίθετη περίπτωση, θα χρησιμοποιούσαν το άλλο όπλο τους, την απόσυρση αναγνώρισης της κυβέρνησης Προέδρου Μακαρίου...

Σελίδα 3 του τρισελίδου σχεδιασμού, 14.2.1964, με την υπογραφή του Sir Crispin Tickell. Ο οποίος ήταν ο άνθρωπος στον ΟΗΕ που πέρασε το ρατσιστικό τρισάθλιο ψήφισμα για Διζωνική, το 649/1990, με την ανοχή του «precious asset» τους, Γιώργου Βασιλείου, δίχως λαϊκή εντολή. Αντικαταστάθηκε το 1990 από τον άλλο όμοίό του, τον Sir David Hannay... Και ολοκλήρωσε το έγγραφο:«...11. Οι εισηγήσεις για τις πιο πάνω διά-

φορες επιλογές δράσης θα πάρουν χρόνο να φέρουν αποτελέσματα. Από μια άποψη τουλάχιστον ο χρόνος είναι με το μέρος μας στο νησί. Ό,τι και να συμβεί, είναι σίγουρο ότι η σημερινή μετακίνηση πληθυσμού θα συνεχιστεί, με τους Τούρκους να μαζεύονται στη βόρεια πλευρά του νησιού. Όσο πιο πολύ επιτυγχάνεται αυτό, τόσο πιο ενδεικτική και αποδεκτή θα είναι η λύση του είδους...».

Ακριβώς ό,τι έγινε το 1974... αφού πρώτα:

Εκδίωξαν την Ελληνική Μεραρχία. Με τη βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης και του ΑΚΕΛ αλλά και του Αρχ. Μακαρίου, στο πλαίσιο αποκοπής του ομφάλιου λώρου με την Ελλάδα...

Ο Μακάριος και Βασιλιάς Κωνσταντίνος υποστήριζαν την αποχώρηση της Μεραρχίας

Στις 22.11.1967, η βρετανική πρεσβεία στην Ουάσιγκτον έγραψε προς το Φόρεϊν Όφισ: «...Ο Μακάριος απέρριψε την αμερικανική εισήγηση να ζητούσε ο ίδιος τη μείωση των Ελληνικών Δυνάμεων στο νησί. Είπε πως αν ο ίδιος προέβαινε σε τέτοια απαίτηση θα θεωρείτο προδότης προς την Ελλάδα. Όμως, θα ήταν σύμφωνος αν η μείωση των στρατευμάτων ερχόταν ως ελληνική πρωτοβουλία. Ο Belcher (Αμερικανός πρέσβης) πήρε τώρα εντολές να δείξει στον Μακάριο αναφορά από την Αθήνα που φέρει τον Βασιλέα Κωνσταντίνο να υποστηρίζει την ιδέα...».

Στις 14.2.1964 το Τμήμα Σχεδιασμού του Φόρεϊν Όφισ με υπογραφή του Sir Crispin Tickell ετοίμασαν και δικό τους σχέδιο, με τίτλο «Το Μέλλον της Κύπρου», βλέποντας 10 χρόνια μπροστά, για λύση γεωγραφικής ομοσπονδίας, όπως ζητούσαν έκτοτε οι Τούρκοι

Η αποχώρηση όλων των Ελλήνων αξιωματικών – πρώτη προτεραιότητα των Βρετανών μαζί με το ξήλωμα της Εθνικής Φρουράς!

Στις 4 Δεκεμβρίου 1967, ο Βρετανός Ύπ. Αρμοστής στη Λευκωσία Sir N. Costar (ο οποίος αντικατέστησε τον Sir David Hunt) έγραψε προς το Λονδίνο: «...Εισηγούμαι όπως πρώτη μας προτεραιότητα πρέπει τώρα να είναι η ενθάρρυνση της πλήρους αποχώρησης όλων των υπολοίπων ελληνικών δυνάμεων και των αξιωματικών στην Εθνική Φρουρά... Αν αυτό γίνει κατορθωτό, οι διαφορές μεταξύ Τουρκίας και των Ελληνοκυπρίων, έστω και αν συνεπάγονται τη χρήση ενόπλων δυνάμεων, έχουν λιγότερη πιθανότητα να οδηγήσουν σε πόλεμο μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας και σοβαρό κίνδυνο για μας. Θα είναι πιο σωστό για τον Μακάριο να είναι πιο υπεύθυνος προς τις τουρκικές απαιτήσεις για ξήλωμα της Εθνικής Φρουράς... Αξίζει να δώσουμε κάθε ενθάρρυνση στους Τούρκους να λύσουν τα εκκρεμή θέματα με τον Μακάριο και να κρατήσουμε την πίεση πάνω στον Μακάριο να ξεφορτωθεί την Εθνική Φρουρά...».

Επιβεβαιώνεται εδώ ότι οι Βρετανοί πίεζαν τον Μακάριο να διαλύσει και την Εθνική Φρουρά, η οποία ήταν επίσης τουρκική απαίτηση!

Βρετανική ανακούφιση

Στις 17 Ιανουαρίου 1968 έγραψαν οι Βρετανοί: «...Συμφωνώ γενικά με την άποψη... ότι τώρα υπάρχει λιγότερος κίνδυνος η Ελλάδα να εμπλακεί σε πόλεμο με την Τουρκία για την Κύπρο. Η απόσυρση των ελληνικών στρατευμάτων από το νησί και η ανικανότητα της Ελληνικής Αεροπορίας να επέμβει αποτελεσματικά πάνω από το νησί (κάτι που η Ελληνική Κυβέρνηση αναγκάστηκε να αναγνωρίσει τον περασμένο Νοέμβριο, 1967), σίγουρα σημαίνει ότι η Ελλάδα δεν μπορεί πλέον τώρα να συμμετέχει σε μάχη στο νησί...».

Στις 13 Φεβρουαρίου 1968, ο Βρετανός πρέσβης στην Αθήνα Michael Stewart έφθασε στο συμπέρασμα πως σε περίπτωση τουρκικής εισβολής ο Γ. Παπαδόπουλος μπορούσε να αποπειραθεί και να κάνει «τη βλακεία» να στείλει βοήθεια στους

Ελληνοκυπρίους... Τον Νοέμβριο του 1973 ο Γ. Παπαδόπουλος αντικαταστάθηκε από τον λιγότερο «βλάκα» Δ. Ιωαννίδη!

Όλα έτοιμα πλέον για τουρκική εισβολή δίχως... αντίσταση!!!

Ο Μακάριος πρέπει να φύγει - μία καταπληκτική σκιαγράφηση των γεγονότων που ακολούθησαν

Ο περίεργος Συνταγματάρχης G. Stocker, στρατιωτικός ακόλουθος στη Βρετ. Υπ. Αρμοσσία στη Λευκωσία, αποχωρώντας τέλος Απριλίου 1974, έγραψε προς τους ανώτερους του: «Πρέπει να αποχωρήσουν από την Κύπρο όχι μόνο οι Έλληνες αξιωματικοί αλλά και οι Ελλαδίτες δάσκαλοι!». Και στην παράγραφο 39 σκιαγράφησε τόσο το πραξικόπημα με αντικατάσταση Μακαρίου όσο και την εισβολή, όταν μίλησε για χειρουργική επέμβαση πολύ δύσκολου χαρακτήρα. Έγραψε: «...Η δυσπιστία μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων είναι βαθιά ριζωμένη. Δεν πρόκειται να εξαλειφθεί ποτέ, όμως μπορεί να ελαττωθεί σε βαθμό που να κάνει δυνατή τη συμβίωση αμφοτέρων των πλευρών σε συγκριτική αρμονία. Όμως αυτό θα χρειαστεί τρομερή πολιτική ικανότητα και κάποια κύρια χειρουργική επέμβαση, φοβάμαι πολύ δύσκολου χαρακτήρα. Ο Πρόεδρος Μακάριος πρέπει να φύγει. Ένας κατάλληλος αντικαταστάτης δεν είναι εύκολο να βρεθεί, όμως εγώ θα έβαζα τα λεφτά μου στον μόνο τίμιο και σίγουρα έμπιστο υποψήφιο, στον κ. Σεβέρη (Ζήνωνα), ο οποίος παραιτήθηκε από Υπουργός Υγείας με το θέμα των τριών Μητροπολιτών... Η Ένωση πρέπει να εξουδετερωθεί. Αυτό θα χρειαστεί μιαν αποφασιστική αντιμετώπιση από την Αθήνα και πρέπει να αποχωρήσουν τόσο οι Έλληνες διδάσκαλοι όσο και οι Έλληνες αξιωματικοί από την Εθνική Φρουρά...».

Στις 2.7.1974 ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος έστειλε την περίφημη επιστολή/τελεσίγραφο προς τον Πρόεδρο της Ελλάδος, Φαίδωνα Γκιζίκη, ζητώντας την αποχώρηση όλων των Ελλήνων αξιωματικών από την Εθνική Φρουρά...

Στις 17.7.1974, στις συναντήσεις του με τους «σωτήρες» του Βρετανούς στο Λονδίνο, απαίτησε την αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών και τους είπε πως σχεδίαζε να διαλύσει και την Εθνική Φρουρά. Δέχθηκε να συνεργαστούν Βρετανία/Τουρκία (βλέπε εισβολή), ενώ γνώριζε πολύ καλά για την προετοιμασία τουρκικής εισβολής. Το BBC από τις 16.7.74 «διαφήμιζε» τουρκική εισβολή και η Κυβέρνηση Μακαρίου είχε από το 1973 ενημερωθεί με πλήρη σχέδια για τις τουρκικές ετοιμασίες εισβολής. Τους είχε ενημερώσει ο αινιγματικός Συνταγματάρχης G. Stocker!

Ο Μακάριος ευχαρίστησε την Τουρκία για την υποστήριξή της προς τις θέσεις του για εκδίωξη των Ελλήνων Αξιωματικών ώρες πριν διαβάσει την ομιλία του στον ΟΗΕ στις 19.7.1974, όταν κατηγορήσε την Ελλάδα 7 φορές ως «εισβολέα», όπως είχε υποσχεθεί στον Βρετανό Πρωθυπουργό Χάρολντ Γουίλσον, στις 17.7.1974. Και ξεστόμισε και το ασυγχώρητο ότι «οι φόβοι του επιβεβαιώθηκαν ότι ο κίνδυνος από την Ελλάδα ήταν μεγαλύτερος από εκείνον από την Τουρκία!» - το είχε αναφέρει και στους Βρετανούς στο Λονδίνο...

Για να τρέξει τρεις μέρες αργότερα, 22.7.1974, στον Αμερικανό Υπ. Εξωτερικών, Δρα Χένρι Κίσιγκερ, για βοήθεια! Και στη δεύτερή τους συνάντηση στις 29.7.1974 να του ζητά να αναλάβει εκείνος τις διαπραγματεύσεις, εκλιπαρώντας ότι «εγώ θέλω Αμερικάνο μάγισσα»...

Κλείνω, υπογραμμίζοντας ότι ο Δρ Κίσιγκερ είχε τονίσει στους Βρετανούς στις 18.7.74 ότι δεν ήταν καθαυτό εναντίον της αποχώρησης των Ελλήνων Αξιωματικών (όπως Μακάριος, Βρετανοί, Τούρκοι και Σοβιετικοί), αλλά όχι εκείνη τη στιγμή και προτού διευθετήσουν οι ίδιοι (Βρετανοί που είχαν κάνει το Σύνταγμα του 1960) μια συνταγματική λύση, γιατί θα ανατρεπόταν το ισοζύγιο δυνάμεων στο νησί εις βάρος των Ελλήνων...

Κυπριακή Δημοκρατία: 50 χρόνια στον Γολγοθά

Του Παναγιώτη Ι. Καραφωτιά*

Αδιανόητο, όμως αληθινό: 50 ολόκληρα χρόνια τουρκικά κατοχικά στρατεύματα παραμένουν σε τμήμα της Κυπριακής Δημοκρατίας κατά παράβαση δεκάδων αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας και της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ! Πως δικαιολογείται ένα τέτοιο τραγικό γεγονός; Πρόκειται για αδιαφορία ή σκοπιμότητα των Κρατών-Μελών του ΟΗΕ, ιδιαίτερα των 5 Ισχυρών Μονίμων Μελών του ΣΑ, καθώς και της ΕΕ της οποίας είναι μέλος, αλλά και του ΝΑΤΟ, που πασχίζει να υποκαταστήσει τον ΟΗΕ; Η αδιαφορία απορρίπτεται γιατί ένα τέτοιο σημαντικό γεγονός, που αφορά σε ιδιαίτερης στρατηγικής σημασίας μέλος του Οργανισμού και της ΕΕ, δεν δικαιολογείται με καμιά δύναμη! Αντίθετα, το δεύτερο, η σκοπιμότητα, απόκρυφη και εξωραϊσμένη, πρυτανεύει στα πλαίσια του «Διαίρει και Βασίλευε» (Divide et impero) γιατί, απλούστατα, εξυπηρετεί τα μεγάλα συμφέροντα των Ισχυρών παικτών της τραγικής παγκόσμιας σκακιέρας, που δικαιώνουν διαχρονικά τον μέγα Θουκυδίδη!

Επιγραμματικά, γιατί είναι γνωστή η ιστορία της Κυπριακής Τραγωδίας, Ισχυροί «σύμμαχοι» μας υπονόμισαν την Ενωση της Κύπρου με την Ελλάδα απλούστατα γιατί είχε δημιουργηθεί κενό εξουσίας το οποίο, όπως ο άνεμος καλύπτει τα κενά αέρα, έτσι και οι ανωτέρω, στα πλαίσια τους αξιώματος στις Διεθνείς Σχέσεις ότι το σύστημα ανταγωνισμού δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς αντίπαλους, έσπευσαν στρατηγικά να το καλύψουν, να χρησιμοποιήσουν υποτελή όργανα στην Ελλάδα και Κύπρο, να παραπλανήσουν και χρησιμοποιήσουν τη Χούντα να διαπράξει το έγκλημα της απόσυρσης της ΕΛΔΥΚ από την Κύπρο, της άθλιας απόπειρας δολοφονίας του Μακαρίου, γίνοντας συνυπεύθυνοι στο μεγάλο «έγκλημα» να επιτρέψουν στην Τουρκία να εισβάλει παράνομα στην Κυπριακή Δημοκρατία και να καταλάβει ένα μεγάλο της τμήμα, που, δυστυχώς εξακολουθεί να κατέχει με κυνισμό στο πλαίσιο της νέο-ιμπεριαλιστικής πολιτικής της Αγκυρας με την ανοχή «συμμάχων» στον ΟΗΕ, στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Μια σοβαρή αιτία της αντι-κυπριακής συμπεριφοράς των Ισχυρών «συμμάχων» ήταν και το γεγονός ότι η Κυπριακή Δημοκρατία ανήκε στους Αδέσμευτους, γεγονός που εκνεύριζε κάποιους Ισχυρούς, που διαχρονικά επιδιώκουν την παγκόσμια κυριαρχία, αλλά, όμως, είναι πρακτικά ανέφικτη όπως έχει αποδείξει η Ιστορία. Και ανέχθηκαν την εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο με βιασμούς, δολοφονίες γυναικόπαιδων και αιχμαλώτων-αγνοουμένων, βόμβες Ναπάλμ κ.λπ. εγκλήματα πολέμου. Και συνεχίζουν ορρωδώντας προ ουδενός, επιτιθέμενοι ακόμη και στις Ειρηνευτικές Δυνάμεις του ΟΗΕ! Όμως, καμιά αποτελεσματική αντίδραση από τον Οργανισμό πέραν από λόγια. Αλλά μήπως υπήρξε αντίδραση από την ΟΥΝΕΣΚΟ και θρησκευτικούς ηγέτες για την μετατροπή της Αγιά Σοφιάς κ.ά. χριστιανικών εκκλησιών σε τζαμιά; Οποία παρακμή!

Ποια είναι η λογική εξήγηση αυτού του φαύλου κύκλου τουρκικών προκλήσεων και διεθνών αντιδράσεων; Σκοπιμότητα και πάλι σκοπιμότητα! Ας αναλογιστούμε ότι ο τ. γγ του ΟΗΕ Κόφι Άναν, με τη συμφωνία «Ελληνα» ηγετίσκου κ.ά., πρότεινε το περιβόητο Σχέδιό του για να διχάσει την Κύπρο και ουσιαστικά να την θέσει υπό τον έλεγχο Τουρκίας και Τουρκοκυπρίων, και ευτυχώς που ο αείμνηστος και γενναίος Ηγέτης Τάσος Πα-

παδόπουλος αντέδρασε και το 76% των Ελληνοκυπρίων το απέρριψε μολονότι, σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, είχαν διατεθεί από Ισχυρούς «σύμμαχους» πολλά εκατομμύρια δολάρια για την εξαγορά ψηφοφόρων.

Και φθάνουμε στο θλιβερό σήμερα, όπου η νέο-ιμπεριαλιστική Τουρκία, με την ανοχή και συνεργεία Ισχυρών νέο-αποικιοκρατικών Δυνάμεων, υποτίθεται «δημοκρατικών», στο πλαίσιο του τουρκικού- νέο-ναζιστικού «LEBENSRAUM», διαθέτει στρατιωτική βάση στην Αλβανία, σε χώρες της ΜΑ, παράνομη συμφωνία με Λιβύη, συνεργάζεται με τα Σκόπια εναντίον της Ελλάδας, και παίζει σε όλα τα ταμπλό με περισσή υποκρισία, θεατρινισμό και τραμπουκισμό, με την ψευδαίσθηση ότι είναι «Υπερδύναμη», εκβιάζοντας όπου μπορεί, αφηφώντας διεθνείς Οργανισμούς, διεθνείς Συμβάσεις, την Οικουμενική Διακήρυξη του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, την UN CLOS, καιροφυλακτώντας, σαν άγριο θηρίο, να επιτεθεί και να κατασπαράξει ό,τι αδύναμο και απροστάτευτο βρει, αλλά συμβιβασμένη και υποκλινόμενη όπου αδυνατεί (πρόσφατα με την Αίγυπτο κ.λπ.) Η περιβόητη τουρκική θρασυδειλία! Θυμίζει ακόμη το περίφημο του Τσώρτσιλ για την ΕΣΣΔ και τον συγγνό δικτάτορα Στάλιν «Ένα μυστήριο τυλιγμένο σε αίνιγμα»! Όμως, με τα τόσα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει η Τουρκία εσωτερικά, τα 30 εκατομμύρια Κούρδων χωρίς πατρίδα, Αρμένιους, κρυπτο-Χριστιανούς κ.ά., τη στρατιωτική της, νέο-ιμπεριαλιστική της ανάμειξη σε άλλες χώρες, την κατάρρευση της οικονομίας της, σκάνδαλα κ.λπ., έχει επιβάλλει φασιστικό καθεστώς, με δολοφονίες, φυλακίσεις χιλιάδων στρατιωτικών δημοσιογράφων, καθηγητών κ.ά., γιατί, διαφορετικά, θα είχε εμφύλιο και διάλυση. Η μόνη ορθή και δημοκρατική της επιλογή θα είναι η συμμόρφωσή της με τις αποφάσεις του ΟΗΕ και της ΕΕ! Δρόμος χωρίς επιστροφή!

Συνεπώς, συμπερασματικά, ποια πρέπει να είναι η αντίδραση Ελλάδας και Κυπριακής Δημοκρατίας; Συμβιβασμός και «πολιτική κατευνασμού», που πολύ σοφά ανέλυσαν διαπρεπείς επιστήμονες όπως ο Πρόεδρος του ΕΛΙΣΜΕ Στρατηγός Ι. Μπαλτζώης και ο Κύπριος Ευρωβουλευτής Κ.Μαυρίδης, ή νέα ενωτική και στρατηγικά συντονισμένη αντίδραση, με ενεργό συμμετοχή της Ομογένειας, βάσει του Χάρτη και των αποφάσεων του ΟΗΕ και της ΕΕ;

Ναι, 50 χρόνια η Κύπρος στο Γολγοθά, προσδοκώντας τη λύτρωση μόνον με το Θα και Θα!

«ΑΠΙΤΕ» όπως έλεγε ο μέγας Περικλής!

{Παρενθετικά, για όποια αξία μπορεί να έχει, μια προσωπική εμπειρία από την υπηρεσία μου σαν Εφεδρος Ανθ/γός-Διερμηνέας στο ΓΕΣ τη δεκαετία του 60, όπου υποδέχτηκα και συνόδευσα τον Στρατιωτικό Ακόλουθο συμμαχικής χώρας στον Αρχηγό, και ο πρώτος εξέφρασε τη βαθιά του ανησυχία για την «ανερχόμενη κομμουνιστική δύναμη στην Κύπρο». Μήπως αυτό λέει κάτι; Μήπως από πολύ παλιά κάποιιοι «σύμμαχοι» και «φίλοι» προετοίμαζαν τα νέο-αποικιοκρατικά τεκταινόμενα; Μια απλή υπόθεση κάνω...}

*Π.Ι.Καραφωτιάς, τ. Διευθύνων Σύμβουλος του Γραφείου ΟΗΕ για Ελλάδα, Κύπρο, Ισραήλ, Καθηγητής Διεθνών Σχέσεων, συγγραφέας, αρθρογράφος, μέλος του ΕΛΙΣΜΕ.

Η Κύπρος και η εθνική αβελτηρία

Του Αντιναύαρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ-Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Πενήντα χρόνια από το εθνικό τραύμα της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο. Η συνεχιζόμενη κατοχή του 37% της νήσου και η ορατή απειλή διχοτομήσεως θα έπρεπε να έχουν σημάνει προ πολλού εθνικό συναγερμό. Δυστυχώς το Κυπριακό διολισθαίνει επί τα χείρω και μέγιστη πολιτική φιλοδοξία αποτελεί η έναρξη συνομιλιών των δύο κοινοτήτων στην βάση Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας (ΔΔΟ) με «πολιτική ισότητα» και όχι η εθνική δικαίωση. Εθισμός με την χαμένη Αμμόχωστο, την Κερύνεια, την Μόρφου και την Καρπασία, εθισμός με την εθνοκάθαρση, τους εκατοντάδες χιλιάδες εποίκους και την τεράστια τουρκική σημαία στον Πενταδάκτυλο. Πενήντα χρόνια τουρκικά εγκλήματα στα κατεχόμενα και μετά την αλλοίωση και ισλαμοποίηση πληθυσμού, τις στρατιωτικές βάσεις, την μη αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ), τις απειλές και παραβιάσεις, ο ελληνισμός δηλώνει ετοιμότητα για συνομιλίες άνευ προϋποθέσεων...

Ο κυπριακός ελληνισμός υπήρξε πάντοτε παρών στους εθνικούς αγώνες και μέχρι το 1959 πολέμουσε για την ΕΝΩΣΗ της οποίας ο ενταφιασμός συνετελέσθη ενυπογράφως με την Συμφωνία Ζυρίχης – Λονδίνου. Η αυτονόητη προάσπιση της Κύπρου ενείχε ανέκαθεν πατριωτική, ηθική, νομική και ρεαλιστική διάσταση. Ο «φάκελος Κύπρου» παραμένει κλειστός για την πλούσια σε γεγονότα περίοδο από το 1960 έως το 1974 (γιατί άραγε;). Στον ΑΤΤΙΛΑ Ι (απώλεια του 3% του εδάφους) τα νέα τότε υποβρύχια (Υ/Β) τ. 209 και αεροσκάφη (Α/Φ) F-4 δεν έφθασαν ποτέ στην Κύπρο ενώ στον ΑΤΤΙΛΑ ΙΙ (απώλεια του 37%), η απόσταση των 300 ν.μ. κρίθηκε μακρινή. Οι πεσόντες ήρωες έμειναν αβοήθητοι από την πατρίδα τους. Η εθνική ντροπή συνεχίστηκε επί δεκαετίες αφού μη υπάρχοντος επισήμως πολέμου Ελλάδος – Τουρκίας, ουδεμία αναγνώριση υπήρξε (ηθική ή υλική) για νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους πολέμου που βαπτίσθηκαν «αγνοούμενοι». Το κράτος συμπεριφέρθηκε σαν να μην υπήρξαν. Ευπρόσδεκτη η εκ των υστέρων κρατική μεταστροφή η οποία όμως αναδεικνύει την κρατική αναξιοπιστία και έλλειψη σοβαρότητας. Για την ιστορία υπενθυμίζεται ότι το 1982, κινητοποιήθηκε το σύνολο των Βρετανικών ενόπλων δυνάμεων (ΕΔ) και έπλευσε απόσταση 8.000 ν.μ. για να προασπίσει τις όχι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας νήσους Φώκλαντ που είχαν ήδη καταληφθεί από 10.000 στρατιώτες της Αργεντινής υποστηριζόμενους από αεροναυτικές δυνάμεις της χώρας τους η οποία γειτνίαζε με τις νήσους αυτές.

Το ραγδαία μεταβαλλόμενο διεθνές περιβάλλον δεν ευνοεί την Τουρκία της οποίας οι περιφερειακές επεκτατικές φιλοδοξίες και η στροφή της προς την Ευρασία, συγκρούονται με Δυτικά συμφέροντα καθώς και με συμφέροντα κρατών της ευρύτερης περιοχής της Α. Μεσογείου. Εν τούτοις Ελλάς και Κύπρος διατηρούν με ευλάβεια την ίδια στρατηγική στο Κυπριακό.

Η Τουρκία απαιτεί την εφαρμογή της «Γαλάζιας Πατρίδας», των «Γκρίζων Ζωνών», του casus belli, της αποστρατικοποίησεως, της συνδιαχειρίσεως και τα έχει εισαγάγει στο εκπαιδευτικό της σύστημα. Οι συχνές στρατηγικές διακυμάνσεις της Ελλάδος περιλαμβάνουν από την «διεθνή αποδόμηση της Τουρκίας» έως τους εναγκαλισμούς και τις «πολυεπίπεδες συνομιλίες» άνευ προϋποθέσεων σε «καλό κλίμα» που προσφέρει τουρκικό άλλοθι στις πολιτικές και στρατιωτικές απαιτήσεις της από την Δύση. Η αποδόμηση της Τουρκίας επιβάλλεται ιδιαίτερα μετά την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και την έμπρακτη συνδρομή της Ελλάδος στην χώρα αυτή, δεδομένου ότι η Ρωσία χρησιμοποίησε ταυτόσημα επιχειρήματα και πρακτικές με αυτά της Τουρκίας. Αντ' αυτού η Ελλάς τηρεί στο ακέραιο την Διακήρυξη των Αθηνών την οποία η Τουρκία κουρελιάζει διατηρώντας μόνο «ήρεμα νερά» (μείωση δηλαδή των παρανομιών της). Δυστυχώς η επικίνδυνη πολιτική διολίσθηση δεν αποκρύπτεται. Το ένα και μοναδικό νομικό θέμα (ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα) σε διεθνή δικαιοδοτικά όργανα, έχει μετατραπεί σε διμερή πολιτικό διάλογο για το σύνολο των τουρκικών διεκδικήσεων. Η ανισορροπία στρατιωτικής ισχύος με τάσεις επιδεινώσεως και ο αποτελεσματικός πειθαναγκασμός της Τουρκίας εξαναγκάζει την Ελλάδα σε καταστροφικό κατευνασμό. Στα σταθερά βήματα της μίας πλευράς προς το όραμά της (ακόμη και επεκτατικού), η ετέρα πλευρά προσφέρει διαχείριση της καθημερινότητας.

Μόνη θετική στιγμή για την Κύπρο υπήρξε η είσοδος της στην ΕΕ και η καταψήφιση του σχεδίου Ανάν, το 2004. Οι εκάστοτε υποχωρήσεις και εθνικοί συμβιβασμοί θεωρούνται ως «διπλωματικό κεκτημένο» από την Τουρκία, ενώ κάθε νέα διαπραγμάτευση θα έπρεπε να εκκινεί από μηδενική βάση. Η ελληνική πλευρά δεν αξιοποιεί συστηματικά τα διεθνή εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί στα κατεχόμενα κατά τα τελευταία 50 χρόνια. Μόνο το έγκλημα του εοικισμού ανήγαγε τον πληθυσμό των κατεχομένων στο 1 εκ. κατοίκους, εκ των οποίων οι Τουρκοκύπριοι (Τ/Κ) ψηφοφόροι το 2023 ήταν λιγότεροι από 100.000.

Η Τουρκία διεκδικεί την Κύπρο έχοντας πλήρη αντίληψη της γεωπολιτικής της αξίας. Σκοπός της η κατάργηση της ΚΔ και ο έλεγχος της νήσου. Προς τούτο επιστρατεύει την «Ιστορία», την «νέα πραγματικότητα», «τα δικαιώματα των Τ/Κ», τον ελληνικό «μαξιμαλισμό» και την «ειρήνη» που εξασφάλισε από το 1974. Οι ελληνικές πολιτικές ηγεσίες δεν έχουν πάντοτε τις καλύτερες σχέσεις με την γεωπολιτική και συχνά εντάσσουν ακόμη και εθνικά θέματα στο πλαίσιο της μικροπολιτικής, των εσωτερικών ισορροπιών και της επιρροής εξωτερικών κέντρων. Δεν έχει ακόμη καταστεί σαφές ότι τυχόν τουρκικός έλεγχος της Κύπρου (ακόμη και μερικός), καθιστά την Τουρκία ηγεμόνα της περιοχής με άμεσες επιπτώσεις στο

Αιγαίο, την ΝΑ. Μεσόγειο και την Θράκη.

Σε ότι αφορά τις πιθανές εξελίξεις, είναι προφανές ότι τυχόν ανακήρυξη «ανεξαρτησίας» του ψευδοκράτους, ή λύση «δύο κυριάρχων κρατών» σε χαλαρή Συνομοσπονδία θα ήταν καταστροφικές. Η «μη λύση» (η τρέχουσα κατάσταση) θα είχε νόημα μόνο εάν η ελληνική πλευρά μεθόδευε την ταχύτερη αποκατάσταση της ισορροπίας ισχύος (κάτι που δεν συμβαίνει), καθ' όσον η Ιστορία αποδεικνύει ότι δεν αρκούν οι συμμαχικές υποσχέσεις. Εξ άλλου η παράταση της «μη λύσεως» δεν εξαρτάται μόνο από την ελληνική πλευρά.

Οιαδήποτε λύση στο πλαίσιο ΔΔΟ με πολιτική ισότητα (αλλά «τούρκα») οδηγεί σε παραλλαγή του σχεδίου Ανάν την βιωσιμότητα του οποίου έχουν ήδη κρίνει ορθώς οι Ελληνοκύπριοι (Ε/Κ). Η επιστροφή στην αρχική θέση της παράνομης εισβολής και κατοχής φαίνεται ως η μόνη ενδεδειγμένη υπό τις τρέχουσες διεθνείς συγκυρίες. Εάν η πολιτική ή διπλωματική φοβία τυχόν διεθνών επικρίσεων για την ελληνική αλλαγή «γραμμής» προκαλεί αναστολές, ακόμη και στο πλαίσιο της ΔΔΟ είναι δυνατόν να τεθούν απολύτως νόμιμες προϋποθέσεις και «κόκκινες γραμμές» προ της ενάρξεως διαπραγματεύσεων. Η διατιθέμενη ελληνική φαρέτρα περιέχει πλειάδα τέτοιων προϋποθέσεων. Η αναμενόμενη απόρριψή τους από την άλλη πλευρά θα χαρίσει τον απαιτούμενο χρόνο προκειμένου να αποκατασταθεί η ισορροπία ισχύος (εφ' όσον βέβαια βούλονται σχετικά οι πολιτικές ηγεσίες του ελληνισμού). Τέλος η αναθεωρητική Τουρκία πιθανόν να ανατρέψει τα προαναφερθέντα με στρατιωτικά τετελεσμένα στην Κύπρο ή και στην Ελλάδα. Στην περίπτωση αυτή Ελλάς και Κύπρος θα πρέπει να είναι έτοιμες στρατιωτικά αφού η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ αποτελεί την μόνη εθνικά συμφέρουσα λύση (ότι κατακτάται στρατιωτικά δεν ανακτάται με επίκληση του Διεθνούς Δικαίου).

Είμαστε έτοιμοι για την εξέλιξη αυτή; Δύνανται οι στρατιωτικές δυνάμεις Ελλάδος και Κύπρου να νικήσουν σε ολόκληρη την ελληνική και κυπριακή επικράτεια και ταυτόχρονα να απαγορεύσουν την στρατιωτική ενίσχυση της Κύπρου από την Τουρκία, εξασφαλίζοντας επίσης και την ασφάλεια των Ελλαδικών βορείων συνόρων και του εσωτερικού; Ας το απαντήσουν οι αρμόδιοι. Το ερώτημα αυτό συνιστά θεμελιώδες κριτήριο αποτελεσματικότητας της στρατιωτικής μας αποτροπής έναντι της Τουρκίας και φραγή σε ανέξοδες θριαμβολογίες.

Συνοψίζοντας κάθε ώριμος πολίτης αναμένει αντί διαχειριστικών εξαγγελιών, να βρει διατυπωμένα το εθνικό όραμα και την εθνική στρατηγική μας, να αισθάνεται ζωντανή την ελληνική ομογένεια, να αναλύεται η ολιστική αντιμετώπιση του δημογραφικού και μεταναστευτικού, να ανυψώνεται το φρόνημα των Ελλήνων, να αποκτάται αξιοπιστη εθνική αποτροπή, να του αναλύονται οι πυλώνες οικονομικής αναπτύξεως, να επιταχύνεται η παλινδρομούσα εξόρυξη υδρογονανθράκων και ο ξεχασμένος EASTMED, την παιδεία εκτός από γνώσεις να γαλουχεί ενσυνειδήτους Έλληνες πολίτες, να αντικρύσει το χρονοδιάγραμμα της εθνικής θαλάσσιας στρατηγικής, να αισθανθεί το μετρησιμο και όχι το φραστικό τεχνολογικό άλμα, να αντιληφθεί την σαφή έμπρακτη προτεραιότητα στον πληθυσμό της

υπαίθρου, των νήσων και των παραμεθορίων περιοχών κ.λπ..

Επί 50 χρόνια η Ελλάς επιφυλάσσεται να ενασκήσει την κυριαρχία της (π.χ. αιγιαλίτιδα ζώνη, εγκατάσταση κατοίκων σε ακατοίκητες «γκρίζες ζώνες», μηδενικές ζώνες παρεμβάσεις στην Θράκη κ.λπ.) και τα κυριαρχικά της δικαιώματα (ΑΟΖ, υφαλοκρηπίδα, εξορύξεις, θαλάσσια πάρκα κ.λπ.). Πριν η επιφύλαξη αυτή αποτελέσει διεθνές ανέκδοτο, ο ώριμος πολίτης αναμένει το χρονοδιάγραμμα συντονισμένης μεγιστοποιήσεως του συνόλου των παραγόντων εθνικής ισχύος προκειμένου να ενασκηθούν τα δικαιώματα αυτά. Έως τότε οι ηγεσίες θα φέρουν την ευθύνη ότι ηγούνται κράτους μειωμένης εθνικής κυριαρχίας.

Η πρόκληση για την εξωτερική μας πολιτική συνίσταται στην ενδυνάμωση της εξωτερικής εξισορροπήσεως (συμμαχίες), την αποδόμηση της Τουρκίας και την ανάληψη ρόλου της Ελλάδος στην Α. Μεσόγειο από την Δύση αφού η τελευταία πεισθεί ότι Ελλάς και Κύπρος αποτελούν Δυτικά όρια με συγκλίνοντα συμφέροντα. Η Ελλάς οφείλει να εμπλακεί περισσότερο ενεργά στην Κύπρο (σε συνεργασία με την Κυπριακή κυβέρνηση) και να απαιτήσει την ενεργό παρουσία της ΕΕ και των ΗΠΑ..

Στις ΕΔ επιβάλλεται η διασφάλιση υψηλής διαθεσιμότητας των υφισταμένων μέσων, η συνέχιση των εξοπλισμών και αύξηση των λειτουργικών εξόδων τους (συντήρηση μέσων, αύξηση θητείας, εκπαίδευση εφεδρείας, αύξηση αποδοχών). Απαιτούνται τομές στην Δομή Δυνάμεων και Δομή Διοικήσεως, την θητεία και την εφεδρεία. Επιβάλλεται η δυναμική ενσωμάτωση της τεχνολογίας στα τακτικά και επιχειρησιακά Δόγματα. Η εγχώρια αμυντική βιομηχανία και τα ναυπηγεία θα πρέπει να αποτελέσουν πηγή εσόδων και ουσιαστικής στηρίξεως των ΕΔ σε διαρκώς αυξανόμενο ποσοστό βάσει χρονοδιαγράμματος. Ο στρατιωτικός συντονισμός Ελλάδος και Κύπρου θα πρέπει να φθάνει στην ταύτιση. Αν και από την δεκαετία του 1960 έχει εντοπισθεί ότι αχίλλειο πτέρνα της Κύπρου αποτελεί η αεροναυτική κάλυψη, μόνο αποσπασματικοί εξοπλισμοί έγιναν προς την κατεύθυνση αυτή, δίχως συνέχεια και συνέπεια. Διευκρινίζεται ότι σήμερα στις από αέρος δυνατότητες δεν συμπεριλαμβάνονται μόνο αεροσκάφη αλλά επιπλέον μη επανδρωμένα επιθετικά οχήματα, αιωρούμενα πυρομαχικά, σύγχρονα και «έξυπνα» όπλα, καθώς και βαλλιστικοί πύραυλοι. Αν δεν υπάρχει ο περίφημος «δημοσιονομικός χώρος» οι δυνάμεις του έθνους στο εσωτερικό και το εξωτερικό δύνανται να αναπληρώσουν το κενό αρκεί να τεθεί το όλο θέμα σε πρώτη πολιτική προτεραιότητα. Ας παραδειγματισθεί η ηγεσία από τις περιόδους προ των Βαλκανικών πολέμων καθώς και από την περίοδο 1936 – 1940.

Αποδεδειγμένα η αυτοβοήθεια προέχει των συμμαχιών. Η ασυνέχεια και οι ανακλαστικές αντιδράσεις δίχως μακροπρόθεσμο σχεδιασμό είναι εθνικά επιζήμιες διότι «κυβερνάν εστί προβλέπειν». Ο κατευνασμός χάριν της «ειρήνης» επιταχύνει την σύγκρουση ή την δορυφοροποίηση της χώρας. Επί τέλους ο ελληνισμός και κυρίως οι ηγεσίες του πρέπει να συνέλθουν. Η Ελλάς δεν αντέχει άλλες χαμένες πατρίδες.

Σημαντική Συμφωνία Αμυντικής Συνεργασίας Κύπρου και ΗΠΑ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Μπαλτζώη
Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Πρόσφατα υπεγράφη μια σημαντική συμφωνία μεταξύ ΗΠΑ και Κύπρου, που αναβαθμίζει σε σημαντικό βαθμό τις σχέσεις των δύο χωρών. Με την Συμφωνία Αμυντικής Συνεργασίας, η Κύπρος αναβαθμίζει και εμβαθύνει τις σχέσεις με την υπερδύναμη του δυτικού κόσμου και εκτιμάται ότι αναβαθμίζεται και πλέον αλλάζει επίπεδο στο γεωπολιτικό περιβάλλον της περιοχής.

Η υπογραφή της συμφωνίας του Οδικού Χάρτη Διμερούς Αμυντικής Συνεργασίας των δύο χωρών υπεγράφη στην Κύπρο από τον ΥΠΕΚ κ. Κόμπο και την βοηθό Υπουργό Άμυνας των ΗΠΑ, κ. Celeste Wallander. Με αυτή την συμφωνία η Κύπρος καθίσταται πλέον θεσμικός συνομιλητής των ΗΠΑ, εδραιώνοντας τη στρατηγική συνεργασία των δύο χωρών. Ο θεσμοθετημένος πλέον Στρατηγικός Διάλογος θα γίνεται δύο φορές τον χρόνο και θα αφορά μια σειρά θεμάτων, όπως η Ασφάλεια, η Ενέργεια, το Εμπόριο, οι Επενδύσεις, η Έρευνα και η Τεχνολογία. Έτσι, μέσω της εν λόγω συμφωνίας, η Κύπρος εντάσσεται σε ένα προνομιακό γκρουπ 30 χωρών, με τις οποίες οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν εγκαθιδρύσει στρατηγικό διάλογο, εκ των οποίων οι 13 είναι κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η μεγάλη ενόχληση της Άγκυρας καταγράφεται στην ανακοίνωση του Υπουργείου Εξωτερικών, όπου αναφέρει: «Καταδικάζουμε την υπογραφή οδικού χάρτη για ενίσχυση της διμερούς

αμυντικής συνεργασίας μεταξύ των ΗΠΑ και της “ελληνοκυπριακής διοίκησης”». Το δε Τουρκικό Υπουργείο Άμυνας αναφέρει ότι «ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος για μια βιώσιμη λύση στο νησί είναι μέσα από μια σχέση συνεργασίας βασισμένης στην κυριαρχική ισότητα και στο ισότιμο διεθνές καθεστώς».

Ο Στρατηγικός Διάλογος αποτελεί θεσμικό εργαλείο των ΗΠΑ με φίλες χώρες, με τις οποίες διατηρούν τακτική τομεακή συνεργασία σε στρατηγικούς κατά περίπτωση τομείς, στους οποίους συμπίπτουν εκατέρωθεν συμφέροντα. Η συμπερίληψη της Κύπρου μέσα σε αυτή την ομάδα χωρών, ισχυροποιεί τη θέση της Κυπριακής Δημοκρατίας ως στενός πλέον εταίρος των ΗΠΑ. Ενίσχυση της συνεργασίας Κύπρου-ΗΠΑ σε σημαντικούς τομείς, όπως η ασφάλεια και η ενέργεια.

Τα οφέλη που θα έχει η Κύπρος μεταξύ άλλων είναι: Διανοίγονται νέες προοπτικές για αμερικανικές επενδύσεις στην Κύπρο, ενισχύεται το εμπόριο με τις ΗΠΑ, αναπτύσσονται σημαντικές δυνατότητες συνεργασίας στον τομέα της έρευνας και τεχνολογίας. Και ακόμη, πολύ σημαντικό, εντάσσεται στο πρόγραμμα κατάργησης θεωρήσεων των ΗΠΑ γνωστό ως Visa Waiver Program, επιτρέποντας στους Κύπριους πολίτες να ταξιδεύουν στις ΗΠΑ για επαγγελματικούς λόγους ή για τουρισμό για διαμονή έως και 90 ημέρες χωρίς θεώρηση διαβατηρίου.

Σχόλιον Υπευθύνου Συντάξεως επί ανωτέρω συμφωνίας

Στην Ανατολική Μεσόγειο υπάρχει μία πολιτική ρευστότητα, που θεωρείται κρίσιμος παράγων κλονισμού της γεωπολιτικής ευσταθείας στην περιοχή. Αυτή η πολιτική πτητικότητας προκαλείται από την προσπάθεια των εκεί εθνοφυλετικών και θρησκευτικών οντοτήτων στο να ελέγξουν χώρους τους οποίους θεωρούν ζωτικούς αλλά και συνιστώντες είτε ζώνες στρατηγικού βάθους είτε στρατηγικούς φόβους εάν ο έλεγχος χώρων περιέλθει σε δυνητικούς αντιπάλους.

Για την περίπτωση της ανωτέρω αμυντικής συνεργασίας η ωφέλεια κατανέμεται εις αμφοτέρους τους συμβαλλομένους. Εάν υποθέσουμε, ότι η όλη αυτή κίνηση δεν προκαλύπτει κάποια ιδέα εκμεταλλεύσεως αδυνάτου, τότε η συμφωνία δυνατόν να είναι χρήσιμη στην Κύπρο, διότι τελικά σημειώνονται αποτυπώματα ασφαλείας για το νησί. Σε ό,τι αφορά στις ΗΠΑ, σημειώνουμε την οικοδόμηση σταθερού βάθρου ανθισταμένου στον στρατηγικό φόβο της αυξανόμενης τουρκικής επιρροής και της γεννήσεως ενός αισθήματος στερήσεως ή ακόμη και οριστικής απωλείας των τεραστίων ενεργειακών πόρων. Πέραν αυτών υπάρχει εν συγκαλύψει και μία ανησυχία για κάποια δυνητική ισλαμική πρόκληση υπό μορφήν διευρύνσεως ενός ισλαμικού προγεφυρώματος (μουσουλμάνοι έποικοι στο βόρειο τμήμα και μουσουλμάνοι λαθρομετανάστες στο νότιο) προς την Δύση με ένα πρώτο καθοριστικό άλμα στην Κύπρο.

Μπορεί να γεφυρωθεί το χάσμα Αιγύπτου-Τουρκίας; – Οι επιπτώσεις για την Ελλάδα

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη
Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Στην πρώτη του επίσκεψη εδώ και 12 χρόνια στην τουρκική πρωτεύουσα, ο Αιγύπτιος πρόεδρος Αμπντέλ Φατάχ αλ Σίσι υπέγραψε, σύμφωνα με πληροφορίες, 17 συμφωνίες με τον Τούρκο ομόλογο του. Είναι χαρακτηριστική η υποδοχή του Ερντογάν στον ηγέτη που μερικά χρόνια πριν αποκαλούσε “δικτάτορα”.

Αρχικά, ήταν ο ίδιος ο Τούρκος πρόεδρος που υποδέχτηκε τον στρατηγό Σίσι στο αεροδρόμιο της Άγκυρας, η δε επίσκεψη του τελευταίου έγινε συνοδεία 21 κανονιοβολισμών! «Είμαστε αποφασισμένοι να ενισχύσουμε τις διαβουλεύσεις μας με την Αίγυπτο, με την οποία έχουμε παρόμοιες στάσεις και στόχους σε πολλά θέματα. Ευελπιστούμε ότι από εδώ και στο εξής θα έχουμε στενότερη συνεργασία. Θα προχωρήσουμε τις πολυδιάστατες σχέσεις μας με μια προσέγγιση που θα είναι αμοιβαία επωφελής για όλους», δήλωσε ο Ερντογάν, λέγοντας το χαρακτηριστικό “καζάν-καζάν”, επιδιώκοντας να γεφυρώσει το χάσμα Αιγύπτου-Τουρκίας.

Στις δηλώσεις του ο Αιγύπτιος πρόεδρος επεσήμανε σε ποια διεθνή θέματα οι δύο χώρες συμφωνούν: Στην προστασία της εδαφικής ακεραιότητας της Σομαλίας και στην κατάπαυση του πυρός στην Γάζα. «Ως Τουρκία και Αίγυπτος, έχουμε τονίσει την επείγουσα ανάγκη για κατάπαυση του πυρός, τον τερματισμό των ισραηλινών παραβιάσεων στη Δυτική Όχθη και την άμεση υλοποίηση του δικαιώματος της Παλαιστίνης να ιδρύσει ένα παλαιστινιακό κράτος εντός των συνόρων του 1967 με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ» είπε ο στρατηγός Σίσι, επισημαίνοντας πως «πρέπει να εργαστούμε πιο εντατικά, ειδικά για τους αδελφούς μας στη Γάζα και την Παλαιστίνη». Όπως ήταν αναμενόμενο, στις δηλώσεις του ο Ερντογάν ήταν πολύ πιο εμπρηστικός έναντι του Ισραήλ.

«Το εμπόριο και η οικονομία αποτελούν την ισχυρότερη διάσταση της συνεργασίας μας. Τα τελευταία 10 χρόνια, συνεχίσαμε να είμαστε μεταξύ των πέντε κορυφαίων εμπορικών εταίρων της Αιγύπτου. Προχωρούμε αποφασιστικά προς τον στόχο μας να αυξήσουμε τον όγκο του εμπορίου μας σε 15 δισεκατομμύρια δολάρια τα επόμενα πέντε χρόνια» επεσήμανε ο Τούρκος πρόεδρος. Σύμφωνα με όσα γίνονται γνωστά μέχρι στιγμής, οι συμφωνίες που έχουν υπογραφεί αφορούν κυρίως τις οικονομικές και εμπορικές σχέσεις των δύο χωρών.

Όσον αφορά στη Λιβύη, όπου Αίγυπτος και Τουρκία υποστηρίζουν διαφορετικά στρατόπεδα, ο Αλ Σίσι είπε ότι είναι σημαντικό να γίνουν τόσο οι προεδρικές, όσο και οι βουλευτικές εκλογές, να εδραιωθεί η ασφάλεια στη χώρα και να αποχωρήσουν οι ξένες δυ-

νάμεις, χωρίς να κάνει ειδική αναφορά στην Τουρκία που διατηρεί ισχυρές δυνάμεις στην χώρα και μάλιστα με διευρυμένες εξουσίες. Ο Ερντογάν επέλεξε να μην απαντήσει στον Αιγύπτιο πρόεδρο στην αναφορά του για την Λιβύη.

Το χάσμα Αιγύπτου-Τουρκίας

Από την άνοδο του στρατηγού Φατάχ αλ Σίσι στην εξουσία το 2013, οι σχέσεις Τουρκίας και Αιγύπτου βρέθηκαν σε τροχιά πλήρους σύγκρουσης, λόγω της τουρκικής υποστήριξης στην Μουσουλμανική Αδελφότητα (την κυβέρνηση της οποίας ανέτρεψε ο Σίσι) και την εμπλοκή της γείτονος στην Λιβύη. Εμπλοκή που, όπως και η υποστήριξη στην Μουσουλμανική Αδελφότητα, εντάσσεται στα γνωστά τουρκικά νεοοθωμανικά σχέδια για μεταβολή του status της περιοχής, γεγονός που επιδείνωσε για χρόνια τις σχέσεις της Τουρκία με χώρες της Μέσης Ανατολής.

Βεβαίως, η Τουρκία ακολουθεί τα τελευταία χρόνια μια νέα πολιτική “συμφιλίωσης” με τις χώρες αυτές, πετυχαίνοντας να εξομαλύνει τις σχέσεις της με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και την Σαουδική Αραβία, με τον Ερντογάν να αναγνωρίζει πως τα “πετρελαιοδολάρια” των δύο σουνιτικών μοναρχιών ήταν μία ευπρόσδεκτη “τόνωση” για την πολύπαθη τουρκική οικονομία. Μάλιστα είδαμε και επενδύσεις από πλευράς Εμιράτων στην τουρκική αμυντική βιομηχανία και συμφωνία με το βασίλειο της Σαουδικής Αραβίας για πωλήσεις τουρκικών μη επανδρωμένων.

Η Τουρκία αποπειράθηκε να εξομαλύνει τις σχέσεις της και με το Ισραήλ, μέχρι που ήρθε η νέα κρίση στις σχέσεις των δύο χωρών – η σοβαρότερη στην ιστορική τους διαδρομή – έπειτα από την αιματηρή επίθεση της Χαμάς και την απροκάλυπτη υποστήριξη του Ερντογάν στην ισλαμική οργάνωση.

Οι “επωφελείς θαλάσσιες συμφωνίες”

Σε ό,τι αφορά την Αίγυπτο, η πρώτη διαδικασία προσέγγισης ξεκίνησε το 2020, η οποία σηματοδεύτηκε από εντάσεις, κυρίως λόγω της τουρκικής εμπλοκής στην Λιβύη. Όμως, ο Ερντογάν ήθελε να κρατήσει ανοιχτούς τους διαύλους με την Αίγυπτο, εξ’ ου και έσπευσε να πανηγυρίσει για την σύντομη συνάντησή του με τον Σίσι στο Κατάρ εν μέσω του Μουντιάλ, χάρη στην μεσολάβηση του εμίρη. Ακολούθησε η “διπλωματία των σεισμών”, με τον Αιγύπτιο υπουργό Εξωτερικών Σάμεχ Σούκρι να επισκέπτεται τις σεισμόπληκτες περιοχές στην γείτονα, όπου είχε συνάντηση με τον τότε ομόλογο του Μεβλούτ Τσαβούσογλου και η ανταλλαγή πρεσβευτών των δύο χωρών.

Στα πλαίσια, λοιπόν, της “συμφιλιωτικής” πολιτικής που έχει ξεκινήσει τα τελευταία χρόνια η Τουρκία, μεταξύ άλλων αποπειράθηκε να εξαπατήσει Ισραήλ και Αίγυπτο με “επωφελείς θαλάσσιες συμφωνίες”, εις βάρος των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων. Έγραφε παλαιότερα στην Jerusalem Post, ο δημοσιογράφος Seth Frantzma: «Το Ισραήλ έχει ήδη στενές σχέσεις με την Κύπρο, την Αίγυπτο και την Ελλάδα και έχει οριοθετήσει τις ΑΟΖ μαζί τους... Η Τουρκία προσπάθησε να διαταράξει όλες αυτές τις σχέσεις τον Δεκέμβριο του 2019, υπογράφοντας συμφωνία με τη Λιβύη, απέναντι στις ειρηνικές συμφωνίες του Ισραήλ, της Κύπρου, της Ελλάδας και της Αιγύπτου, για να αποκτήσει μεγαλύτερο έλεγχο της Μεσογείου.

Η Ελλάδα και η Αίγυπτος υπέγραψαν συμφωνία τον Αύγουστο του 2020, αφού καταδίκασαν τις προκλητικές ενέργειες της Τουρκίας στη Μεσόγειο τον Μάιο, μαζί με τη Γαλλία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και την Κύπρο. Η Τουρκία απάντησε απειλώντας την Ελλάδα και οι δύο χώρες έφτασαν στα πρόθυρα σύγκρουσης».

Η Άγκυρα, μετά τις απειλές, είχε προχωρήσει σε μια παλιά και δοκιμασμένη τακτική, στη διασπορά ψευδών ειδήσεων: Κατασκεύασε ιστορίες στα ισραηλινά ΜΜΕ, στα οποία η Κύπρος εξαφανιζόταν από τις αποκλειστικές οικονομικές ζώνες (ΑΟΖ) στη Μεσόγειο και στις οποίες η Τουρκία και το Ισραήλ θα συνήπταν μια μαγική συμφωνία για τα θαλάσσια σύνορα!

Αν και το Ισραήλ είχε απορρίψει τις τουρκικές προτάσεις, πολλοί στην Ελλάδα και στην Κύπρο είχαν πιστέψει την τουρκική προπαγάνδα και είχαν αμφισβητήσει την αξιοπιστία του Ισραήλ, το οποίο δεν είναι θαλάσσιος γείτονας της Τουρκίας, παρά τους χάρτες που αυτή κατά καιρούς παρουσιάζει που αγνοούσαν την Κύπρο, εφαρμόζοντας την μεθοδολογία που έχει εφαρμόσει με την χειραγωγούμενη κυβέρνηση της Τρίπολης στην Λιβύη. Οι εξελίξεις που ακολούθησαν διέψευσαν πλήρως την τουρκική προπαγάνδα.

Δελεάζοντας την Αίγυπτο

Όμως, η Τουρκία έχει αποπειραθεί να κάνει το ίδιο και με την Αίγυπτο. Θυμόμαστε την ιστορία με το υπουργείο Πετρελαίου της Αιγύπτου που είχε προκηρύξει διαγωνισμό σε θαλάσσιο οικόπεδο, που ξεπερνούσε προς Ανατολάς την οριογραμμή του 28ου μεσημβρινού και ακολουθούσε από το σημείο αυτό τα όρια θαλάσσιας δικαιοδοσίας που έχει καταθέσει η Τουρκία στον ΟΗΕ ως δική της ΑΟΖ (η οποία δεν αναγνώριζε την ελληνική υφαλοκρηπίδα και την πλήρη επήρεια του Καστελόριζου στην ελληνική ΑΟΖ).

Το ζήτημα είχε διευθετηθεί με την άμεση επίσκεψη του τότε υπουργού Εξωτερικών Νίκου Δένδια στην Αίγυπτο, δείχνοντας γρήγορα και σωστά αντανακλαστικά, όπως πρέπει να γίνεται (που δυστυχώς δεν γίνεται σήμερα). Η αιγυπτιακή πλευρά είχε αποδώσει το θέμα ως τεχνικό λάθος της γραφειοκρατίας. Το επίμαχο ζήτημα είχε θεωρηθεί λήξαν.

Τότε η Άγκυρα είχε αρχίσει να χρησιμοποιεί τα

αγγλόφωνα κυβερνητικά ΜΜΕ για να διαδώσει την προπαγάνδα της, ότι είναι έτοιμη να κερδίσει την Αίγυπτο: «Η Τουρκία θα μπορούσε να υπογράψει συμφωνία ΑΟΖ με την Αίγυπτο», ήταν τίτλος στο πρακτορείο ειδήσεων Anadolu. «Η Ελλάδα ανησυχεί, καθώς η Αίγυπτος συντάσσεται με την τουρκική ΑΟΖ», είχε γράψει η Daily Sabah, ένα άλλο φιλοκυβερνητικό όργανο. «Η Αίγυπτος είναι θερμή για την πρόταση της Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο» είχε δημοσιεύσει το κρατικό ελεγχόμενο TRT.

Αυτά έγραφαν, λοιπόν τα τουρκικά ΜΜΕ, όταν η Αίγυπτος και άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής είχαν απειληθεί, συκοφαντηθεί, προσβληθεί, τρομοκρατηθεί, από το κράτος-πειρατή που ποδοπατά το Διεθνές Δίκαιο, εφαρμόζει μια επιθετική αναθεωρητική πολιτική, διεκδικεί θαλάσσια ύδατα και εδάφη γειτονικών της χωρών. Ένα κράτος που έχει εισβάλει χωρίς έγκριση του ΟΗΕ σε άλλες χώρες (Κύπρος, Συρία, Ιράκ, Λιβύη), καταλαμβάνει εδάφη και δεν τα εγκαταλείπει, δημιουργεί στρατιωτικές βάσεις σε όλη την περιοχή για προβολή ισχύος της και ολοκλήρωση της νεοοθωμανικών ονειρώξεων και υλοποίηση του Misaaak I Milli (του Εθνικού Όρκου), του Μουσταφά Κεμάλ.

Η στάση της Αθήνας

Η Τουρκία, όσο και αν αποπειράται να δείξει ένα νέο πρόσωπο, με το αυταρχικό και αντιδημοκρατικό καθεστώς της και ομνύοντας στην “Γαλάζια Πατρίδα” έχει ενστερνισθεί την θεωρία του “Lebernsraum”, του “Ζωτικού Χώρου”, που υιοθέτησαν οι ναζί και υλοποίησαν την δεκαετία του 1930, με κατάληξη στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Την ίδια στιγμή, το timing της επίσκεψης του Αιγύπτιου προέδρου στην Τουρκία πρέπει να προκαλέσει εύλογες ανησυχίες στην πατρίδα, με δεδομένους και τους πρόσφατους χειρισμούς της Αθήνας στα ελληνοτουρκικά. Η Τουρκία, όπως έδειξε και το πρόσφατο επεισόδιο στην Κάσο, επιδιώκει να επιβάλει την ισχύ του παράνομου τουρκολιβυκού μνημονίου. Η θαλάσσια περιοχή, που απετέλεσε το “μήλον της έριδος” είναι οριοθετημένη δυνάμει της ελληνο-αιγυπτιακής συμφωνίας μερικής οριοθέτησης που έρχεται σε σύγκρουση με το τουρκολιβυκό μνημόνιο και υπεγράφη ακριβώς για να το ακυρώσει στην πράξη. Την ίδια στιγμή, όπως επεσήμανα πρόσφατα, εμείς επιλέγουμε να «καθόμαστε σουζα» έναντι των τουρκικών απειλών, ενώ έχει καταρρεύσει η αποτροπή μας, δεν αντιδρούμε όταν παραβιάζουν κυριαρχία και κυριαρχικά μας δικαιώματα, μας λένε τι να κάνουμε για τα θαλάσσια πάρκα και από το προσεχές φθινόπωρο ανέφερα ότι «θα δούμε το παλιό πρόσωπο» του νεοσοουλτάνου. Μάλιστα, σε αντίθεση με την πρότερη ελληνοτουρκική κρίση του 2020, οι πιο σημαντικές χώρες της Μέσης Ανατολής έχουν εξομαλύνει τις σχέσεις τους με την Τουρκία, πάντα με την εξαίρεση του Ισραήλ.

<https://slpress.gr/ethnika/borei-na-gefirothei-to-xasma-aigiptou-tourkias-oi-epiptoseis-gia-tin-ellada/>

Φθάνει στα όριά της η Τουρκία;

Του Παντελή Σαββίδη

Ο Δημήτρης Κιτσίκης υπήρξε εμβληματική μορφή στον ενδιάμεσο χώρο των ελληνοτουρκικών σχέσεων – άλλωστε δική του είναι η γεωπολιτική θεωρία περί ενδιάμεσου χώρου. Τον καλούσα συχνά στην εκπομπή «Ανιχνεύσεις» που έκανα στην ΕΡΤ3 και ανταποκρινόταν.

Είχε μια πικρία για τον τρόπο που αντιμετώπισε το ελληνικό κράτος τον πατέρα του, πρύτανη του ΕΜΠ επί γερμανικής κατοχής. Διετέλεσε σύμβουλος του Οζάλ, κατά δήλωσή του, και έγραψε ένα ενδιαφέρον βιβλίο για την ιστορία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Γνώριζε, δηλαδή, καλά την Τουρκία.

Σε κάποια από τις εκπομπές είπε στον αέρα πως ο Ερντογάν «παίζει» το παιχνίδι των ΗΠΑ. Η πραγματικότητα δεν επιβεβαιώνει τη δήλωσή του. Υπάρχουν όμως στιγμές στη μακρά πολιτική παρουσία του Τούρκου προέδρου που η συμπεριφορά της Ουάσινγκτον δείχνει σαν να έχει να κάνει με δικό της άνθρωπο.

Μια από αυτές είναι η Λιβύη. Το παιχνίδι που έκανε –και εν μέρει προσπαθεί να κάνει– η Τουρκία στη Λιβύη είχε την υποστήριξη των ΗΠΑ. Η Τουρκία, ως γνωστό, ανέκοψε την κατάληψη της Τρίπολης από τα στρατεύματα του Χαλίφα Χαφτάρ και διατήρησε έτσι στη θέση του τον σημερινό φιλότουρκο πρωθυπουργό Άμπντελ Χαμίτ Ντμπεϊμπά, τον οποίο τελευταία φαίνεται να εγκαταλείπει.

Η σχέση αυτή ΗΠΑ-Τουρκίας στη Λιβύη υφίσταται εδώ και καιρό, αλλά το παράδοξο είναι ότι οι Αμερικανοί έχουν εξίσου καλές σχέσεις με τον (Αμερικανό πολίτη) Χαλίφα Χαφτάρ, ο οποίος διέμεινε επί μακρόν –περίπου 17 χρόνια– στις ΗΠΑ, στην περιοχή του Λάνγκλεϊ όπου και η έδρα της γνωστής υπηρεσίας (CIA).

Η ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΟΛΟΥ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΙΣΙΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΟΤΙ Η ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΑΠΟΤΡΕΨΕΙ ΤΟ ΤΟΥΡΚΟΛΙΒΥΚΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΑΝ ΗΘΕΛΕ. ΠΡΟΦΑΝΩΣ ΔΕΝ ΘΕΛΗΣΕ.

Πέρα από τη δεδομένη αδράνεια των ελληνικών κυβερνήσεων και του ελληνικού κρατικού μηχανισμού που δεν επέτρεψε την επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων μέχρι τα 12 μίλια, πριν συνειδητοποιηθούν καλά-καλά οι εξε-

λίξεις από την άλλη πλευρά του Αιγαίου, οι Αμερικανοί μπαινόβγαιναν στο γραφείο του Αρχηγού ΓΕΕΘΑ την περίοδο 1994-95, του Χρήστου Λυμπέρη, και επίμονα απαιτούσαν να μην προβεί η Ελλάδα στην επέκταση των χωρικών της υδάτων.

Το γιατί στον Λυμπέρη είναι άλλη υπόθεση. Για ορισμένους αναλυτές το τουρκικό *casus belli* αν δεν είχε την παρότρυνση, είχε την αποδοχή της Ουάσινγκτον. Δεν μπορεί να εξηγηθεί πως μια χώρα που ανήκει σε μια συμμαχία απειλεί με πόλεμο μια άλλη χώρα της ίδιας συμμαχίας. Οι Αμερικανοί έχουν εκφράσει τις επιφυλάξεις τους στο θέμα της επέκτασης και δεν αναγνωρίζουν –όπως και οι Τούρκοι– εναέριο χώρο 10 ναυτικών μιλίων.

Υπάρχουν και άλλα θέματα ζωτικής σημασίας για την Ελλάδα στα οποία οι Αμερικανοί έχουν τις θέσεις της Τουρκίας. Παρ' όλα αυτά η Αθήνα παρέχει με ευκολία βάσεις και άλλες διευκολύνσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες χωρίς ούτε ένα δολάριο κέρδος. Γιατί το κάνει αυτό η κυβέρνηση; Διότι έχει την ψευδαίσθηση ότι την κρίσιμη στιγμή οι Αμερικανοί θα της συμπαρασταθούν. Αλλά ούτε το 1974 (Κύπρος), ούτε το 1996 (Ιμια) οι ΗΠΑ συμπαραστάθηκαν στην Ελλάδα. Για την Κάσο δεν έβγαλαν δημοσίως μιλιά. Στάθμισαν και ενήργησαν με βάση το συμφέρον τους. Τι κάνει την Αθήνα να δημιουργεί ψευδαισθήσεις;

Η Τουρκία απειλεί όχι μόνο τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας, αλλά και την κυριαρχία της. Η Αθήνα έχει σχεδόν παραιτηθεί από την ανάπτυξη προϋποθέσεων αποτροπής και έχει αφεθεί, από στρατιωτικής πλευράς στις ΗΠΑ, και από διπλωματικής-οικονομικής στην ΕΕ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το καλώδιο μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας από την Κρήτη στην Κύπρο για την τοποθέτηση του οποίου η Αθήνα έχει αφήσει το θέμα στην ΕΕ σε περίπτωση που αντιδράσει η Τουρκία.

Θα αντιδράσει;

Το τελευταίο διάστημα υπάρχει ένα *bras de fer* μεταξύ ΕΕ και Τουρκίας. Η Τουρκία ζήτησε να συμμετάσχει ο υπουργός Εξωτερικών Χακάν Φιντάν στην άτυπη διάσκεψη των υπουργών Εξωτερικών της Ένωσης και τα κράτη της ΕΕ το αποδέχθηκαν. Ακόμη και η Κύπρος. Ο Φιντάν

επέδειξε το γνωστό αλαζονικό ύφος, αλλά οι Ευρωπαίοι υπουργοί κράτησαν αξιοπρεπή στάση. Ο Τούρκος υπουργός έφυγε χωρίς να πάρει αυτά που ήθελε (βελτίωση στην τελωνειακή ένωση και διακίνηση Τούρκων πολιτών).

Σχεδόν όλοι οι πολιτικοί αναλυτές συμφωνούν ότι η αίτηση ένταξης της Τουρκίας στους BRICS που υπεβλήθη τις επόμενες ημέρες ήταν το αποτέλεσμα της δυσαρέσκειας που προκλήθηκε στην Άγκυρα από την αποτυχημένη πολιτική της στις σχέσεις με την Ευρώπη. Όπως εκδηλώθηκε στη συνάντηση με τον Φιντάν. Την ίδια ενόχληση αισθάνθηκαν και οι ΗΠΑ, αν και δεν την εκδήλωσαν δημοσίως, ακολουθώντας μια πολιτική ψευδαισθήσεων σε σχέση με την Άγκυρα.

Οι κεμαλικόι και οι ανεξάρτητοι παρατηρητές στην Τουρκία θεωρούν πως η εξωτερική πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση της χώρας τους δεν είναι η παραδοσιακή πολιτική της Τουρκίας, αλλά «η πολιτική Ερντογάν» όπως την αποκαλούν.

Η ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΡΝΤΟΓΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΛΟΕΝΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΑΥΞΑΝΟΝΤΑΙ.

Η Τουρκία δεν μπορεί να ελέγξει τις εξελίξεις στην Λιβύη και καθίσταται ασθενέστερος παίκτης, ενώ για να διατηρήσει τις όποιες δυνατότητες μπορεί αναγκάζεται σε σύγκλιση με δυνάμεις που μέχρι προσφάτως ήταν σε αντιπαράθεση (Αίγυπτος, ΗΑΕ).

Στην αλαζονεία του ο Ερντογάν επεκτείνεται σε περιοχές που δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι η Τουρκία μπορεί να διαχειριστεί τις υποθέσεις που τις απασχολούν (Σομαλία), ενώ είναι απολύτως ανοικτές οι επιπτώσεις της υπερεπέκτασής της.

Το 1990 κυκλοφόρησε στις ΗΠΑ το βιβλίο του καθηγητή Πολ Κένεντι Η άνοδος και η πτώση των Μεγάλων Δυνάμεων, στο οποίο ο συγγραφέας εξέταζε τους λόγους που κατέρρευσαν οι δυνάμεις από το 1500 ως το 2000. Ο κύριος λόγος ήταν η υπερεπέκτασή τους. Φαίνεται πως στον Ερντογάν δεν αρέσει να διαβάσει.

Υπάρχουν ενδείξεις ότι η Τουρκία έχει φθάσει στο όριο των δυνατοτήτων της, αλλά μεθυσμένη από τις μέχρι τώρα επιτυχίες της δεν διαισθάνεται τους κινδύνους από εδώ και στο εξής. Η Τουρκία είναι αντιμετωπίσιμη δύναμη από την Ελλάδα. Αρκεί να το συνειδητοποιήσει η ελληνική ηγεσία και να φροντίσει την αποτρεπτική δύναμη του στρατεύματος, το ηθικό στρατού και κοινωνίας και να στείλει ορισμένα μηνύματα αποφασιστικότητας.

Η Τουρκία φοβάται όπως ο διάβολος το λιβάνι μια –έστω και τακτική– ήττα από μια αντιπαράθεση στο Αιγαίο. Προκαλεί επειδή γνωρίζει ότι η άλλη πλευρά δεν θα αντιδράσει.

<https://www.anixneuseis.gr/%cf%86%ce%b8%ce%ac%ce%bd%ce%b5%ce%b9-%cf%83%cf%84%ce%b1-%cf%8c%cf%81%ce%b9%ce%ac-%cf%84%ce%b7%cf%82-%ce%b7-%cf%84%ce%bf%cf%85%cf%81%ce%ba%ce%af%ce%b1/>

Σχόλιον υπευθύνου συντάξεως

Κατά τον Δημήτρη Κιτσιίκη ο ενδιάμεσος χώρος αποδίδεται στον υπ'αυτού σχεδιασθέντα διπλανό χάρτη, που περιέχεται στο βιβλίο του “Συγκριτική Ιστορία Ελλάδος και Τουρκίας στον 20ό αιώνα”. Στο εν λόγω βιβλίο για πρώτη φορά παρουσιάζεται ο όρος **ελληνοτουρκισμός**. Ο ίδιος επιχειρηματολογεί, λέγοντας ότι έπλασε την λέξη το 1966 για να ονομάσει (α) ένα πολιτιστικό φαινόμενο, δηλαδή την συγκατοίκηση και αλληλεξάρτηση, από τον 11ο αιώνα, του ελληνισμού και του τουρκισμού, (β) μία ιδεολογία στερεωμένη σ'αυτό το πολιτιστικό φαινόμενο που επιδιώκει να εγκαθιδρύσει ένα ελληνοτουρκικό πολιτικό σύνολο.

Κατά τον Κιτσιίκη ο ελληνοτουρκισμός είναι μία ιδεολογία που αποδίδει πρωτεύοντα ρόλο σε μία “πραγματικότητα”, δηλαδή το ελληνοτουρκικό πολιτιστικό φαινόμενο. Και αυτό το δικαιολογεί με το, ότι το κοινωνικό περιβάλλον γεννά την ανάγκη να δοθεί σε μία “πραγματικότητα” μία προέχουσα σημασία.

Το ανωτέρω επιχείρημα σαν ευκαταία θεωρία ευσταθεί, ωστόσο σαν τουρκική πρακτική, αυτή η θεωρία αναθεωρείται, υπό την προϋπόθεση να δεσμευτεί το Ελληνικό σκέλος, στο να συμπεριληφθεί στην εξίσωση στην οποία προέχει το δίκαιον του ισχυροτέρου. Εναπόκειται στην ελληνική πλευρά να αποδείξει την ισχύ της και μάλιστα σε ένα περβάλλον επιβαλλομένης και αναποφεύκτου συγκρούσεως συμφερόντων εν ονόματι βεβαίως της “πραγματικότητας” της χαώδους διαφοράς πολιτισμών.

Μήπως οι σημερινοί “αντιρατσιστές ουλεμάδες” είναι εκδοχή της Ακροδεξιάς;

Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

Τις τελευταίες μέρες μετά τις εκλογές στη Γερμανία και τη συζήτηση που γίνεται για το κλείσιμο των ενδοευρωπαϊκών συνόρων, έχει έλθει ξανά στο προσκήνιο το θέμα της μαζικής κι ανεξέλεγκτης μαζικής εισόδου ξένων πληθυσμών στην Ευρώπη, που ευφημιστικά αναφέρεται ως “παράτυπη μετανάστευση”. Μαζί και ο μπαμπούλας της “ανάδοσης της Ακροδεξιάς” που κραδούν οι “αντιρατσιστές” κι όχι μόνο.

Κατά την άποψη του γράφοντος η μόνη, πραγματικά ακροδεξιά αντίληψη που υπάρχει και είναι πράγματι πολύ επικίνδυνη, είναι αυτή της υποστήριξης της “παράτυπης μετανάστευσης” και της δαιμονοποίησης από τους “αντιρατσιστές” όσων αντιδρούν σε αυτήν. Σ’ αυτό το άρθρο επαναλαμβάνω απόψεις που είχα δημοσιεύσει πριν από 12 περίπου χρόνια και οι οποίες πιστεύω ότι συνεχίζουν να εκφράζουν απόλυτα τη θέση μου για τη σημερινή κατάσταση.

Τον τελευταίο καιρό η πόλωση μέσα στην ελληνική κοινωνία αναφορικά με το ζήτημα της μαζικής μετακίνησης πληθυσμών προς τη χώρα μας τείνει να πάρει δραματικές διαστάσεις. Οι υπέρμαχοι του μεταναστευτικού ρεύματος εγκυβνουν την υπόλοιπη ελληνική κοινωνία σαν “ρατσιστική” και σαν εμφορούμενη από ακροδεξιές θέσεις. Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Κατ’ αρχάς, οι περισσότεροι αλληλέγγυοι των μεταναστών που βρίσκονται ήδη στην Ελλάδα, εκτός από την αλληλεγγύη στους μετανάστες εκδηλώνουν και μια φανατική υποστήριξη στο ίδιο το φαινόμενο της μαζικής μετανάστευσης, μιας και κάθε προσπάθεια για τον περιορισμό του μεταναστευτικού ρεύματος θεωρείται ρατσιστική, φασιστική, ακροδεξιά κλπ.

Όσοι, λοιπόν, έχουν αυτοαναγορευτεί σε υπερασπιστές των μεταναστών προσπαθούν να επιβάλλουν την άποψη, ότι τα σύνορα πρέπει να είναι απόλυτως ανοιχτά και κάθε άνθρωπος έχει το αναφαίρετο δικαίωμα να μετακινείται ελεύθερα προς όπου θέλει, χωρίς να υπάρχει κανένας περιορισμός. Αυτό θεωρείται θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα και κάθε προσπάθεια περιορισμού του, όπως π.χ. με τον φράκτη στον Έβρο, θεωρείται βίαιος περιορισμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

“Αντιρατσιστές” κι ανθρώπινα δικαιώματα

Αυτή όμως είναι μια στρεβλή αντίληψη περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία υπερτονίζει σε σημείο τερατώδους τα ατομικά δικαιώματα και μηδενίζει μέχρι εξαφάνισης τα συλλογικά, αυτά των κοινωνιών και των λαών. Όπως για έναν λαό του Αμαζονίου θεωρείται αδιανόητο να του επιβάλλεις, με οποιονδήποτε τρόπο, αλλαγή του τρόπου ζωής, των πιστεύω, του πολιτισμού και της εθνικής του ταυτότητας, το ίδιο ισχύει και για όλους τους λαούς του κόσμου, συμπεριλαμβανομένου και του ελληνικού. Εκτός κι αν

υπαισέρχονται ρατσιστικά κίνητρα και ο ελληνικός λαός θεωρείται κατώτερος έναντι άλλων, όπως φαίνεται ότι πιστεύουν συνειδητά ή ασυνειδητά κάποιοι “αντιρατσιστές-αντιεθνικιστές” νεοσταυροφόροι.

Και μια και μιλάμε για αντιεθνικισμό, αυτό που κυριαρχεί σήμερα στις φανατισμένες αντιεθνικιστικές σχέτες δύσκολα μπορεί να χαρακτηριστεί υπέρβαση του εθνικισμού, ή έστω άρνησή του. Είναι μάλλον ένα είδος αντεστραμμένου εθνικισμού, όπου οι ίδιοι οι Έλληνες παίζουν τον ρόλο του “απόλυτου εχθρού” του μη-έθνους. Για να παραφράσουμε τον Βίλχελμ Ράιχ

Αυτή η γιγάντωση των ατομικών δικαιωμάτων προέρχεται από το προτεσταντικό πολιτισμικό υπόβαθρο που γέννησε τον ανεξέλεγκτο ατομοκεντρισμό της Δύσης, ο οποίος με τη σειρά του αποτέλεσε και βασικό συστατικό στοιχείο του καπιταλισμού. Οι “αντιρατσιστές” φονταμενταλιστές κατηγορούν όσους αντιδρούν στο φαινόμενο της μαζικής μετακίνησης πληθυσμών σαν “ρατσιστές” που νοιάζονται για τη “φυλετική καθαρότητα” των κοινωνιών τους και δεν δέχονται ανθρώπους άλλων φυλών.

“Αντιρατσιστές ουλεμάδες”

Στην πραγματικότητα οι μόνοι σχεδόν που επιμένουν να μιλάνε γι’ αυτό το θέμα είναι οι ίδιοι οι “αντιρατσιστές”. Η συντριπτική πλειοψηφία όσων αγωνιούν για τις συνέπειες του φαινομένου της μαζικής μετακίνησης πληθυσμών προβάλλουν το αγωνιώδες ερώτημα “πόσους ανθρώπους αντέχει η Ελλάδα”; Πόσους όχι ποιους. Ας μπουν κάποια στιγμή στον κόπο οι “αντιρατσιστές” ουλεμάδες να δώσουν μια λογική απάντηση σ’ αυτό το ερώτημα, αντί να καταφεύγουν σε δαιμονοποίηση των αντιφρονούντων και σε συναισθηματικά φορτισμένη συνθηματολογία, η οποία απευθύνεται στο θυμικό κι όχι στη λογική των ανθρώπων.

Παρεμπιπτόντως, η πρόταξη συναισθηματικά φορτισμένων συνθηματολογιών και η περιθωριοποίηση ή ακόμη και η δαιμονοποίηση της ορθολογικής ανάγνωσης των πραγμάτων υπήρξε ειδοποιό στοιχείο του Ναζισμού και συγγενών ιδεολογιών... Αν θα θέλαμε, λοιπόν, να αφήσουμε πίσω μας τις συναισθηματικές προσεγγίσεις και να ξεκινήσουμε να μελετάμε ορθολογικά το πρόβλημα της μαζικής μετανάστευσης, το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να κάνουμε θα ήταν να θέσουμε το ερώτημα πόσοι άνθρωποι ενδέχεται να φθάσουν στην Ευρώπη γενικώς και στην Ελλάδα ειδικότερα στα επόμενα χρόνια, τις επόμενες δεκαετίες. Δέκα εκατομμύρια, είκοσι, εκατό, πεντακόσια; Πόσοι;

<https://slpress.gr/idees/mipos-oi-simerinoi-antiratistes-oulemades-einai-ekdoxi-tis-akrodexiias/>

Άτυπος πόλεμος και όχι πρόκληση το επεισόδιο στην Κάσο

Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

Η Τουρκία στην Κάσο αμφισβητεί, όχι ρητορικά, αλλά δια των όπλων, όχι κάποια κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας, αλλά τον σκληρό πυρήνα της ελληνικής εθνικής κυριαρχίας. Αυτό το πράττει, καταρχάς, δια της ένοπλης παρουσίας της μέσα σε χώρο ελληνικής εθνικής κυριαρχίας, δηλαδή στα 12 ναυτικά μίλια των χωρικών υδάτων.

Ακόμη και αν η Ελλάδα δεν έχει προβεί στην (επιβεβλημένη από το διεθνές δίκαιο αλλά και τη διεθνή πρακτική) επέκταση των χωρικών της υδάτων, ο χώρος μεταξύ έξι και δώδεκα ναυτικών μιλίων δεν παύει να αποτελεί αναντίρρητο χώρο εθνικής κυριαρχίας της Ελλάδας. Επιπροσθέτως, η Τουρκία, δια της ένοπλης παρουσίας της και όχι απλώς δια ρητορικών διακηρύξεων, αμφισβητεί το δικαίωμα των ελληνικών νησιών να έχουν υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ.

Προσοχή, δεν αμφισβητεί το εύρος της ελληνικής ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδας, αλλά γενικώς το να έχουν ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα, επιδιώκοντας να επιβάλει το παρανοϊκό αφήγημά της ότι τα ελληνικά νησιά αποτελούν προέκταση της μικρασιατικής ακτής και “κάθονται” πάνω στην υφαλοκρηπίδα της Μικράς Ασίας, σαν να ήταν πλωτές εξέδρες.

Περιπέυει να πούμε ότι οι τουρκικές θέσεις παραβιάζουν προκλητικά, ολοκληρωτικά και απόλυτα το διεθνές δίκαιο. Τόσο τη συνθήκη UNCLOS για το Δίκαιο της Θάλασσας, όσο και την ιστορικής σημασίας απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου της Χάγης το Καλοκαίρι του 2016, κατόπιν προσφυγής σε αυτό των Φιλιππίνων, που “πακτώνει” τα δικαιώματα των νήσων και κωνιορτοποιεί τα, έτσι και αλλιώς ανύπαρκτα, επιχειρήματα της Άγκυρας και άλλων “χερσαίων” Δυνάμεων του πλανήτη, περί “ανωτερότητας” της ηπειρωτικής ακτής έναντι των νήσων.

Συνακόλουθα, το να αμφισβητεί η Άγκυρα ότι τα ελληνικά νησιά δεν έχουν καθόλου ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα δεν είναι κάποια “διμερής διαφορά” ούτε “πρόκληση” ούτε καν μια απλή επιθετική ενέργεια. Είναι άρνηση της ίδιας τους της ύπαρξης. Όταν αρνείσαι, ότι τα ελληνικά νησιά έχουν κυριαρχικά δικαιώματα γενικώς, αρνείσαι εμμέσως πλην σαφώς την ίδια τους την ύπαρξη ως νομικές οντότητες. Άρα, εμμέσως πλην σαφώς αρνείσαι και την ελληνική κυριαρχία και επί του εδάφους. Και επειδή τα ελληνικά νησιά είναι κομμάτι της μίας, ενιαίας και αδιαίρετης ελληνικής επικράτειας, αρνείσαι την ίδια την ύπαρξη της Ελλάδας ως χώρα. Τόσο απλά. Άρα, οι ενέργειες της Τουρκίας είναι ολοκληρωτικού χαρακτήρα. Τελεία και παύλα.

Τί δείχνει το επεισόδιο στην Κάσο

Και δεν είναι μόνον αυτό. Η Τουρκία αρνείται την ύπαρξη των ελληνικών νησιών ως νομικές οντότητες (judicial islands), τη στιγμή που θεωρεί ότι αυτά βρίσκονται μέσα στο τουρκικό “γαλάζιο έδαφος”. Δηλαδή, μέσα σε ένα Αιγαίο το οποίο θεωρεί ότι είναι προέκταση της στεριάς της και συνακόλουθα χώρος πλήρους τουρκικής εθνικής κυριαρχίας, όπως ακριβώς είναι και το έδαφος. Άρα, θεωρεί ότι τα ελληνικά νησιά είναι κάτι σαν μεγάλες πλωτές εξέδρες που βρίσκονται μέσα στην τουρκική εθνική επικράτεια. Και αυτό σήμερα προσπαθεί να το επιβάλει δια των όπλων.

Και όταν λέμε “αρνείται” τη νομική υπόσταση των ελληνικών νησιών δεν είναι ότι απλώς το δηλώνει, κάτι που επίσης θα ήταν μια ακραία επιθετική ενέργεια και θα έπρεπε να προκαλέσει άμεση και σοβαρή αντί-

δραση από πλευράς μας, αλλά προσπαθεί να το επιβάλει εμπράκτως, δια της ένοπλης της παρουσίας της σε χώρο εθνικής κυριαρχίας, όπως συμβαίνει σήμερα έξω από την Κάρπαθο και την Κάσο. Άρα, επαναλαμβάνω, δεν μιλάμε απλώς για “τουρκικές προκλήσεις” τις οποίες εμείς μεγαλόθυμα και “ψυχραιμα” έχουμε την πολυτέλεια να αγνοούμε αλλά για άτυπη, υβριδική, αλλά σαφή και ξεκάθαρη πολεμική ενέργεια εναντίον της Ελλάδας. Και μάλιστα ολοκληρωτικού χαρακτήρα, μιας και αποσκοπεί στην αποδόμηση της ελληνικής εθνικής κυριαρχίας εν συνόλω.

Ούτε φυσικά μπορούμε να καθησυχάζουμε τους εαυτούς μας λέγοντας ότι “αυτά οι Τούρκοι τα κάνουν εδώ και χρόνια”, άρα δεν είναι κάτι καινούργιο, άρα δεν έγινε και τίποτα. Στην πραγματικότητα ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Οι σημερινές επιθετικές δράσεις της Τουρκίας στην Κάσο είναι κομμάτι μιας συστηματικής, υπομονετικής και επίμονης, στρατηγικής αποδόμησης της ελληνικής εθνικής κυριαρχίας στο Αιγαίο, με την Τουρκία να κάνει ένα βήμα τη φορά βασιζόμενη στην αδράνεια, ή τη “μετριοπάθεια” της ελληνικής πλευράς.

Έτσι, ξεκινήσαμε με τις παρανοϊκές θεωρίες της Άγκυρας στα μέσα της δεκαετίας του 70, ότι τα ελληνικά νησιά είναι προέκταση της μικρασιατικής ακτής και άρα δεν έχουν δική τους υφαλοκρηπίδα και φθάσαμε σήμερα να έχουμε τον τουρκικό στόλο δμισι μίλια έξω από την Κάσο να προσπαθεί να επιβάλει τη θέση αυτή δια των όπλων, με την Ελλάδα να συνεχίζει να αντιδρά “ψυχραιμα”, όπως κάνει εδώ και δεκαετίες. Δηλαδή να αδρανεύει δίνοντας στην Τουρκία το υπόβαθρο να προχωρήσει, όποτε κρίνει σκόπιμο, στην επόμενη, ακόμη πιο ακραία κίνησή της.

Άτυπος, αλλά ολοκληρωτικός πόλεμος

Εν κατακλείδι, λοιπόν, αντιμετωπίζουμε σήμερα μια φάση όξυνσης του παρατεταμένου, άτυπου, αλλά ολοκληρωτικού πολέμου που διεξάγει η Άγκυρα εναντίον της Ελλάδας. Και ένας πόλεμος καθίσταται ολοκληρωτικός, αν οι στοχεύσεις του είναι ολοκληρωτικές, όχι από τα μέσα με τα οποία διεξάγεται. Και η Τουρκία επιδιώκει τον εκμηδενισμό της ελληνικής εθνικής κυριαρχίας στο Αιγαίο και συνακόλουθα την αποδόμηση ολόκληρου της Ελλάδας ως κανονική χώρα. Άρα, οι ακραίες αυτές στοχεύσεις τον καθιστούν ολοκληρωτικό.

Επομένως, δεν μπορούμε πλέον να εφησυχάζουμε και “να κάνουμε ότι κοιμόμαστε”. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε την Τουρκία. Και για να το πράξουμε το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να κατανοήσουμε και να αποδεχθούμε επιτέλους ότι δεχόμεσταν και δεχόμεσθε επίθεση ολοκληρωτικού χαρακτήρα.

Δυστυχώς όμως η επιμονή στο παρανοϊκό αφήγημα των “ήρεμων νερών” στις ελληνοτουρκικές σχέσεις κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, η συνωμοσία της σιωπής από τα περισσότερα ελληνικά ΜΜΕ και η δράση του υποκόσμου των social media που χλευάζει όποιον απεικονίζει την πραγματικότητα και προσπαθεί να τον αποδομήσει ως “πράκτορα του Πούτιν”, μας δείχνει ότι ο υβριδικός πόλεμος της Άγκυρας είναι πολύ πιο σύνθετος από ότι πιστεύαμε και ότι η επιρροή του βαθέως κράτους της Τουρκίας στην Ελλάδα είναι πολύ πιο βαθιά από ότι φοβόμεσταν.

<https://slpress.gr/ethnika/atipos-polemos-kai-oxi-proklisi-to-epeisodio-stin-kaso/>

Ο τραγικός κύκλος της Μεταπολίτευσης – Ποια δημοκρατία, ποια εθνική κυριαρχία!

Του Διονυσίου Γ. Δρόσου

Ομοτίμου Καθηγητού Ηθικής και Πολιτικής Φιλοσοφίας
στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Η πανηγυρική διάρρηξη της μεταπολιτευτικής “δημοκρατικής ομαλότητας” επήλθε με την υπογραφή των μνημονιακών δεσμεύσεων. Στην περίοδο ανωμαλίας που εγκαινίασαν τα μνημόνια, χαρακτηριστικές είναι δύο τουλάχιστον οφθαλμοφανείς περιπτώσεις παραβίασης της εκφρασμένης εκλογικά λαϊκής εντολής.

Η πρώτη είναι η αποτροπή του δημοψηφίσματος που σχεδίαζε ο Γιώργος Παπανδρέου ως πρωθυπουργός και η συνακόλουθη αντικατάσταση της εκλεγμένης κυβέρνησής του, χωρίς προσφυγή σε νέες εκλογές. Η δεύτερη αφορά στην ανατροπή του συντριπτικού αποτελέσματος του δημοψηφίσματος του 2015 κατά της νέας μνημονιακής σύμβασης. Δεν πρόκειται βεβαίως για δυο μεμονωμένες “παρατυπίες” για την δημοκρατία μας...

Η συνεχής συρρίκνωση των ελευθεριών και των πολιτικών δικαιωμάτων, η υπαγωγή των δανειακών συμβάσεων στο αγγλικό δίκαιο, το PSI, η απροκάλυπτη παραβίαση της ιδιωτικότητας μέσω προχωρημένων συστημάτων παρακολούθησης, η εξαγορά των ΜΜΕ, η μετάθεση αποφασιστικών εξουσιών σε διεθνή μη εκλεγμένα και μη λογοδοτούντα επιτελεία (όπως το Eurogroup) κ.α. αποτελούν λογικά συνεπείς και αναμενόμενες στιγμές στην εδραίωση ενός παγκοσμιοποιημένου συστήματος εξουσίας. Η μόνη σχέση αυτού του συστήματος εξουσίας με τη δημοκρατία είναι η ιδεολογικά σκόπιμη εμμονή του να αυτοχαρακτηρίζεται και να αυτοσυγχαίρεται, χρησιμοποιώντας παράγωγα αυτής της λέξης.

Η βαθιά αντιδημοκρατικότητα του συστήματος διακυβέρνησης επιτρέπει, αν δεν επιβάλλει, συνολική αναθεώρηση του πολιτικού μας λεξικού. Η όποια απόπειρα κριτικού λόγου και πράξης οφείλει να επαναπροσδιορίσει το περιεχόμενο της πολύπαθης έννοιας της δημοκρατίας. Το αντίθετο θα διαιωνίσει τον μοιραίο συνδυασμό στεγανοποίησης από κάθε λαϊκό έλεγχο των κέντρων εξουσίας, με το διογκούμενο ρεύμα λαϊκής αδιαφορίας και παραίτησης. Συνδυασμός που πάντα χαρακτηρίζει τις ιστορικές περιόδους πολιτικής και ηθικής διαφθοράς, σήψης και εντέλει πολέμων.

Δημοκρατία και ολιγαρχία

Αυτό που ονομάσαμε “αποκατάσταση της δημοκρατίας” το 1974 δεν ήταν βέβαια παρά η νομιμοποίηση των πολιτικών κομμάτων και της κυκλοφορίας των ιδεών, μαζί με μια περιοδική προσφυγή στις κάλπες για την ανάδειξη Κοινοβουλίου, το οποίο παίζει όλο και μικρότερο ρόλο στο νομοθετικό έργο και τον έλεγχο της εκτελεστικής εξουσίας. Αυτή μονοπωλείται από ένα κλειστό και απροσπέλαστο ολιγαρχικό επιτελείο.

Το εν λόγω επιτελείο απολαύει ειδικής ασυλίας ενισχυμένης με ad hoc ρυθμίσεις περί ακαταδίωκτου, βρίσκεται εκτός ελέγχου και λογοδοσίας και χειραγωγεί όλο και πιο απροκάλυπτα τον “ανεξάρτητο” και θεμελιώδη για το καθεστώς θεσμό της Δικαιοσύνης. Αυτά αποτελούν παγκόσμιες τάσεις, παρά τις ανά χώρα ιδιομορφίες και παραδόσεις. Πρόκειται δε για χαρακτηριστικά κατ’ εξοχήν μετανεωτερικά κι όχι για κατάλοιπα και επιβιώσεις ή απολιθώματα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, η χρήση του όρου “πισωγυρίσματα” μου φαίνεται άστοχη. Η ιδιομορφία της νεοφιλελεύθερης αποδημοκρατικοποίησης στην Ελλάδα έγκειται στις εξής δύο παραμέτρους:

Πρώτον: Τόσο η κλασική κοινοβουλευτική μορφή διακυβέρνησης όσο και τα ψήγματα κράτους ευημερίας δοκιμάστηκαν με καθυστέρηση και για πολύ μικρή περίοδο. Σαν να έπρεπε η χώρα να καλύψει σε σύντομο διάστημα και συμπυκνωμένη μορφή ό,τι χρειάστηκε 30 χρόνια για να πραγματοποιηθεί στις χώρες της ανεπτυγμένης Δύσης. Και μάλιστα ακριβώς την περίοδο, όπου στη Δύση άρχισε η επόμενη φάση διαχείρισης, που απαιτούσε το ξήλωμα όλων αυτών των κατακτήσεων. Στην Ελλάδα δοκιμάστηκαν μαζί με το άνοιγμα του Κοινοβουλίου και στοιχεία κοινωνικού κράτους, ακριβώς την περίοδο όπου άρχισε η απαξίωση και των δύο στην καρδιά του μεταμοντέρνου καπιταλισμού.

Δεύτερον: Για μια χώρα εξαρτημένη, η οικοδόμηση αυτού του ολιγαρχικού, ευθέως αντιδημοκρατικού μοντέλου εξουσίας, αποτελεί τον όρο για την απρόσκοπτη υπαγωγή της σε εξωτερικά

κέντρα εξουσίας, για τον συστηματικό αποκλεισμό κάθε εγχειρήματος απεξάρτησης και τον δραστικό ακρωτηριασμό της εθνικής κυριαρχίας, κατά τα συμφέροντα του εξωτερικού προστάτη. Πρόκειται γι' αυτό που βαπτίζεται "σωστή πλευρά της Ιστορίας"! Αυτή η διαδικασία εξωτερικού ελέγχου αναγκαστικά εντατικοποιείται σε περιόδους προετοιμασίας πολέμου, όπως η σημερινή.

Η εξέλιξη αυτή πραγματοποιείται πλέον με την de facto συναίνεση και της Αριστεράς. Ενα τμήμα της, απορροφημένο σε περιθωριακούς και ανώδυνους δικαιωματισμούς και σε χαζοχαρούμενα gay pride parades, θεωρεί ανάθεμα κάθε αναφορά σε εθνικό ζήτημα, ενώ ένα άλλο τμήμα της Αριστεράς ανακαλύπτει –αυτήν ακριβώς την ιστορική στιγμή της πλήρους νεοαποικιακής εξαρτηματοποίησης της Ελλάδας!– ότι η εξάρτηση δεν αποτελεί ζήτημα! Επιλέγει τον αυτό-εγκλεισμό του και την "καθαρότητα" από το κινδυνώδες άνοιγμα στη συγκρότηση κοινωνικών μετώπων που θα απαιτούσε η αντιμετώπιση της εξάρτησης. Αυτή η αριστερή συναίνεση ή παραίτηση είναι ο κύριος λόγος που η λεγόμενη "Ακροδεξιά" περιβάλλεται την αίγλη της "αντισυστημικής" δύναμης.

"Πεδίο βολής φτηνό"

Ο τραγικός κύκλος της Γ' Ελληνικής Δημοκρατίας ξεκίνησε από μια εθνική προδοσία και καταστροφή, η οποία δεν βιώθηκε ως τέτοια. Κι αυτό, καθώς τα απόνερα μιας παλιότερης τραγωδίας, του εμφυλίου πολέμου, έφεραν εξαίφνης στην επιφάνεια με την πίεση μιας τριαντάχρονης απώθησης, κοινωνικές προσδοκίες, ελπίδες και πολιτικά όνειρα. Αυτά όλα υπό μια διεθνή συγκυρία, η οποία είχε δρομολογηθεί πλέον σε μια εντελώς αντίρροπη προοπτική.

Τα όνειρα έλαβαν εκδίκηση, αλλά πολύ μικρή: την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης με όλα τα συμπαρομαρτούντα και μια σύντομη και ταχύρρυθμη εκδοχή μιας μικρογραφίας κοινωνικού κράτους. Ακολούθησε η νεοφιλελεύθερη προσγείωση και η παράδοση της χώρας στην εσωτερική διαφθορά και την εξωτερική εξάρτηση σε βαθμό αποικιοποίησης.

Τα σπέρματα της καταστροφικής κρίσης της δεκαετίας του 2010 βρισκόνταν ήδη στα εκμαυλιστικά ήθη που δημιούργησε ο νεοπλουτι-

σμός και ο ναρκισσισμός της δεύτερης τετραετίας του ΠΑΣΟΚ και πολύ περισσότερο η περίοδος Σημίτη.

Η κουλτούρα του "Κλικ", της βιντεοκασέτας, του επίχρυσου σκυλάδικου τουρκομπάροκ και των σατιρικών θεατρικών επιθεωρήσεων εγκαινίασαν τον εκμαυλισμό των λαϊκών στρωμάτων, υποκαθιστώντας το γνήσιο λαϊκό στοιχείο με την χυδαία νεοπλουτίστικη απομίμησή του. Ετσι, προσέφεραν στη διανόηση μια πολύ βολική θέση ελιτίστικης απομόνωσης από τον λαό, με το αζημίωτο βέβαια και ταις πρεσβείαις "της" πρεσβείας πάντα.

Η ένταξη στην Ευρωζώνη

Ολα αυτά παροξύνθηκαν με την ένταξη στη ζώνη του Euro, για να φτάσουν στη σημερινή αποσύνθεση και σήψη. Σφυγμομετρήσεις και ερωτηματολόγια δείχνουν σήμερα έναν λαό που –έρμαιο των απολύτως ελεγχόμενων ΜΜΕ– φαίνεται να έχει απωλέσει την ενσυναίσθησή του για τα αλλότρια δεινά, αλλά πλέον δεν συγκινείται ούτε με τα δικά του, τα οποία όλο και περισσότερο αντιμετωπίζει σαν φυσικά δεδομένα μιας αναπότρεπτης κανονικότητας.

Ετσι φαίνεται ο τραγικός κύκλος που άνοιξε με μια κραυγαλέα προδοσία να ολοκληρώνεται σήμερα με μια εθελούσια –και με διακομματική συναίνεση– πλήρη δορυφοροποίηση της χώρας υπό την εποπτεία του εισβολέα της Κύπρου και σε μετατροπή της από ανεξάρτητο κράτος σε ΝΑΤΟϊκό χώρο, σε "πεδίο βολής φτηνό". Αυτό αποτελεί μια νέα συνθήκη, καθόσον πλέον όλο και περισσότερες πολιτικές δυνάμεις, μαζί τους και οι αποκλεισμένες πριν το 1974, ενσωματώνονται σε αυτή την συναίνεση της υποτέλειας.

Με μια κατεστραμμένη παραγωγική δομή και έναν εύθραυστο υπερ-τουρισμό, με εισοδήματα εξουθενωμένα και με χρέος μεγαλύτερο από εκείνο που οδήγησε στη χρεοκοπία πριν 14 χρόνια, το νέο αίμα της κοινωνίας αναγκάζεται σε μια διογκούμενη έξοδο, σε ένα νέου τύπου μεταναστευτικό ρεύμα προσωπικού υψηλού μορφωτικού επιπέδου. Απομένει ένας γερασμένος και ηττημένος πληθυσμός, παραδομένος στη σαγήνη της τηλεοπτικής βλακείας και χειραγώγησης, περιτριγυρισμένος από παράνομους και εκ των υστέρων νομιμοποιημένους μετανάστες.

---

1. **"Η παρακμή μιας κοινωνίας αρχίζει όταν οι αδιάφοροι υπερισχύουν των αποφασιστικών."** –

Αριστοτέλης (Τονίζει τη σημασία της ενεργούς συμμετοχής των πολιτών στη διατήρηση της πολιτικής σταθερότητας και κοινωνικής συνοχής.)

2. **"Όταν η δικαιοσύνη χάνεται, τα θεμέλια της κοινωνίας καταρρέουν."** – Thomas Paine

50 χρόνια από την τουρκική εισβολή στην Κύπρο νέο πεσκέσι στον Ερντογάν πολλών δισ. ευρώ από την ΕΕ με υπογραφή Αθήνας και Λευκωσίας!!

Του Νότη Μαριά*

Η παρέλευση 50 χρόνων από την παράνομη τουρκική εισβολή στην Κύπρο και η συνακόλουθη παράνομη κατοχή του 37% της επικράτειας της Μεγαλονήσου σηματοδότησαν σειρά εκδηλώσεων μνήμης στην Ελλάδα και στην Κύπρο.

Το πλαίσιο αυτό πραγματοποιήθηκε και η επίσκεψη Μητσοτάκη στην Κύπρο και η σχετική του ομιλία στις 20 Ιουλίου 2024 παρουσία του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας Νίκου Χριστοδουλίδη στην εκδήλωση «μνήμης για τη συμπλήρωση 50 ετών από το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή στην Κύπρο».

Εκεί ο Κυριάκος Μητσοτάκης πέραν των άλλων τόνισε: «Είμαστε εδώ για να αγωνιστούμε και να δικαιωθούμε» προσθέτοντας επίσης ότι «προ ημερών η πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου P. Μέτσολα τάχθηκε ρητά υπέρ της ενιαίας και ελεύθερης Κύπρου ενώ το ίδιο έκανε σήμερα η πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ούρσουλα Φον Ντερ Λάιεν» (www.cnn.gr/20/7/2024).

Από την πλευρά του ο Πρόεδρος της Κύπρου Νίκος Χριστοδουλίδης πέραν των άλλων τόνισε «μισό αιώνα μετά η Τουρκία παραμένει ο εισβολέας».

Όμως το άκρον άωτον της υποκρισίας και της διγλωσσίας είναι ότι ακριβώς τρεις ημέρες πιο πριν, δηλαδή στις 17 Ιουλίου 2024, οι κυβερνήσεις Ελλάδας και Κύπρου μέσω των πρέ-σβείων τους στο πλαίσιο του CoReper, δηλαδή της Επιτροπής Μόνιμων Αντιπροσώπων των κρατών μελών σε επίπεδο ΕΕ, είχαν δώσει το πράσινο φως για την έγκριση της θέσης του Συμβουλίου επί του σχεδίου προϋπολογισμού της ΕΕ για το 2025, σχέδιο προϋπολογισμού που προικοδοτεί τον Ερντογάν και την Τουρκία για άλλη μια χρονιά με αρκετά δισεκατομμύρια ευρώ!!!

Έτσι σε επίσημη ανακοίνωση του Συμβουλίου της ΕΕ η οποία εκδόθηκε στις 17 Ιουλίου 2024 τόνιστηκε: «Το Συμβούλιο κατέληξε σήμερα σε συμφωνία σχετικά με τη θέση του για το σχέδιο προϋπολογισμού της ΕΕ για το 2025. Συνολικά, η θέση του Συμβουλίου για τον προϋπολογισμό του επόμενου έτους προβλέπει 191,53 δισ. ευρώ για αναλήψεις υποχρεώσεων και 146,21 δισ. ευρώ για πληρωμές, χωρίς να περιλαμβάνει τις πιστώσεις που προβλέπονται για ειδικά μέσα εκτός του ΠΔΠ» (www.consilium.europa.eu/el/17/7/2024).

Όπως δήλωσε ο Pétér Banai, Υφυπουργός της Ουγγαρίας αρμόδιος για τις διαπραγματεύσεις για τον προϋπολογισμό «ο προϋπολογισμός του επόμενου έτους θα έχει σημαντικό ρόλο στην υλοποίηση των μακροπρόθεσμων προτεραιοτήτων και στόχων της ΕΕ. Η συμφωνία που επιτεύχθηκε αποτελεί καλή αφετηρία για τις διαπραγματεύσεις με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, οι οποίες ελπίζουμε ότι θα οδηγήσουν στην έγκαιρη έγκριση του προϋπολογισμού».

Ο προτεινόμενος προϋπολογισμός έχει ως στόχο να διασφαλίσει τη συνετή κατάρτιση του προϋπολογισμού και να αφήσει περιθώρια για απρόβλεπτες καταστάσεις». Πρέπει να σημειωθεί ότι η εν λόγω συμφωνία επιτεύχθηκε «μεταξύ των πρέσβων των κρατών μελών στην ΕΕ (ΕΜΑ). Το Συμβούλιο σκοπεύει να καθορίσει επίσημα τη θέση του μέσω γραπτής διαδικασίας που λήγει στις 13 Σεπτεμβρίου 2024. Η θέση του Συμβουλίου θα χρησιμεύσει ως εντολή προς την οργάνωση Προεδρία του Συμβουλίου να διαπραγματευθεί με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επί του προϋπολογισμού της ΕΕ για το 2025. Φέτος, η νόμιμη προθεσμία για την επίτευξη συμφωνίας επί του ετήσιου προϋπολογισμού είναι τα μεσάνυχτα της 18ης Νοεμβρίου 2024» (www.consilium.europa.eu/el/17/7/2024).

Σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις του δικαίου της ΕΕ η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Κομισιόν) καταρτίζει και εισηγείται για ψήφιση από το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το εκάστοτε ετήσιο σχέδιο προϋπολογισμού της ΕΕ.

Στο πλαίσιο αυτό η Κομισιόν με ανακοίνωσή της στις 19 Ιουλίου 2024 τόνισε: «Η Επιτροπή πρότεινε σήμερα ετήσιο προϋπολογισμό της ΕΕ ύψους 199,7 δισ. ευρώ για το 2025. Ο προϋπολογισμός θα συμπληρωθεί με εκταμιεύσεις κατ'εκτίμηση ποσού ύψους 72 δισ. ευρώ στο πλαίσιο του NextGenerationEU» (<https://ec.europa.eu/com->

mission/19/6/2024).

Και συνέχισε: «Το σχέδιο προϋπολογισμού για το 2025 θα παράσχει επίσης — σύμφωνα με την ενδιάμεση αναθεώρηση του ΠΔΠ — συνεχή στήριξη στους Σύριους πρόσφυγες στην Τουρκία και την ευρύτερη περιοχή, στη Νότια Γειτονία, συμπεριλαμβανομένης της εξωτερικής διάστασης της μετανάστευσης, καθώς και στα Δυτικά Βαλκάνια. Το σημαντικότερο είναι ότι θα παράσχει σταθερή και προβλέψιμη στήριξη στην Ουκρανία».

Στο πλαίσιο αυτό η Επιτροπή— υπό την προεδρία της Φον Ντερ Λάιεν η οποία ψηφίστηκε μαζικά από τους νεοεκλεγέντες ευρωβουλευτές ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγονται και πολλοί Έλληνες και Κύπριοι ευρωβουλευτές— επισήμανε ότι πρότεινε να διατεθούν πέραν των άλλων:

Α. Ποσό «16,3 δισ. ευρώ για τη στήριξη των εταιριών μας και των συμφερόντων μας στον κόσμο, εκ των οποίων, μεταξύ άλλων, 10,9 δισ. ευρώ στο πλαίσιο του Μηχανισμού Γειτονίας, Ανάπτυξης και Διεθνούς Συνεργασίας — Η Ευρώπη στον κόσμο (ΜΓΑΔΣ — Η Ευρώπη στον κόσμο), 2,2 δισ. ευρώ για τον Μηχανισμό Προενταξιακής Βοήθειας (ΜΠΒ ΙΙΙ) και 0,5 δισ. ευρώ για τη Διευκόλυνση ανάπτυξης για τα Δυτικά Βαλκάνια, καθώς και 1,9 δισ. ευρώ για την ανθρωπιστική βοήθεια (HUMA)».

Β. Ποσό «2,1 δισ. ευρώ για δαπάνες που σχετίζονται με τη μετανάστευση εντός της ΕΕ, εκ των οποίων, πρωτίστως, 1,9 δισ. ευρώ για τη στήριξη των μεταναστών και των αιτούντων άσυλο σύμφωνα με τις αξίες και τις προτεραιότητές μας».

Σε απλά ελληνικά αυτό σημαίνει ότι από τα παραπάνω κεφάλαια και ιδίως από τον Μηχανισμό Προενταξιακής Βοήθειας (ΜΠΒ ΙΙΙ) και το κεφάλαιο για τη μετανάστευση, σημαντικά κονδύλια θα πάνε και για τη χρηματοδότηση της Τουρκίας και όλα αυτά βεβαίως καθώς συμπληρώθηκαν 50 ολόκληρα χρόνια από τον Αττίλα και ενώ πλέον τουρκικά πολεμικά έχουν περικυκλώσει την Κάσο!!!

Φυσικά η χρηματοδότηση της Τουρκίας από την ΕΕ πάντοτε βέβαια με τη σύμφωνη γνώμη Αθήνας και Λευκωσίας, όπως έχουμε ήδη αναλύσει και προ τριετίας (www.notismarias.gr/17/6/2021), δεν εξαντλείται μόνο στα παραπάνω δύο κεφάλαια του ετήσιου προϋπολογισμού της ΕΕ αλλά προέρχεται πέραν των άλλων και από τις παρακάτω πηγές:

1. Από τη συμμετοχή της Τουρκίας σε ευρωπαϊκά προγράμματα όπως στο Erasmus + στο «Ορίζων 2020» κλπ.

2. Από τη συμμετοχή της Τουρκίας στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Invest EU.

3. Από τη συμμετοχή τουρκικών εταιριών σε διαγωνισμούς του Ευρωπαϊκού Ταμείου Ανάκαμψης.

Επιπλέον η Τουρκία αποκομίζει τεράστια οικονομικά οφέλη:

1. Από την Τελωνιακή Ένωση και το Εμπόριο με την ΕΕ.

2. Από τη Συμφωνία ελεύθερων συναλλαγών ΕΕ-Τουρκίας για τα γεωργικά προϊόντα.

3. Από το Εμπόριο Υπηρεσιών ΕΕ-Τουρκίας.

4. Από τις Ευρωπαϊκές Επενδύσεις —χρηματοδοτήσεις της Τουρκίας από την Ευρώπη των Τραπεζών.

5. Από τα τουρκικά προνόμια στο εμπόριο ΕΕ-Χωρών Μεσογείου.

6. Από τους μεταβατικούς κανόνες για την Τουρκία στο πλαίσιο του εμπορίου ΕΕ-Χωρών Μεσογείου.

Ερώτημα λοιπόν προς Αθήνα και Λευκωσία:

Με δεδομένο ότι το Συμβούλιο της ΕΕ σκοπεύει να καθορίσει επίσημα τη θέση του για το σχέδιο προϋπολογισμού της ΕΕ για το 2025 μέσω γραπτής διαδικασίας που λήγει στις 13 Σεπτεμβρίου 2024 τι σκοπεύουν τελικά να πράξουν σε σχέση με τα διάφορα κεφάλαια του σχεδίου προϋπολογισμού της ΕΕ που προικοδοτούν την Άγκυρα με αρκετά δισεκατομμύρια ευρώ;

25/07/2024
• Ο Νότης Μαριάς είναι Καθηγητής Θεσμών της ΕΕ στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, πρώην Ευρωβουλευτής, notismarias@gmail.com

Στρατηγικό όπλο της Άγκυρας κατά της Ελλάδας η παράνομη μετανάστευση

Του Αναστασίου Λαυρέντζου

MSc στα Οικονομικά Μαθηματικά και στη Θεωρητική Φυσική

Στα δύο προηγούμενα άρθρα αυτού του αφιερώματος για την παράνομη μετανάστευση, παρουσιάστηκε η τρέχουσα εικόνα των ροών που καταφθάνουν στην Ελλάδα και δόθηκε ένα περίγραμμα της διαχείρισής τους. Πρόκειται για διαδικασία που σε μεγάλο βαθμό μας έχει επιβληθεί από την ΕΕ και καταλήγει στον εποικισμό της Ελλάδας από αφροασιατικούς πληθυσμούς. Όπως αναφέραμε στα δύο προηγούμενα άρθρα, βάσει της Συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας του 2016, η Ελλάδα διαθέτει ένα χαρτί που όμως δεν χρησιμοποίησε έως τώρα.

Η δυνατότητα αυτή αφορά τη ρήτρα επιστροφής στην Τουρκία των μεταναστών «που δεν αιτούνται άσυλο ή η αίτηση των οποίων κρίνεται αβάσιμη ή απαράδεκτη». Η αδυναμία της Ελλάδας να διεκδικήσει την εφαρμογή της ρήτρας επανεισδοχής αποτελεί μια ακόμη έκφανση του παράδοξου, η Ελλάδα να είναι η χώρα που ομνύει στο διεθνές δίκαιο, αλλά που τελικά δε διεκδικεί την εφαρμογή του για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της. Το κόστος όμως εν προκειμένω είναι κάτι πολύ περισσότερο από τη βλάβη κάποιων συμφερόντων. Είναι η μεταλλαγή της ίδιας της υπόστασης της χώρας και η απώλεια της κοινωνικής της συνοχής από την παράνομη μετανάστευση. Όταν βεβαίως κάποιος αναλαμβάνει μια υποχρέωση, ο αναλαβών βρίσκει και τρόπους να το δικαιολογήσει. Έτσι ο Πρωθυπουργός είπε στη Βουλή ότι είναι υπερήφανος να πηγαίνει στις παρελάσεις και να βλέπει «μια κοινωνία η οποία μετατρέπεται σε πολυπολιτισμική, σιγά σιγά». Το γιατί βεβαίως είναι επιθυμητό η Ελλάδα να αφεθεί στην παράνομη μετανάστευση, δεν μας το εξηγεί κανείς. Επίσης κανείς δεν μας εξηγεί γιατί μια χώρα που είναι φορέας παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς και μήτρα των αξιών του δυτικού πολιτισμού πρέπει να χάσει την πολιτιστική της ιδιοπροσωπία και να κατοικηθεί από ένα αμάλγαμα αφροασιατικών πληθυσμών, οι οποίοι στην πλειονότητά τους συρρέουν στη χώρα, χωρίς καν να την έχουν ως τελικό τους προορισμό. Να διευκρινίσουμε εδώ ότι κανείς δεν ζητά η Ελλάδα να είναι χώρα ερμητικά κλειστή στα ταλέντα άλλων χωρών. Ούτε είναι στην παράδοσή μας η άρνηση βοήθειας σε όσους πραγματικά την χρειάζονται.

Όμως είναι άλλο πράγμα μια ελεγχόμενη μετανάστευση και άλλο πράγμα να αποκτάς μαζικά ετερόκλητους πληθυσμούς επειδή άλλοι το επιδιώκουν, και μάλιστα με τρόπο και σε βαθμό που οδηγεί στην αποσύνθεση της ιστορικά διαμορφωμένης σου ιδιοπροσωπίας. Όλες αυτές πάντως οι αναφορές περί “πολυπολιτισμικότητας”, την οποία κάποιοι αποθεώνουν στη Δύση αλλά ξεχνούν να την προστατεύσουν στις χώρες προέλευσης των μεταναστών, είναι μάλλον ηθελήμένα απλοϊκές προσεγγίσεις. Προσεγγίσεις οι οποίες δεν λαμβάνουν ούτε καν υπ’ όψιν τα προβλήματα που αντιμετω-

πίζουν πολλές ευρωπαϊκές χώρες με την ορατή αδυναμία τους να ενσωματώσουν ακόμη και μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς.

Τι επιδιώκει η Άγκυρα με την παράνομη μετανάστευση

Υπάρχουν βεβαίως και οι αναφορές ότι οι μετανάστες θα μας λύσουν το δημογραφικό πρόβλημα, με το οποίο δυστυχώς το ελληνικό πολιτικό σύστημα δεν ασχολήθηκε ποτέ σοβαρά. Όμως εκεί προκύπτουν άλλα ερωτήματα: Άραγε έχουμε αναθέσει στην Τουρκία να μας λύσει το δημογραφικό μας πρόβλημα και να επιλέξει για εμάς τον πληθυσμό που θα έχει μελλοντικά η Ελλάδα; Αν κάποιοι υπονοούν κάτι τέτοιο ή δεν ενοχλούνται από μια τέτοια προοπτική, ας μπουν στον κόπο να διαβάσουν το βιβλίο του Νταβούτ Νταβούτογλου “Το στρατηγικό βάθος”, στο οποίο ο Τούρκος πρώην Υπουργός Εξωτερικών αναφέρει ρητώς (σελ. 200), ότι ήταν λάθος της Τουρκίας να εκκενώσει τα Βαλκάνια από μουσουλμανικούς πληθυσμούς μετά την ήττα της στους Βαλκανικούς πολέμους.

Σαφής πρόθεση λοιπόν της Τουρκίας είναι να ενισχύσει τις σχέσεις της με τους ομόθρησκους προς αυτήν πληθυσμούς, οι οποίοι βρίσκονται ήδη ή θα εγκατασταθούν μελλοντικά στη Βαλκανική. Αυτούς τους πληθυσμούς η νεοοθωμανική Τουρκία τους βλέπει ως ένα πολιτιστικό και πολιτικό προγεφύρωμα για την επιστροφή της στα Βαλκάνια. Και για να μην έχουμε αμφιβολίες, ο Νταβούτογλου μας ξεκαθαρίζει ότι απώτερη επιδίωξη της Τουρκίας είναι να δημιουργηθεί ένα διεθνές νομικό πλαίσιο που θα της «παρέχει το δικαίωμα παρέμβασης στα ζητήματα που αφορούν τις μουσουλμανικές μειονότητες των Βαλκανίων», διότι όπως προσθέτει, «η νομιμότητα της επέμβασης στην Κύπρο, που αποτελεί ένα εντυπωσιακό παράδειγμα στη σύγχρονη εποχή, κατέστη δυνατή εντός ενός τέτοιου ειδικού νομικού πλαισίου».

Για όποιον θέλει να σκεφτεί ελεύθερα τί συνεπάγονται όλα αυτά σε ένα βάθος χρόνου, το συμπέρασμα είναι ξεκάθαρο. Στο πρώτο εξάμηνο του 2024, περίπου 20.000 μετανάστες έλαβαν άσυλο, ενώ άλλοι τόσοι δεν πήραν άσυλο αλλά στην πλειονότητά τους θα παραμείνουν στην Ελλάδα ή θα μας επιστραφούν από άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όταν επιχειρήσουν να πάνε σε αυτές. Αυτή είναι η τρέχουσα εικόνα. Λίγο πολύ όμως είναι ενδεικτική του τί συμβαίνει και του τί θα συμβαίνει στα επόμενα χρόνια. Από την άλλη πλευρά, ο γηγενής ελληνικός πληθυσμός μειώνεται με έναν ρυθμό που υπερβαίνει τα 30.000 άτομα στο εξάμηνο.

Με βάση τα πιο πρόσφατα επίσημα στοιχεία της ΕΛ-ΣΤΑΤ, το 2022, η μείωση του γηγενούς ελληνικού πληθυσμού λόγω της αριθμητικής υπεροχής των θανάτων έναντι των γεννήσεων υπερέβη τις 65 χιλιάδες άτομα. Δηλαδή το 2022 χάρ-

θηκε μια μεγάλη επαρχιακή πρωτεύουσα του μεγέθους της Αλεξανδρούπολης και αυτό δεν συνέβη για πρώτη φορά. Από το 2009 έως σήμερα έχουν χαθεί περισσότεροι από 576 χιλιάδες Έλληνες λόγω της υπογεννητικότητας, και αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες έχουν φύγει στο εξωτερικό, λόγω της χρεοκοπίας και της φτωχοποίησης που αυτή επέφερε.

Ερωτήματα για την παράνομη μετανάστευση

Οι δύο παραπάνω διεργασίες οδηγούν νομοτελειακά στη ριζική μεταβολή του πληθυσμού της χώρας και αναπόφευκτα και της ίδιας της φυσιογνωμίας της σε έναν ορίζοντα όχι πολύ μακρύτερο της εικοσαετίας. Είμαστε δηλαδή αντιμέτωποι με μια ιστορική μετάβαση, η οποία οδηγεί στο τέλος της τη νεοελληνική κοινωνία όπως την γνωρίσαμε στα τελευταία 200 χρόνια. Και οι συνέπειες μιας τέτοιας αλλαγής θα είναι αναπόφευκτα τέτοιας έκτασης και τέτοιου βάθους, που δύσκολα θα μπορεί κανείς να τις διαχειριστεί, ακόμη κι αν έχει από τώρα κάποιο σχέδιο για όλα αυτά που έρχονται. Πόσο μάλλον βέβαια, όταν δεν υπάρχει κανένα σχέδιο και απλώς έχουμε αφεθεί στις εξελίξεις να μας πάνε όπου αυτές θέλουν και όπου τις κατευθύνουν εκείνοι που τις διαμορφώνουν.

Πέρα λοιπόν από τα όποια τρέχοντα ή επείγοντα προβλήματα αντιμετωπίζει η ελληνική κοινωνία, το μείζον ερώτημα το οποίο καλείται να απαντήσει, είναι τί είδους χώρα θα είναι η Ελλάδα το 2050. Διότι μια χώρα που θα συνεχίσει να εποικίζεται με πληθυσμούς από όλα τα σημεία του ορίζοντα και από κάθε κρίση που συμβαίνει στον ευρύτερο περίγυρο, είναι σίγουρο ότι σε μερικές δεκαετίες δε θα είναι η Ελλάδα που γνωρίζουμε.

Θα πρέπει λοιπόν τώρα και όχι αργότερα να απαντήσουμε σε μερικά θεμελιώδη ερωτήματα. Κατ' αρχάς, θέλουμε να συμβεί μια τέτοια μεταβολή; Ποιες συνέπειες θα έχει αυτή; Θα μπορούμε άραγε να τις διαχειριστούμε ή μήπως τα παιδιά μας θα υποχρεωθούν να κάνουν μια σειρά από συμβιβασμούς, επειδή εμείς αφήσαμε τα πράγματα στην τύχη τους; Πόσο σημαντικό είναι άραγε να χαθεί η κοινωνική συνοχή και μάλιστα κατά έναν τρόπο που δεν θα γίνει ομοιόμορφα ή ομαλά, αλλά με την μάλλον απότομη και μαζική προσθήκη ετερόκλητων πληθυσμών που θα διαφέρουν σημαντικά στο αξιακό τους πλαίσιο από τον υπάρχοντα γηγενή πληθυσμό;

Σε αυτή τη συζήτηση επίσης, δεν καλούμαστε να εξετάσουμε μόνο το τί θα συμβεί. Πρέπει να δούμε το πώς και με τί ρυθμό θα συμβεί. Διότι αν οι ρυθμοί αυτών που έρχονται, υπερβαίνουν κάποια όρια (είτε ως ρυθμοί αφίξεων είτε ως ρυθμοί γεννήσεων), τότε δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα ενσωματώσουν τους συρρέοντες πληθυσμούς (ό,τι κι αν σημαίνει αυτό), αλλά αυτοί που θα ενσωματώσουν ή θα αφομοιώσουν εμάς.

Τί σημαίνουν άραγε όλα αυτά για την εσωτερική ασφάλεια; Οι κοινωνικές αναταραχές που σημειώνονται κατά καιρούς στη Γαλλία, οι συγκρούσεις που σημειώθηκαν πρόσφατα στη Βρετανία μετά τη δολοφονία τριών κοριτσιών στο Σάουθπορτ από άτομο μεταναστευτικής καταγωγής, η αύξηση της εγκληματικότητας στη Σουηδία, η οποία ώθησε τον

Σουηδό Πρωθυπουργό να πει ότι πιθανώς θα χρειαστεί η επέμβαση του στρατού για να επιβληθεί η τάξη σε περιοχές όπου επικρατεί η ανομία, είναι απλώς μερικά δείγματα των προβλημάτων συμβίωσης πληθυσμιακών ομάδων που διαφέρουν ριζικά ως προς την κοσμοαντίληψή τους.

Η Άγκυρα απειλεί, εμείς;

Τί συνεπάγονται τέλος αυτές οι εξελίξεις για την εξωτερική ασφάλεια, ειδικά σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, η οποία αντιμετωπίζει τη διαρκή απειλή της Τουρκίας; Για παράδειγμα, ας σκεφτούμε: πόσο σημαντικό είναι αυτοί που έρχονται στη χώρα να έχουν περισσότερα κοινά πολιτισμικά στοιχεία με εκείνον που μας απειλεί, παρά με εμάς; Οι παραπάνω εξελίξεις δυστυχώς είναι πέρα από τον αντιληπτικό και διαχειριστικό ορίζοντα του εγχώριου πολιτικού συστήματος, το οποίο είναι το ίδιο που χρεοκόπησε τη χώρα, που την οδήγησε στον δημογραφικό μαρασμό και την οικονομική καθήλωση και που αφήνει την ελληνική περιφέρεια να ερημώνει επί δεκαετίες.

Αυτό το πολιτικό σύστημα επιτρέπει σήμερα με ασύγνωστη αμεριμνησία να ανατρέπονται τα πληθυσμιακά δεδομένα που διαμόρφωσαν η Επανάσταση του 1821, η εμπορεία των Βαλκανικών Πολέμων και η Μικρασιατική Καταστροφή. Μάλιστα κατά μια τραγική ειρωνεία της Ιστορίας, είναι αυτή η ίδια η Ευρώπη προς την οποία η Ελλάδα αναζήτησε ερείσματα απέναντι στην τουρκική απειλή, η οποία σήμερα μας ωθεί προς μια ανεπίστρεπτη πληθυσμιακή μετάλλαξη ιστορικών διαστάσεων.

Όλες οι απόψεις σε αυτή τη συζήτηση είναι αποδεκτές ως αφετηρία ενός δημοκρατικού διαλόγου που θα καταλήξει σε κάποιες αποφάσεις. Αρκεί όμως να ειπωθεί η αλήθεια, να εκτιμηθούν οι συνέπειες και η ίδια η κοινωνία να αποφασίσει για το μέλλον της. Και όχι βέβαια να εξαπατάται από ένα πολιτικό σύστημα το οποίο δρα ερήμην της, με κύρια προτεραιότητα το πώς θα δώσει τα διαπιστευτήριά του σε ξένα κέντρα εξουσίας, από τα οποία έλκει τη νομιμοποίησή του.

Ας τα σκεφτούμε όλα αυτά. Μια κοινωνία δεν είναι απλώς ένα άθροισμα οικονομικά ενεργών προσώπων, όπως αρέσκει να πιστεύει ο μεταεθνικός νεοφιλελευθερισμός και ο άσπρονδος συνοδοιπόρος του, ο αριστερός κοσμοπολιτισμός. Μια κοινωνία είναι μια συλλογικότητα με κοινούς δεσμούς αίματος, κοινή ιστορία και κοινές αντιλήψεις. Είναι φορέας ενός συγκεκριμένου πολιτισμού και έχει μια συγκεκριμένη ιδιοπροσωπία. Όλα αυτά την καθιστούν κάτι ευρύτερο και ισχυρότερο από το απλό άθροισμα των συνιστώντων μερών της. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που κάποιοι επιθυμούν την αποσύνθεση της ελληνικής κοινωνίας, όπως και την αποσύνθεση όλων των εθνικών κοινωνιών. Ευθύνη των σημερινών Ελλήνων είναι να αποτρέψουν μια τέτοια εξέλιξη και να μην αποτελέσει η γενιά τους το τέρμα μιας μεγάλης ιστορικής διαδρομής.

https://slpress.gr/ethnika/stratigiko-oplo-tis-agkiras-kata-tis-elladas-i-paranomi-metanastefsi/?fbclid=IwY2xjawFE-h5leHRuA2FibQixMQABHR1hsx9nXWp_1x8yLujSQBZwOlyjZtC0IOxn_Yj9AhNKncWodJZ0ix7mgQ_aem_mgTbi0o4QQwo86X0t1jUOA

Εγκληματικά λάθη στην εθνική άμυνα – Τα ΕΑΣ και τα πυρομαχικά

Του Ζαχαρία Μίχα

Διευθυντού Μελετών στο Ινστιτούτο Αναλύσεων Ασφάλειας και Άμυνας (IAAA/ISDA)
<https://slpress.gr/amyna/egklimatika-lathi-stin-ethniki-amina-ta-eas-kai-ta-piromaxika/>

Πόσες φορές έχουμε ακούσει ότι η πολιτική ηγεσία του τόπου έχει “διαβάσει” τα διδάγματα από τις πολεμικές συρράξεις της σύγχρονης εποχής και προσπαθεί να τα ενσωματώσει στην πολιτική της; Η δυσμενής πραγματικότητα είναι όμως, ότι για μια ακόμη φορά βασιλεύει η ημιμάθεια και το αναμύσημα απόψεων που διατυπώνονται στα διεθνή Μίντια. Με μια διαφορά: Οι σοβαροί εκ των αναλυτών δεν κρύβουν ότι οι απόψεις τους οικοδομούνται πάνω στα εθνικά συμφέροντα και τις προτεραιότητες των χωρών από τις οποίες προέρχονται.

Αλήθεια, έχει λόγο κανείς να πιστεύει, ότι αυτό αποτελεί τον κανόνα στη δημόσια συζήτηση στην Ελλάδα; Για τους σκοπούς της συγκεκριμένης ανάλυσης, αφήνεται στην άκρη η κραυγαλέα υπερβολή του ισχυρισμού των δικών μας ότι αντλούν “διδάγματα” από τους σύγχρονους πολέμους. Πότε πρόλαβαν;

Με ποιες γνώσεις; Και με ποια διαδικασία τα αποκαλούμενα ως *lessons identified* (πιθανά διδάγματα) μετατράπηκαν σε *lessons learned* (οριστικά διδάγματα) και έχουν ήδη πάρει τον δρόμο της ενσωμάτωσης στις πολιτικές πρωτοβουλίες που αφορούν την άμυνα;

Επί της ουσίας, πρόκειται για άλλη μία περίπτωση βολικού επικοινωνιακού αφηγήματος, με το μήνυμα στην κοινωνία να είναι “εμείς επαγρυπνούμε και φροντίζουμε για εσάς”, με καταφανή πολιτική και εκλογική στόχευση. Δυστυχώς, στόχος για τον ελληνικό πολιτικό κόσμο είναι ο καθησυχασμός της κοινωνίας, χωρίς όμως αυτό να συνοδεύεται από αναθεώρηση πολιτικών και στρατιωτικών δογμάτων, με σκοπό την προσαρμογή της εθνικής άμυνας στις νέες συνθήκες. Δυστυχώς και για τις εκάστοτε στρατιωτικές ηγεσίες, που υποφέρουν από τη –μαζική πλέον– μετάσταση του “ιού της επικοινωνίας” και στον τομέα της εθνικής άμυνας.

Κατά συνέπεια, δεν εκπλήσσει το ότι στην Ελλάδα δείχνουν να μην έχουν πάρει μυρωδιά για τις εξελίξεις. Οι σοβαροί προβληματίζονται, επισημαίνοντας ότι η αντιμετώπιση των “διδασμάτων” των πολέμων πρέπει να γίνεται με τη δέουσα προσοχή, αφού κανένας πόλεμος δεν είναι ίδιος με τον προηγούμενο! Δεν αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο, τελικά, η προσαρμογή των Ενόπλων Δυνάμεων σε πολεμικές συρράξεις του πρόσφατου έστω παρελθόντος να τις προετοιμάσει για τον... λάθος πόλεμο! Εξάλλου, η Ελλάδα έχει μακρά και καταγεγραμμένη “λαμπρή” ιστορία άκριτης αντιγραφής προτύπων άλλων χωρών, χωρίς να τα προσαρμόσει στα ελληνικά δεδομένα.

Ελληνική στρατιωτική σκέψη

Σε κάτι τέτοιες παθογένειες στηρίζεται η έκκληση εις ώτα μη ακουόντων ότι αυτό που πραγματικά λείπει είναι η ανάπτυξη αυτόνομης ελληνικής στρατιωτικής σκέψης, απόλυτα προσαρμοσμένης στις ανάγκες της άμυνας του Ελληνισμού. Η πλειοψηφία όμως των αναλυτών παρουσιάζει μαζικά το φαινόμενο της συστηματικής «παπαγαλίας», κάτι που διαπιστώνει εύκολα

όποιος παρακολουθεί τη διεθνή συζήτηση στον τομέα. Αντί λοιπόν να εστιάσει η χώρα σε μικρά αλλά εφικτά βήματα, αναλώνεται σε κενά περιεχομένου αφηγήματα, τα οποία υπόσχονται διασπάθιση πόρων, που εξ ορισμού τελούν εν ανεπαρκεία. Αν μη τι άλλο σε τέτοιες συνθήκες, θα πρέπει κάθε ευρώ που επενδύεται στην άμυνα να πιάνει τόπο. Να παράγει δηλαδή αμυντική υπεραξία κι όχι να εξυπηρετεί τις δημόσιες σχέσεις πολιτικών ή/και στρατιωτικών ηγητόρων με τις χώρες που είναι “της μόδας”!

Μιας όμως και η συζήτηση αφορά την αξιοποίηση πολεμικών διδαγμάτων, ας επιχειρήσουμε να διακρίνουμε έναν απλό τομέα, για τον οποίο δύσκολα θα μπορούσε να υπάρξει έγερση ενστάσεων αναφορικά με την κυριαρχία του τα χρόνια που ακολουθούν. Κάτι που προέκυψε τόσο από τη σύγκρουση στην Ουκρανία, όσο και από αυτή στη Γάζα. Είναι ο τομέας των πυρομαχικών και συγκεκριμένα των βλημάτων πυροβολικού διαφόρων διαμετρημάτων!

Η Ελλάδα έστειλε πολλές δεκάδες χιλιάδες τέτοιες οβίδες στην Ουκρανία από τα δικά της αποθέματα. Παρόλο που η επίσημη ρητορική επιμένει ότι δεν επλήγη το αξιόμαχο των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, το ερώτημα που ανακύπτει, είναι σε πρόβλεψη πόσων ημερών πολέμου βασίζεται η εκτίμηση αυτή; Διότι μια θεμελιακή πεποίθηση που θα έπρεπε να έχουν κλονίσει οι συγκρούσεις στην Ουκρανία και στη Γάζα, είναι αυτή του “σύντομου πολέμου”.

Μπορεί η Ελλάδα να ανταπεξέλθει;

Το ερώτημα είναι σαφές: Μπορεί η Ελλάδα να ανταπεξέλθει σε πόλεμο που θα διαρκέσει περισσότερο από τους υπολογισμούς της εγχώριας συμβατικής σοφίας; Κι ας μη βιαστούν ορισμένοι να αποφανθούν ότι αυτό δεν μπορεί να συμβεί. Κι ας μην ξεχνούν ποτέ, ότι κάθε αφινδισμός από τον αντίπαλο, θα στηριχθεί στις διαμορφωμένες στερεοτυπικές πεποιθήσεις μας. Εάν μια παρατεταμένη χρονικά σύγκρουση έχει συγκεκριμένες γεωπολιτικές προϋποθέσεις, οι σύγχρονες συγκρούσεις επίσης απέδειξαν, ότι τέτοιες συνθήκες θα μπορούσαν να διαμορφωθούν και να το επιτρέψουν. Σε κάθε περίπτωση, τα στρατιωτικά επιτελεία δεν μπορεί να μην προβληματίζονται για το τι θα συμβεί εάν οι υποθέσεις (*assumptions*) επί των οποίων έχει οικοδομηθεί η στρατηγική και η προετοιμασία μας, “στραβώσουν” κάπου στην πορεία...

Όποιος περιμένει αμερικανικές ή άλλες καραβιές από το εξωτερικό για να καλύψουν τις ανάγκες μας σε καιρό πολέμου είναι αφελής, άρα επικίνδυνος για την εθνική ασφάλεια. Οι Ισραηλινοί, παρά τη γενναία ενίσχυση που λαμβάνουν στον τομέα αυτόν, ήδη προβληματίζονται. Να υπογραμμιστεί δε ότι το Ισραήλ είναι μια χώρα με πολύ διαφορετική πολεμική προετοιμασία. Παρόλα αυτά, τα πολύ μεγάλα αποθέματα που διατηρούσε, εξαντλούνται. Και μάλιστα εξαντλούνται με αντίπαλο δύο οντότητες που δεν έχουν κρατική υπόσταση.

«Όταν κάποιος δεν προετοιμάζεται για πόλεμο, τότε είναι σίγουρο ότι θα ηττηθεί.»

Sun Tzu

Χρηματοδοτούμε τον όλεθρο μας!

Του κ. Θάνου Τζήμερου

Τρίτη, 27-Αυγ-2024

- Ποιος είναι ανώτερος: α) ο πρωθυπουργός ή β) ο Θεός;

Δεν υπάρχει ούτε ένας πιστός, ούτε μιας θρησκείας στον κόσμο που θα απαντήσει το (α).

- Ποιος νόμος είναι ανώτερος: α) του κράτους ή β) του Θεού;

Δεν υπάρχει ούτε ένας πιστός, ούτε μιας θρησκείας στον κόσμο που θα απαντήσει το (α).

Γι' αυτό, για χιλιάδες χρόνια ανθρώπινης εξέλιξης, η εξουσία ήταν πολιτική και θρησκευτική, ταυτόχρονα. Και όταν διαχωρίστηκε, πάλι ο ηγεμόνας κυβερνούσε "ελέω Θεού" (Dei Gratia), έκφραση που υπονοεί ότι οι αποφάσεις του έχουν την έγκριση του Θεού. Ο διαχωρισμός πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας είναι πρόσφατη ανακάλυψη. Εφαρμόζεται στον Δυτικό Κόσμο μόνον, αλλά και εκεί όχι απόλυτα. Ακόμα και σήμερα, που η μοναρχία όπου έχει απομείνει έχει διακοσμητικό ρόλο, η έννοια της κυβερνώσας θρησκείας εξακολουθεί να υπάρχει, βαθιά ριζωμένη στο συλλογικό υποσυνείδητο: ο Κάρολος της Αγγλίας είναι "Dei Gratia Rex Fidei Defensor" (Βασιλιάς με τη Χάρη του Θεού, Υπερασπιστής της Πίστης) φράση που αναγράφεται (με αρχικά ή σε συντομογραφία) και στα νομίσματα του ΗΒ. Το Ελληνικό Σύνταγμα έχει ως προμετωπίδα τη φράση "Εις το όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος" κι ως εγγυάται, στη συνέχεια, το δικαίωμα των πολιτών να πιστεύουν σε ό,τι θέλουν.

Και τι γίνεται όταν ο νόμος του κράτους αντιτίθεται στον νόμο του Θεού; Στο Ισλάμ αυτό είναι αδύνατον, δεν προβλέπεται καν. Αν κάποιος προοδευτικός πολιτικός, δικαστής ή απλός πολίτης διατυπώσει διαφορετική άποψη, μαύρο φίδι που τον έφαγε. Ένας ή περισσότεροι ιμάμηδες ή μουφτήδες θα βγάλουν "φάτουα" ζητώντας την κεφαλήν του επί πίνακι και θα βρεθούν πολλοί πρόθυμοι να αναλάβουν την εξόντωσή του. Όταν στο Πακιστάν, το 2011, ο υπουργός Shahbaz Bhatti, ο μόνος Χριστιανός, μέλος της κυβέρνησης, είχε ταχθεί κατά του νόμου περί βλασφημίας, δολοφονήθηκε στο Ισλαμαμπάντ. Τέσσερις μήνες αργότερα, ο κυβερνήτης της επαρχίας Πουντζάμπ, Salman Taseer, δολοφονήθηκε για τον ίδιο λόγο, και μάλιστα από τον σωματοφύλακά του. Την ίδια τύχη είχε το 2014, ο δικηγόρος Rashid Rehman, ο οποίος είχε αναλάβει την υπεράσπιση του πανεπιστημιακού Junaid Hafeez, καθηγητή Αγγλικής Λογοτεχνίας, ο οποίος κατηγορήθηκε ότι προσέβαλε τον Προφήτη με σχόλιό του στο Facebook. Δύο άγνωστοι νεαροί μπούκαραν στο γραφείο του, τον πυροβόλησαν και τον σκότωσαν. Ο Junaid Hafeez, προφυλακισμένος από τον Μάρτιο του 2013, καταδικάστηκε σε θάνατο τον Δεκέμβριο του 2019 και περιμένει την εκτέλεσή του.

Αυτές τις μέρες, η οργή του ισλαμικού όχλου στρέφεται κατά του προέδρου του Ανωτάτου Δικαστηρίου του Πακιστάν, Qazi Faez Isa, επειδή διέταξε την απελευθέρωση ενός Αχμαντίγια (οπαδού μια ισλαμικής αίρεσης, που θεωρούνται αποστάτες από τους συνίτες) ο οποίος είχε διαπράξει το μέγα αδίκημα να μοιρά-

ζει φυλλάδια που εξηγούσαν την πίστη του! Χιλιάδες άτομα κατέβηκαν στους δρόμους, απειλώντας τον με θάνατο. Στις 19 Αυγούστου, μεγάλος αριθμός διαδηλωτών παραβίασαν την εξαιρετικά ασφαλή "Κόκκινη Ζώνη" του Ισλαμαμπάντ και εισέβαλαν στο Ανώτατο Δικαστήριο με σκοπό να δολοφονήσουν τον Isa. Η ισλαμιστική ομάδα Tehreek-e-Labbaik Pakistan (TLP) έχει επικηρύξει τον δικαστή προσφέροντας 10 εκατομμύρια ρουπίες (περίπου 33.000 ευρώ) σε όποιον τον αποκεφαλίσει! Μα, είναι αδίκημα που επισύρει την ποινή του θανάτου το να μοιράζεις φυλλάδια που περιγράφουν τη μουσουλμανική πίστη σου; Φυσικά, διότι υπάρχει μόνο μία εκδοχή του Ισλάμ, η σουνιτική, και όλες οι άλλες είναι αποστασία! Κι από τη στιγμή που το Κοράνι καταδικάζει τον αποστάτη σε θάνατο, είναι δυνατόν ο νόμος του κράτους να διαφοροποιηθεί; Σκεφθείτε την αντιμετώπιση που έχουν οι πιστοί άλλων θρησκειών ή οι άθρησκοι. Ο πακιστανικός νόμος περί βλασφημίας λέει ότι "οποιαδήποτε υποτιμητικά σχόλια κ.λπ. σε σχέση με τον Άγιο Προφήτη [Μωάμεθ] είτε προφορικά είτε γραπτά, είτε με εικόνες, είτε με οποιονδήποτε τρόπο, με υπονοούμενο ή με υπαινιγμό, άμεσα ή έμμεσα, τιμωρούνται με θάνατο ή ισόβια φυλάκιση και επιπλέον με πρόστιμο".

Παράδειγμα βλασφημίας:

-Είσαι Χριστιανός;

-Ναι.

-Δηλαδή θεωρείς τον Χριστό ανώτερο από τον Μωάμεθ;

-Ναι.

-Πιάστε τον! Θάνατος στον άπιστο! Βλασφήμησε διότι υποτίμησε τον Προφήτη! Ποιος τολμάει σε ένα τέτοιο κλίμα τρομοκρατίας να διατυπώσει άποψη, όχι αντίθετη, αλλά που να παρεκκλίνει έστω και ελάχιστα από την επίσημη θεοκρατική γραμμή;

Στη Δύση, ο Χριστιανισμός επέτρεψε (μετά από πολλές περιπέτειες) τη δημιουργία κοσμικού κράτους, διότι έχει μια "θεμειώδη" διαφορά από το Ισλάμ: η τιμωρία του άπιστου ανήκει στη δικαιοδοσία του Θεού, όχι του πιστού. Θα γίνει όταν αποφασίσει Εκείνος, με τον τρόπο που θα κρίνει Εκείνος. Στην πραγματικότητα κανείς πιστός δεν ξέρει ούτε το πότε ούτε το πώς. Ρωτήστε 100 θεολόγους για το τι ακριβώς είναι η κόλαση και πότε θα επισυμβεί η Δευτέρα Παρουσία, και θα ακούσετε 100 διαφορετικές εκδοχές. Αφήνοντας αυτά τα θέματα στα χέρια του Θεού, οι Χριστιανοί μία εντολή έχουν, σαφέστατη, μολονότι πρακτικά ανεφάρμοστη: "Αγαπάτε αλλήλους, ακόμα και τους εχθρούς σας". Το ότι σε αντίθεση με αυτή την εντολή και την παράδοση τα-

πεινοφροσύνης, αλληλεγγύης και ασκητισμού των πρώτων χριστιανικών χρόνων, ο Χριστιανισμός εξελίχθηκε σε θρησκεία εξουσίας, πλούτου, μεγαλοπρέπειας, ίντριγκας και σε απηνή διώκτη άπιστων και αιρετικών, με εκατόμβες θυμάτων, αποδεικνύει το πόσο είναι στη φύση του ανθρώπου να χρησιμοποιεί μεταφυσικά ερείσματα για να στηρίξει την προσπάθειά του να επιβληθεί και να κυριαρχήσει στους άλλους.

Σκεφθείτε τώρα τον ρόλο μιας θρησκείας που εκ κατασκευής είναι πολεμοχαρής, μισαλλόδοξη και κατακτητική. Υπάρχει περίπτωση να εκκοσμικευθεί; Όχι, ποτέ! Υπάρχει περίπτωση να δημιουργήσει περιβάλλον ανεκτικότητας; Όχι, ποτέ! Υπάρχει περίπτωση να επικρατήσει στο εσωτερικό της μια μοντέρνα αντίληψη που να λέει "βρε παιδιά, δεν είναι δυνατόν να αποτελούν οδηγό για τη ζωή στον 21ο αιώνα, κείμενα που υπαγόρευε σε διάφορους ένας αναλφάβητος καμηλιέρης στην έρημο της Αραβίας, στις αρχές του 7ου αιώνα"; Όχι, ποτέ! Στα 1400 χρόνια που πέρασαν από τότε, το Ισλάμ παρέμεινε αμετακίνητο στη λίθινη βεβαιότητά του, διαμορφώνοντας ανάλογες κοινωνίες: ακίνητες, στείρες, ολοκληρωτικές, στις οποίες η απολυτότητα των αρχαίων εντολών έχει μπλοκάρει τις επιστήμες, τα γράμματα, τις τέχνες και την καθημερινότητα των ανθρώπων. Το Ισλάμ δίνει στον άνθρωπο δύο μόνο επιλογές: ή υποτάσσεσαι ή σε σκοτώνουμε.

Αυτοί λοιπόν οι φανατικοί θρησκόληπτοι, που δεν τολμούν ούτε να σκεφτούν ότι μπορεί να υπάρχει νόμος και δικαιοσύνη πέρα από τις "ιερές" τους εντολές, και που μπορούν να σφάξουν στο γόνατο τα ίδια τους τα παιδιά αν τις παραβούν, έρχονται στην Ευρώπη (και στις υπόλοιπες χώρες της Δύσης). Προσπάθησε, αγαπητέ αναγνώστη, να δεις με τα δικά τους μάτια το πώς βλέπουν τον πολιτισμό μας και εσένα.

Η χώρα σου δεν είναι δική σου. Είναι του Αλλάχ και προορίζεται για τους πιστούς του, διότι κάποια στιγμή το Ισλάμ θα κατακτήσει όλον τον κόσμο, όπως λένε οι προφητείες. Εσύ, ως μη μουσουλμάνος, είσαι παρείσακτος και ή θα ασπαστείς το Ισλάμ ή θα εξοντωθείς. Σύμφωνα με τα "ιερά" τους κείμενα, ο κόσμος χωρίζεται σε δύο επικράτειες: στον οίκο του Ισλάμ (Dar al-Islam) και στον Οίκο του Πολέμου (Dar al-Harb). Άλλος "οίκος" δεν υπάρχει. Όσοι κατοικούν στον Οίκο του Πολέμου έχουν ξεκάθαρη προοπτική: "Φονεύετε τους (τους άπιστους) και διώχτε τους, από κει που σας έδιωξαν...". "Πολεμάτε τους ώσπου να μην σας καταδιώξουν στην ειδωλολατρία και να υπερισχύσει η πίστη στον Αλλάχ...". (Σούρα ελ-Μπάκαρα 191 & 193). Ως άπιστος είσαι καφίρ, δηλαδή κάφρος και πρέπει, μέχρι να εξοντωθείς, να πληρώνεις τον φόρο υποτέλειας, την τζίζια (jizya ή jizyah). Θα σου φανεί περίεργο, αλλά οι στρατιές των εισβολέων, που μέσα στην εθελουτυλία μας ονομάζουμε πρόσφυγες, θεωρούν τις ανθρωπιστικές παροχές της Δύσης, ως προκαταβολή της τζίζια! Η κατάκτηση του Οίκου του Πολέμου γίνεται, βάσει εντολής του Προφήτη, με δύο τρόπους: με το σπαθί του τζιχάντ, του ιερού πολέμου και με την μετοικεσία. Τα κύματα δηλαδή των δήθεν κατατρεγμένων υλοποιούν την εντολή του προφήτη (και το σχέδιο του Ερντογάν

και της παρέας του) για άλωση της Ευρώπης εκ των έσω. Η τρομοκρατία είναι μέρος αυτού του σχεδίου: "Θα σκορπίσουμε τον τρόμο στις καρδιές των απίστων..." (Σούρα αλ-Ιμράν, 151). Ο δυτικός πολιτισμός είναι για εκείνους ένα σκουπίδι από το οποίο πρέπει να απαλλαγεί η γη (και οι Γάλλοι διοργανωτές των Ολυμπιακών Αγώνων, κάνουν τα πάντα για να τους επιβεβαιώσουν). Από τη στιγμή που οι Ευρωπαίοι απορρίπτουν το Ισλάμ "είναι κουφοί άλαλοι και τυφλοί και τίποτε δεν καταλαβαίνουν" (Σούρα ελ-Μπάκαρα, 171). Ο πακτωλός χρημάτων, που πηγάζει από τις τσέπες σου και έχει σκοπό την ενσωμάτωσή τους, δεν έχει κανένα αποτέλεσμα, διότι η θείκη εντολή απαγορεύει ακόμα και την οικειότητα με τους "απίστους": "Ω σεις που πιστεύσατε! Μην έχετε οικειότητα με όσους είναι έξω από τις θέσεις σας. Δεν θα παραλείψουν να σας διαφθείρουν." (Σούρα αλ-Ιμράν, 118). Ούτε οι ίδιοι, ούτε τα παιδιά τους θα παντρευτούν ποτέ "απίστους" διότι κι αυτό είναι θείκη εντολή: "Και μη παντρεύεστε άπιστες γυναίκες μέχρις ότου πιστέψουν. Μια σκλάβα που πιστεύει είναι καλύτερη από μια άπιστη ακόμα κι αν σας γοητέψει. Ούτε να παντρεύετε τις κόρες σας με άπιστους..." (Σούρα ελ-Μπάκαρα, 221). Οι γυναίκες δεν θα αντιμετωπιστούν ποτέ ως ισότιμες με τους άντρες, διότι αυτό θέλει ο Αλλάχ: "Οι γυναίκες σας είναι για σας όπως η καλλιεργήσιμη γη. Καλλιεργήστε την όποτε και όπως θέλετε...". (Σούρα ελ-Μπάκαρα, 223) "Οι άνδρες είναι οι προστάτες και οι Κύριοι των γυναικών, γιατί ο Αλλάχ έχει χαρίσει ανώτερο βαθμό στους άνδρες από τις γυναίκες [...] Όσο για τις γυναίκες εκείνες που φοβάστε για την παρακοή τους, συμβουλέψτε τις πρώτα, έπειτα αρνηθείτε να μοιραστείτε μαζί τους το κρεβάτι τους και τέλος να τις δείτε ελαφριά." (Σούρα ελ-Νισά, 34).

Τι είναι επομένως κάποιος που μαχαιρώνει απίστευτος, τυχαία, στον δρόμο; Είναι πιστός μουσουλμάνος! Είναι ένας "στρατιώτης του Αλλάχ" που πήρε την πρωτοβουλία ή υπάκουσε στα κελεύσματα του Ισλαμικού Κράτους να κάνει εδώ και τώρα αυτό για το οποίο εντέλλονται ΟΛΟΙ οι πιστοί του Ισλάμ σε ΟΛΟΚΛΗΡΗ τη γη. Η Γερμανική Αστυνομία που εξέδωσε ανακοίνωση λέγοντας ότι ο δολοφόνος του Solingen δεν είχε στο παρελθόν διασυνδέσεις με την τρομοκρατία, δεν έχει κατανοήσει την ανατριχιαστική αλήθεια: όταν η ίδια η θρησκεία παρακινεί τον πιστό σε πράξεις "εξόντωσης των απίστων" δεν χρειάζεται καμιά άλλη διασύνδεση. Το "ιερό βιβλίο" 2 δισεκατομμυρίων σχεδόν ανθρώπων σε όλη τη γη είναι ολόκληρο ένα κήρυγμα μίσους, αλλά κανένας πολιτικός ή εισαγγελέας δεν τολμάει να το πει δημοσίως, ώστε να κινηθούν οι νόμιμες ενέργειες. Κάθε σκληροπυρηνικός μουσουλμάνος είναι εν δυνάμει δολοφόνος. Δεν εμπίπτει σ' αυτή την κατηγορία, ο εκκοσμικευμένος, ο δυτικότερος, ο "τύποις" μουσουλμάνος, αυτός που έτυχε να γεννηθεί σε ισλαμικό περιβάλλον αλλά διαμόρφωσε δυτική προσωπικότητα. Αυτός όμως, όπως έγραψα και σε προηγούμενο άρθρο εδώ είναι υποψήφιο θύμα. Εσύ μπορεί να τον θεωρείς μετριοπαθή, αλλά οι... αγριοπαθείς ομόθρησκοί του τον θεωρούν αποστάτη, για τον οποίον η μόνη προ-

βλεπόμενη ποινή είναι ο θάνατος. Την έχει επιβάλει ήδη το Κοράνι και δεν θα την εκτελέσει κανένας θεσμός "απίστων", αλλά το ίδιο το χέρι του πιστού, οποιουδήποτε πιστού, όποιος προλάβει πρώτος.

(Εκείνο το άρθρο είχε γραφτεί με αφορμή τη δολοφονία με μαχαίρι 3 κοριτσιών από ένα 18χρονο... Ουαλό από τη Ρουάντα. Είχα προβλέψει ότι οι Βρετανικές Αρχές θα απέκρυπταν το κίνητρο της επίθεσης. Πληκτρολογήστε "Rudakubana motive". Δεν θα βρείτε τίποτε, ούτε καν κάποιο φρέσκο νέο με την πορεία των ανακρίσεων. Όλες οι αναφορές είναι από τις αρχές του Αυγούστου.)

Σε ανακοίνωσή του, το Γραφείο της Ομοσπονδιακής Εισαγγελίας της Γερμανίας ανέφερε ότι ο 26χρονος δράστης του Solingen, ο Σύρος Issa Al H., που είχε ζητήσει άσυλο από τους φιλόστοργους θιασώτες της πολυπολιτισμικής πολυδολοφονικής κοινωνίας, αποφάσισε "να σκοτώσει τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό από αυτούς που θεωρεί άπιστους στο φεστιβάλ με βάση τις ριζοσπαστικές ισλαμικές πεποιθήσεις του". Για σένα διέπραξε ένα ειδεχθές έγκλημα. Για τους ομοϊδεάτες του έκανε μία "θεάρεστη" πράξη. Το Associated Press ανέφερε ότι για το μακελειό στο Solingen συνελήφθη επίσης ένα 15χρονο αγόρι με την υποψία ότι γνώριζε για την προγραμματισμένη επίθεση και δεν ενημέρωσε τις αρχές, μολονότι δεν συμμετείχε σ' αυτή. Κι έτσι παρουσιάζονται οι δύο ομάδες πιστών που ως συγκοινωνούντα δοχεία, έχουν αιματοκυλήσει την Ευρώπη: αυτοί που είναι πρόθυμοι να διαπράξουν μια θρησκευτική δολοφονική επίθεση εναντίων των απίστων (αυτό που οι αφελείς δυτικοί ονομάζουν τρομοκρατική ενέργεια) και αυτοί που θα τους κάλυπταν. Πόσοι και ποιοι είναι αυτοί; Πρέπει να συνεχίσουν να ζουν ανάμεσά μας; Με ποιον τρόπο θα επισημανθούν και πώς θα εξουδετερωθούν, δεδομένου ότι αρκετοί από αυτούς έχουν αποκτήσει την υπηκοότητα ευρωπαϊκών χωρών;

Το μόνο θετικό από την επίθεση στο Ζόλινγκεν και από εκείνη που προηγήθηκε με θύμα έναν αστυνομικό στο Μανχάιμ στις 31 Μαΐου φέτος, είναι ότι ξεκίνησε η συζήτηση για την πολιτική ασύλου της Γερμανίας που μέχρι σήμερα ήταν θέμα-ταμπού. Έχουν και περιφερειακές εκλογές στη Σαξονία και τη Θουριγγία την 1η Σεπτεμβρίου και τα προγνωστικά που βλέπουν εκτοξευμένα τα ποσοστά του AfD, δεν αρέσουν καθόλου στους ψοφοδεείς συστημικούς πολιτικούς. Ο ηγέτης του κεντροδεξιού κόμματος της αντιπολίτευσης CDU Φρίντριχ Μερτς είπε ότι η Γερμανία θα πρέπει να σταματήσει να δέχεται επιπλέον πρόσφυγες από τη Συρία και το Αφγανιστάν, σε κείμενο που ανέβασε στον ιστότοπό του με τίτλο "φτάνει πια". Γιατί δεν το είπε αυτό όταν το κόμμα του ήταν στην εξουσία; Από το Πακιστάν να δέχεται; Από την Τουρκία; Από τη Σομαλία;

Ο ολίγιστος καγκελάριος, Όλαφ Σολτς, δήλωσε το Σάββατο ότι ήταν "σοκαρισμένος" από το "τρομερό γεγονός" και "στέκεται στο πλευρό της τρομοκρατημένης πόλης πενθώντας για τα θύματα". Δεν έχει καταλάβει ακόμα πως ο καγκελάριος δεν είναι για να παρηγορεί τους σφαγμένους, αλλά για να αποτρέπει τις σφα-

γές. Και προσέθεσε το κλασικό: "θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να διασφαλίσουμε ότι όσοι δεν μπορούν και δεν πρέπει να μείνουν εδώ στη Γερμανία θα επαναπατριστούν και θα απελαθούν". Έλα, ρε μεγάλε! Μέχρι τώρα γιατί δεν το κάνατε; Δεν θέλατε ή δεν μπορούσατε; Δεν εξήγησε επίσης πώς ο σφάχτης, ενώ το αίτημα ασύλου του είχε απορριφθεί, σουλατσάριζε ανενόχλητος στη Γερμανία. Αλλά, όπως και ο Βρετανός ομολογός του, εστίασε στην ουσία του προβλήματος: υποσχέθηκε ότι θα αυστηροποιήσει τους νόμους για την κατοχή όπλων "πολύ γρήγορα"! Μόλις το άκουσαν αυτοί οι μακελλάρηδες του Ισλάμ έχασαν το χρώμα τους. Πώς θα προμηθεύονται τώρα τα χασαπομάχαιρα; Αυτή την αυστηροποίηση φοβούνται, όλοι το έχουμε αντιληφθεί.

Μόνο η Alice Weidel, ηγέτης της Εναλλακτικής για τη Γερμανία (AfD), θέλει να σταματήσει πλήρως κάθε μετανάστευση. "Ω, μα τι ακροδεξιές θέσεις είναι αυτές!", αναφωνούν εν χορώ όλοι οι υπόλοιποι, κεντροδεξιοί, κεντροαριστεροί και κεντροκεντρώοι. "Α, πα, πα, τέτοιες προτάσεις είναι ασυμβίβαστες με το Γερμανικό Δίκαιο και το Δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης". Ο Σολτς τονίζει ότι "η Γερμανία παραμένει προσηλωμένη στις νομικές και ανθρωπιστικές δεσμεύσεις της για να βοηθήσει όσους διαφεύγουν από τη... δίωξη". Από ποια δίωξη διαφεύγουν οι τζιχαντιστές; Κι αν το Δίκαιο της Ε.Ε. οδηγεί τους πολίτες της ως πρόβατα επί σφαγήν, γιατί δεν το αλλάζει; Τι είναι το Δίκαιο, αν όχι ένας μηχανισμός επιβίωσης μιας κοινωνίας; Θα μπορούσε αυτή η συζήτηση να έχει ξεκινήσει το 2016, όταν ένας ισλαμιστής οδήγησε ένα φορτηγό σε μια χριστουγεννιάτικη αγορά στο Βερολίνο και σκότωσε 12 ανθρώπους, αλλά οι Ευρωπαίοι, ηγέτες και πολίτες, ξεχνούν γρήγορα.

Η Γερμανία δέχεται εκατοντάδες χιλιάδες αιτούντες άσυλο κάθε χρόνο. Το 2023, περισσότεροι από 350.000 άνθρωποι, όλοι σχεδόν Ασιάτες και Αφρικανοί, ζήτησαν άσυλο. Επιπλέον, περίπου 1,2 εκατομμύρια Ουκρανοί έχουν φτάσει στη Γερμανία από την εισβολή της Ρωσίας το 2022. Είναι όμως το ίδιο ένας Ευρωπαίος, Χριστιανός ή άθρησκος Ουκρανός και ένας μουσουλμάνος, στρατιώτης του Αλλάχ; Επιτέθηκε ποτέ με μαχαίρι στο πλήθος ένας Ουκρανός πρόσφυγας πολέμου (ο μόνος που δικαιούται αυτή την ιδιότητα);

Η Ευρώπη που ξέραμε είναι ήδη νεκρή. Το φεστιβάλ του Solingen το οποίο επρόκειτο να διαρκέσει μέχρι την Κυριακή, προσελκύοντας έως και 25.000 άτομα, ακυρώθηκε, όπως και οι εορτασμοί του Σαββατοκύριακου σε κοντινές πόλεις. Οι συναυλίες είναι στόχοι, οι γιορτές είναι στόχοι, οι αγορές είναι στόχοι, ο τρόπος της ζωής μας είναι στόχος. Ίσως έτσι συνειδητοποιήσουμε ότι τα επιτεύγματα του δυτικού πολιτισμού δεν είναι καθόλου αυτονόητα. Ας πούμε, η βεβαιότητα ότι περπατώντας στον δρόμο δεν θα βρεθείς σφαγμένος, επειδή κάποιος "πιστός" υπάκουσε στις εντολές ενός "προφήτη" που έζησε 1400, 2400 ή και 400 χρόνια πριν. Αυτό το επίτευγμα το χάσαμε. Θα το αποκτήσουμε ξανά ποτέ; Όχι, όσο συνεχίζουμε να χρηματοδοτούμε τη στρατιωτική εισβολή που ονομάζουμε μετανάστευση, όσο συνεχίζουμε να χρηματοδοτούμε τον όλεθρό μας.

Η Οικουμενική Οικονομία με μια ματιά

τῆ επιμελεία Δημητρίου Ζακοντίνου
Μέλους ΕΛΙΣΜΕ

Εάν η Κίνα ανεβαίνει και η Αμερική μένει στάσιμη, η Ευρώπη παίζει με μια απότομη, συγκλονιστική πτώση σε φτώχεια και ασχετοσύνη.

- Η έλλειψη ενέργειας, η γήρανση του εργατικού δυναμικού και η θεσμική παράλυση δεν συνδυάζονται για να δημιουργήσουν σοσιαλδημοκρατική ουτοπία αλλά μια κλειστή, αποβιομηχανοποιούμενη κοινωνία:

- Η Ευρώπη έχει βαλθεί να χάσει τα δύο πιο βασικά συστατικά για τη βιομηχανική ανταγωνιστικότητα και τη βιωσιμότητα: φθηνή ενέργεια και φθηνή εργασία.

- Μπορείς να διατηρήσεις μια βιομηχανική κοινωνία αντισταθμίζοντας τη μία με την άλλη, αλλά το να διατηρείς τη μία με κανένα από τα δύο είναι γελοίο.

- Η Κίνα έχει άνθρακα.

- Η Αμερική έχει fracking*.

- Αλλά η ενεργειακή στρατηγική της Ευρώπης είναι να εγκαταστήσει ηλιακούς συλλέκτες στην λιγότερο ηλιόλουστη ήπειρο του κόσμου και να χτίσει ανεμόμυλους που δεν έχουν νόημα πουθενά στον κόσμο.

- Αυτό είναι σχεδόν ρητά το αντίθετο μιας στρατηγικής για φθηνή ενέργεια.

- Οι ευρωπαϊκές χώρες έχουν απαγορεύσει το fracking και δεν κατάφεραν να επιδιώξουν ευκαιρίες εξερεύνησης πετρελαίου και φυσικού αερίου, ενώ η συμφωνία για φθινό ρωσικό αέριο έχει εκραγεί από τον πόλεμο στην Ουκρανία.

- Εν τω μεταξύ, η Γερμανία έκλεισε τους πυρηνικούς σταθμούς της και άλλες χώρες σχεδιάζουν να ακολουθήσουν.

- Το γεγονός ότι ορισμένες περιφερειακές ευρωπαϊκές οικονομίες όπως η Φινλανδία, η Πολωνία ή η Ρουμανία επιδιώκουν νέους πυρηνικούς σταθμούς απλώς υπογραμμίζει το πρόβλημα ενός μέλλοντος χωρίς πυρηνικά σε μεγαλύτερες οικονομίες όπως η Γερμανία, η Ιτα-

λία και η Ισπανία.

- Εκτός από την Ιαπωνία και τη Νότια Κορέα, οι παλαιότερες χώρες του κόσμου είναι όλες ευρωπαϊκές. Ούτε τα ευρωπαϊκά ποσοστά γονιμότητας είναι κάτι για να καυχήμαστε.

- Δεν υπάρχει ποσότητα μετανάστευσης που να μπορεί να αναπληρώσει την τόσο μεγάλη και βαθιά γήρανση του εργατικού δυναμικού.

- Η γήρανση του πληθυσμού και τα σοσιαλδημοκρατικά δικαιώματα μπορεί να λειτουργήσουν με μια αναπτυσσόμενη οικονομία, αλλά χωρίς αυτήν, απλώς οδηγούν σε μια δυσλειτουργική, εξορμητική πολιτική οικονομία όπου οι ηλικιωμένοι καταπιέζουν τους νέους.

- Το επακόλουθο πολιτικό αδιέξοδο και η θεσμική παράλυση είναι ίσως το μοναδικό μεγαλύτερο πρόβλημα της Ευρώπης, διότι καθιστά εξαιρετικά δύσκολες στην εφαρμογή λύσεις και μεταρρυθμίσεις.

- Η ενεργειακή κρίση της Ευρώπης, για παράδειγμα, θα μπορούσε να λυθεί σχεδόν κυριολεκτικά μόνο με μερικές κινήσεις του στυλό.

- Αυτή η διαφανόμενη ευρωπαϊκή παρακμή δεν είναι αιτία γιορτής στην Αμερική ή την Κίνα. Η Ευρώπη δεν είναι μια προειδοποιητική ιστορία, αλλά το καναρίνι στο ανθρακωρυχείο για τις γηράσκουσες βιομηχανικές κοινωνίες που δεν μεταρρυθμίζονται.

*fracking (en)

υδραυλική ρωγμάτωση (διαδικασία εξόρυξης φυσικού αερίου ή πετρελαίου που βρίσκεται εγκλωβισμένο σε συμπαγή πετρώματα, μέσω της διοχέτευσης υπό πίεση ενός μείγματος από νερό και άμμο με σκοπό να προκληθούν μικροσκοπικές ρωγμές στο πέτρωμα και να απελευθερωθεί έτσι το κοίτασμα)

Από: dzakontinos@hotmail.gr

Παρ 2 Αυγ στις 9:32 π.μ.

PALLADIUM MAGAZINE:

«Τα Μαθήματα τής Ιστορίας»: μια ερμηνεία τής στάσης των Η.Π.Α. στον Ρωσο-ουκρανικό Πόλεμο

Του Ιωάννη Σταμούλου
Δρος Φιλοσοφικής Σχολής Α.Π.Θ.
Καθηγητού Δευτεροβαθμίου Εκπαιδεύσεως

Ο Αμερικανός Πρόεδρος, Joe Biden, κατά τις εορταστικές εκδηλώσεις που έλαβαν χώρα στη Νορμανδία για την 80η επέτειο τής απόβασης των Συμμάχων στις ακτές τής, προχώρησε στην ομιλία του σ' έναν παραλληλισμό των γεγονότων τού Β' Παγκοσμίου Πολέμου με τα γεγονότα τού Ρωσο-ουκρανικού Πολέμου, ο οποίος εξελίσσεται στις μέρες μας. Συγκεκριμένα, ο πρόεδρος των Η.Π.Α. δήλωσε: «[...] δεν θα εγκαταλείψουμε την Ουκρανία. Το να παραδοθούμε σ' αυτούς που τρομοκρατούν, να υποκύψουμε σε δικτάτορες είναι απλά αδιανόητο. Αν επρόκειτο να κάνουμε κάτι τέτοιο, είναι σαν να ξεχάσαμε τι συνέβη εδώ σ' αυτές τις καθαγιασμένες ακτές. Η D-Day είναι ένα μάθημα, που εμείς οι Αμερικανοί προσεύχομαι να μην λησμονήσουμε ποτέ».

«Τα Μαθήματα τού παρελθόντος» (“Lessons of the Past”) ή «Τα Μαθήματα τής Ιστορίας» (“Lessons of History”) είναι ένας όρος, με τον οποίο μπορούμε να αντιληφθούμε και να ερμηνεύσουμε τον τρόπο σκέψης και τις αντιδράσεις των πολιτικών κατά τη διεργασία λήψης των αποφάσεων.

Από την επιστημονική έρευνα στο πεδίο τής Γνωστικής Ψυχολογίας έχει διατυπωθεί η θέση, ότι οι άνθρωποι εκδηλώνουν την τάση να επηρεάζονται από προγενέστερες πεπιοθήσεις στον τρόπο με τον οποίο προσλαμβάνουν και ερμηνεύουν τις πληροφορίες που δέχονται.

Αναμένουν τα γεγονότα και οι καταστάσεις να εξελίσσονται σύμφωνα με τις προσδοκίες και τις αντιλήψεις που έχουν ήδη διαμορφώσει (cognitive consistency [γνωστική συνέπεια]). Οι πολιτικοί που καλούνται να λάβουν αποφάσεις στο πολύπλοκο και ρευστό περιβάλλον των διεθνών σχέσεων επιλέγουν άμεσες και απλές λύσεις, όπως «υπαγορεύει» η λειτουργία τού ανθρώπινου εγκεφάλου. Αυτές τις αντλούν, μεταξύ άλλων, και από την ιστορία.

Με τα ιστορικά γεγονότα δημιουργούν αναλογίες, με τις οποίες κατανοούν τις τρέχου-

σες καταστάσεις και χαράσσουν στρατηγικές δράσεις.

Η πιο γνωστή ιστορική αναλογία είναι η «Αναλογία τού Μονάχου» (“Munich analogy”). Με τη Συμφωνία τού Μονάχου (29-30 Σεπτεμβρίου 1938), οι πολιτικοί ηγέτες τής Μ. Βρετανίας και Γαλλίας επιχείρησαν να αναχαιτίσουν τη ναζιστική επεκτατικότητα, προβαίνοντας σε παραχωρήσεις στον Adolf Hitler, με τις οποίες, όμως, επήλθε το αντίθετο αποτέλεσμα. Έκτοτε, θεωρήθηκε ότι η πολιτική τού κατευνασμού πρέπει να απορριφθεί κι ότι η ορθή αντιμετώπιση τής επιθετικότητας πρέπει να είναι η άμεση και δυναμική αντίδραση, που αποκλείει το συμβιβασμό με τη διπλωματία.

Οι Αμερικανοί κυβερνώντες θεωρούν την «Αναλογία τού Μονάχου» ως ερμηνευτικό σχήμα, με το οποίο εξηγούν και κατανοούν τις διεθνείς κρίσεις που καλούνται να αντιμετωπίσουν· το πλέον σημαντικό, όμως, είναι ότι με βάση αυτήν την ιστορική αναλογία προχωρούν σε δράση. Η εικόνα τού Hitler όχι απλά να εκφοβίζει, αλλά και να επιτίθεται στις ευρωπαϊκές χώρες, εντυπώθηκε στη μνήμη των πολιτικών που έζησαν τα γεγονότα τής δεκαετίας του 1930 και 1940. Ο Πρόεδρος Truman και οι σύμβουλοί του θεώρησαν τη δράση των κομμουνιστών στην Ελλάδα, την Τουρκία και το Ιράν αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ανάλογη με τη βήμα-βήμα επιθετικότητα τού Hitler.

Ο Πρόεδρος Truman συνέδεσε την εισβολή τής Βορείου Κορέας στη Νότια το 1950 με τα γεγονότα τού 1930 στην Ευρώπη. Έγραψε τις σκέψεις του ενώ μετέβαινε αεροπορικώς από το Missouri στην Washington, όπου θα προήδρευε σε μια σύσκεψη με τους συμβούλους του για την κορεατική κρίση:

Είχα χρόνο να σκεφτώ πάνω στο αεροπλάνο. Στη γενιά μου δεν ήταν αυτή η πρώτη περίπτωση όπου ο ισχυρός επιτίθεται στον αδύναμο. Μου έρχονται στο νου μερικά προηγούμενα περιστατικά: Μαντσουρία, Αιθιοπία,

Αυστρία. Θυμάμαι πως κάθε φορά που οι δημοκρατίες αποτύγχαναν να αντιδράσουν αυτό ενεθάρρυνε τους επιτιθεμένους να συνεχίσουν. Οι κομμουνιστές δρούσαν στην Κορέα όπως δρούσαν ο Hitler, ο Mussolini, και οι Ιαπωνέζοι δέκα, δεκαπέντε, και είκοσι χρόνια νωρίτερα. [...]. Αν αυτό επρόκειτο να συνεχιστεί έτσι, θα σήμαινε έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, όπως παρόμοια γεγονότα προκάλεσαν τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο Πρόεδρος Truman προσέλαβε την «Αναλογία του Μονάχου» ως ένα νέο «Μάθημα τής Ιστορίας», από το οποίο διαμορφώθηκε μια νέα ιστορική αναλογία, η «Αναλογία του Πολέμου τής Κορέας». Αυτή υπήρξε ιδιαίτερα σημαντική για τον Πρόεδρο Lyndon Baines Johnson και τον υπουργό των Εξωτερικών, Dean Rusk, στις εκτιμήσεις τους για τον Πόλεμο τού Βιετνάμ. Η επιθετικότητα των Viet Cong (VC) τού Βορείου Βιετνάμ εναντίον τού Νοτίου ταυτίστηκε με την εισβολή τής Βορείου Κορέας στη Νότια.

Οι Αμερικανοί πολιτικοί διαμόρφωσαν από τα «Μαθήματα τού Πολέμου τής Κορέας» την πεποίθηση, ότι, αν αυτή η επιθετικότητα δεν ανακοπεί, διακυβεύεται η αξιοπιστία των Η.Π.Α. και διαγράφεται ο κίνδυνος κομμουνιστικής επέκτασης. Κατά τους Αμερικανούς κυβερνώντες, η κορεατική κρίση κατέδειξε ότι η πιο αποτελεσματική αντίδραση στην επιθετικότητα είναι η ανάληψη στρατιωτικής δράσης. Ο Πρόεδρος Johnson ακολούθησε την ίδια οδό: διέταξε τον συστηματικό και παρατεταμένο βομβαρδισμό τού Βορείου Βιετνάμ (Επιχείρηση “Rolling Thunder”, [Κυλιόμενη βροντή], 1965-1968) και αύξησε τον αριθμό των ανδρών τού στρατού ξηράς, που υπηρετούσαν στο Βιετνάμ. Τα «ίχνη» τής ιστορίας ακολούθησαν και νεότεροι Αμερικανοί πρόεδροι: τα «Μαθήματα τής Ιστορίας» τού Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου εφάρ-

μοσε ο Πρόεδρος των Η.Π.Α., George H.W. Bush. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Bush έλαβε μέρος στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο κι είναι αυτός ο λόγος που παρομοίασε την προσάρτηση τού Κουβέιτ από το Ιράκ (1990-1991) με τον ναζιστικό επεκτατισμό και ταύτισε τον ιρακινό ηγέτη, Saddam Hussein, με τον Hitler. Γρήγορα κατέληξε στη θέση, ότι η ιρακινή επιθετικότητα δεν θα έπρεπε να γίνει ανεκτή (“should not stand”), αλλά να αναχαιτιστεί σθεναρά, ακόμη και με τη χρήση βίας, αν αυτό καταστεί αναγκαίο, ώστε να μην ενθαρρυνθεί ο Hussein από την επιτυχία του και στραφεί εναντίον τής Σαουδικής Αραβίας κι άλλων χωρών τού Περσικού Κόλπου, όπου βρίσκονται οι πιο σημαντικές πλουτοπαραγωγικές πηγές τού κόσμου.

Ο Πρόεδρος Bush υπήρξε ο τελευταίος πρόεδρος των Η.Π.Α., ο οποίος βίωσε άμεσα και ενεργώς τα γεγονότα τού Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου: ο Πρόεδρος Biden θα είναι πιθανόν ο τελευταίος, ο οποίος γεννήθηκε εκείνα τα χρόνια (1942) και ανδρώθηκε με τα σχετικά ακούσματα, που ίσως αποδεικνύονται ικανά, για να κατανοήσουμε την πολιτική του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Larson, Deborah. **Origins of Containment**. Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985.

Jervis, Robert. **Perception and Misperception in International Politics**. Princeton, NJ: Princeton University Press, 1976.

May, Ernest R. **“Lessons” of the Past: The Use and Misuse of History in American Foreign Policy**. New York: Oxford University Press, 1973.

Khong, Y. F. **Analogies at War: Korea, Munich, Dien Bien Phu and the Vietnam Decision of 1965**. Princeton, NJ: Princeton University Press, 1992.

Σχόλιον του υπευθύνου συντάξεως

Ο κύριος καθηγητής μέσω του μαθήματος Ιστορίας μάς υπογραμμίζει την κρισιμότητα της λάθος αντιμετώπισης ενός δυνητικού εχθρού με το να προβαίνουμε σε παραχωρήσεις επί τῆς ἐλπίδι αναχαιτίσεως της επιθετικότητός του.

Γενικά, η πολιτική κατευνασμού πρέπει να απορρίπτεται σαν ιδέα ορθής αντιμετώπισης ενός εχθρού αποφασισμένου να εφαρμόσει σχέδια καθυποτάξεως της κειμένης απέναντί του και εκτιμωμένης ως ασθενούς οντότητος υπό κρατικό/φυλετικό/εθνικό σχήμα.

Η κοινή λογική παρατηρεί τον αδύνατο ηνίοχο ενός κράτους να διδάσκει σε κάποια επίπεδα εκπαίδευσης και ιεραρχίας διοικήσεως -με περίσσεια «πατρικού» θράσους- ότι η Ιστορία μαγειρεύει νέες εκδοχές της υπό κάποια αόριστη διεθνολογική συγκάλυψη μιας πολιτικής ορθότητος, η οποία βροντοφωνάζει την απουσία φιλίου σθένους και επί το ακριβέστερον υποδηλοῖ την ante portas απώλεια πολιτικών προνομίων.

Η Τουρκική στρατηγική διπλωματική προσέγγιση των περιφερειακών προκλήσεων στην περιοχή του Καυκάσου

Της Μαγδαληνής Χαρδά

Οικονομολόγου-Ερευνητριάς-Μελετητριάς Πανεπιστημίου Πατρών

Μέχρι και σήμερα έχουν γίνει πολλές προσπάθειες για την εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ Τουρκίας και Αρμενίας και πρόσφατα, μετά τις ευνοϊκές πολιτικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν με το τέλος του δεύτερου πολέμου του Καραμπάχ, η Τουρκία και η Αρμενία ξεκίνησαν άμεσο διάλογο χωρίς προϋποθέσεις για τη σταδιακή εξομάλυνση των σχέσεών τους. Ήδη, οι απευθείας εμπορικές πτήσεις μεταξύ των δύο χωρών ξεκίνησαν στις 2 Φεβρουαρίου 2022, ενώ έχει υπογραφεί συμφωνία για το άνοιγμα των συνόρων Τουρκίας-Αρμενίας σε πολίτες τρίτων χωρών από την 1η Ιουλίου 2022. Σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, η Τουρκία στοχεύει στη συνέχιση της διαδικασίας εξομάλυνσης των σχέσεών της με την Αρμενία, δίνοντας έμφαση στην εγκαθίδρυση σχέσεων καλής γειτονίας χωρίς προϋποθέσεις. Η προσέγγιση των δύο χωρών περιλαμβάνει μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης, λαμβάνοντας υπόψη τις περιφερειακές εξελίξεις. Στους διεθνείς πολιτικούς και διπλωματικούς κύκλους, η στάση αυτή της Τουρκίας αντικατοπτρίζει τη δέσμευσή της να συμβάλλει στην προώθηση της σταθερότητας και της συνεργασίας στην περιοχή του Νοτίου Καυκάσου.

Η προσπάθειες ανάληψης διπλωματικών πρωτοβουλιών και δράσεων, σε όσο το δυνατόν πρώιμο στάδιο, προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι διαφορές μεταξύ των δύο πλευρών, σε συνδυασμό με τις θετικές εξελίξεις μετά την λήξη του δεύτερου πολέμου του Καραμπάχ, σηματοδοτούν μια κατ' εξοχήν προληπτική διπλωματική προσέγγιση εν μέσω μιας ταχέως μεταβαλλόμενης περιφερειακής δυναμικής.

Η έμφαση που δίνει η Τουρκία στη πολιτική της σταδιακής οικοδόμησης εμπιστοσύνης επιβεβαιώνει τη στρατηγική της δέσμευση για μακροπρόθεσμη σταθερότητα και περιφερειακή συνεργασία.

Στο πλαίσιο των θεμάτων όπως εν συντομία αυτά σκιαγραφήθηκαν ανωτέρω, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι οι αξιώσεις των Αρμενίων να εξασφαλίσουν επί της διεθνούς σκηνής την αναγνώριση των ισχυρισμών τους περί "γενοκτονίας" των Αρμενίων, τα κλειστά χερσαία σύνορα Τουρκίας-Αρμενίας και το γεγονός ότι η περιοχή του Ναγκόρνο-Καραμπάχ μαζί με τις επτά συνορεύουσες επαρχίες του Αζερμπαϊτζάν έχουν περιέλθει σε μια δυσμενή και σχεδόν ανεπίλυτη κατάσταση για περισσότερα από 30 χρόνια, αποτελούν τους τρεις κύριους προβληματικούς τομείς στις σχέσεις Τουρκίας-Αρμενίας.

Οι πιθανές λύσεις στους προαναφερθέντες προβληματικούς τομείς υπόσχονται θετικά αποτελέσματα, συμπεριλαμβανομένης της επίλυσης ζητημάτων μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν και της έμμεσης εξομάλυνσης των σχέσεων Αρμενίας-Τουρκίας, παρόλο που η υποστήριξη της Τουρκίας προς το Αζερμπαϊτζάν συνεχίστηκε πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την τελευταία επιχείρηση στο Καραμπάχ. Η Τουρκία αντιτάχθηκε σταθερά σε αυτό που θεωρούσε ως κατοχή της περιοχής Ναγκόρνο-Καραμπάχ του Αζερμπαϊτζάν από την Αρμενία, υποστηρίζοντας ένα ψήφισμα στο πλαίσιο του διεθνούς δικαίου. Η έκβαση του δεύτερου πολέμου του Ναγκόρνο-Καραμπάχ στα τέλη του 2020 είχε ως αποτέλεσμα μια σημαντική νίκη για το Αζερμπαϊτζάν, η οποία οδήγησε σε μια τριμερή συμφωνία κατάπαυσης του πυρός.

Η επακόλουθη οριοθέτηση βρήκε την Αρμενία και τη Δημοκρατία του Ναγκόρνο-Καραμπάχ να χάνουν σημαντικό μέρος της περιοχής του Ναγκόρνο-Καραμπάχ, ενώ οι συνεχιζόμενες εντάσεις και παραβιάσεις της εκεχειρίας οδήγησαν στη στρατιωτική επιχείρηση που εξαπέλυσε το Αζερμπαϊτζάν τον Σεπτέμβριο του 2023. Η θέση της Τουρκίας, μετά τη σύγκρουση, περιλαμβάνει την υπογραφή ενός συμφώνου ειρήνης μεταξύ Αζερμπαϊτζάν και Αρμενίας, την προώθηση σχέσεων καλής γειτονίας, την βελτίωση και ανάπτυξη των υποδομών, τη βελτίωση της ευημερίας των λαών της περιοχής και την περιφερειακή συνδεσιμότητα στην επικράτεια του Καραμπάχ, ενώ η στρατηγική προσέγγιση του Μπακού συνυπολογίζει την ανάγκη αποφυγής περιττών ανταγωνισμών με τη Ρωσία, αναγνωρίζοντας κυρίως τις πιθανές επιπλοκές στην περίπτωση ένταξης στο ΝΑΤΟ και την υιοθέτηση μιας διαφοροποιημένης πολιτικής έναντι της Ρωσίας για την επίλυση του προβλήματος του Καραμπάχ. Ως εκ τούτου, η πρό-

κληση για την Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν έγκειται στην επίτευξη μιας βιώσιμης ειρηνευτικής συμφωνίας με εγγυήσεις.

Οστόσο, το άνοιγμα των χερσαίων συνόρων Τουρκίας-Αρμενίας θα δημιουργήσει μια πιο άμεση σύνδεση για τις εμπορικές μεταφορές με τη Δύση, επηρεάζοντας θετικά την οικονομία της Αρμενίας. Επιπλέον, η δημιουργία νέων αγωγών και σιδηροδρομικών γραμμών, παράλληλα με τη διαδρομή Μπακού-Τιφλίδα- Τσεϊχάν και διασχίζοντας την Αρμενία, θα συντελούσε στην πιο εύκολη μεταφορά φυσικού αερίου από τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία σε χώρες της Ε.Ε. Επιπλέον, αυτές οι εναλλακτικές διαδρομές θα μπορούσαν να προσφέρουν ευελιξία στη ροή των πόρων, μειώνοντας τον κίνδυνο διακοπών στις ροές σε πιθανές καταστάσεις κρίσης. Διεργασίες προς αυτή την κατεύθυνση έχουν τη δυνατότητα να επηρεάσουν σημαντικά τις διπλωματικές προσεγγίσεις της Αρμενίας έναντι τόσο της Ρωσίας όσο και του Ιράν.

Η Τουρκία υποστηρίζει σταθερά την εδαφική ακεραιότητα της Γεωργίας και απορρίπτει κάθε σκέψη για πιθανή ανεξαρτησία της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας. Με την υιοθέτηση ειρηνικών λύσεων στο πλαίσιο της εδαφικής ακεραιότητας και της κυριαρχίας της Γεωργίας, η Τουρκία υποστηρίζει επίσης τις φιλοδοξίες της Γεωργίας για την ένταξη της στους ευρωπαϊκούς θεσμούς.

Ένα κομβικό σημείο στις σχέσεις Τουρκίας-Γεωργίας είναι οι Μεσκέτοι ή Αχίσκα Τούρκοι και ο επαναπατρισμός τους στα πατρίδα τους. Η Άγκυρα παρακολουθεί στενά το θέμα αυτό, δίνοντας έμφαση στην άρση των εμποδίων που δεν επιτρέπουν μέχρι και σήμερα την επιστροφή των Αχίσκα Τούρκων στην πατρίδα τους, την Αχίσκα.

Η κυρίαρχη θέση της οικονομικής συνεργασίας υπογραμμίζει τις πρακτικές και αμοιβαία επωφελείς πτυχές της σχέσης Τουρκίας-Γεωργίας. Η δημιουργία μηχανισμών όπως το Συμβούλιο Στρατηγικής Συνεργασίας Υψηλού Επιπέδου (YDSK) και η συμμετοχή σε τριμερείς ή τετραμερείς συναντήσεις αντικατοπτρίζει τη δέσμευση για δομημένη και συνεχή συνεργασία. Η υποστήριξη της Τουρκίας για την εδαφική ακεραιότητα της Γεωργίας και τις ευρωπαϊκές φιλοδοξίες της αναδεικνύει μια στρατηγική διπλωματική προσέγγιση των περιφερειακών προκλήσεων.

Παρά τις προκλήσεις ορισμένων τουρκικών και μουσουλμανικών στοιχείων που δρουν στη Γεωργία, η Άγκυρα και η Τιφλίδα έχουν αποδείξει ότι μπορούν να αντιμετωπίσουν με επιτυχία αυτά τα ζητήματα. Οι δεσμοί μεταξύ της Τουρκίας και της Γεωργίας συσφιγγονται ολοένα και περισσότερο μέσω της πολιτικής αλληλεγγύης, της οικονομικής συνεργασίας και των κοινών προσπαθειών για τη μεταφορά πετρελαίου και φυσικού αερίου της Κασπίας, αντικρούοντας σε μεγάλο βαθμό τις περιφερειακές πολιτικές της Ρωσίας.

Η ευθυγράμμιση στις πολιτικές του Καυκάσου, ιδίως ως απάντηση στη Ρωσία, χρησιμεύει ως θεμέλιος λίθος πάνω στον οποίο βασίζονται οι σχέσεις πολιτικής και ασφάλειας μεταξύ Γεωργίας και Τουρκίας. Σε αυτό το πλαίσιο, η Τουρκία και η Γεωργία συνεργάζονται στενά σε όλα τα ζητήματα που αφορούν στις εμπορικές και ενεργειακές γραμμές μεταφοράς και ταυτόχρονα αντιμετωπίζουν από κοινού τις ανησυχίες για την ασφάλεια.

Όμως, θέλοντας να αναλύσουμε σε βάθος τους δεσμούς μεταξύ Τουρκίας και Γεωργίας, αναπόφευκτα οδηγηθήκαμε στο συμπέρασμα ότι οι σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών επηρεάζονται όχι μόνο από τις γεωπολιτικές θεωρήσεις, αλλά και από τους κοινωνικούς και πολιτιστικούς δεσμούς που απορρέουν από την ποικιλόμορφη εθνοτική σύνθεση του πληθυσμού της Γεωργίας.

Αναφορικά με το ζήτημα της Αμπχαζίας, οι θέσεις της Άγκυρας γενικά ταυτίζονται με αυτές των ΗΠΑ και της Ε.Ε. που θεωρούν ότι η πιο βιώσιμη λύση για την Αμπχαζία είναι να παραμείνει μια ισχυρή αυτόνομη περιοχή εντός της Γεωργίας.

Η στρατηγική θέση της Τουρκίας προσδίδει μια διέξοδο για την απελευθέρωση της Γεωργίας από την πολιτική και οικονομική επιρροή της Ρωσίας, ενώ παράλληλα δημιουργεί νέες επενδυτικές και εμπορικές

ευκαιρίες. Αξίζει να αναφερθεί ότι η Τουρκία είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος επενδυτής στη Γεωργία μετά τις ΗΠΑ και ο δεύτερος μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος μετά τη Ρωσία.

Η πολιτική των ΗΠΑ για την απομόνωση του Ιράν και η σύγκρουση μεταξύ Αζέρων και Αρμενίων που απορρέει από τη διαμάχη για το Ναγκόρνο-Καραμπάχ έχουν καταστήσει τη Γεωργία τη μοναδική πύλη εξόδου προς τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία για την Τουρκία. Το έδαφος της Τουρκίας αποτελεί την κύρια οδό διέλευσης του πετρελαίου της Κασπίας με αποτέλεσμα η Άγκυρα να επωφελείται από τους αγωγούς πετρελαίου και φυσικού αερίου, δημιουργώντας ευκαιρίες χιλιάδων νέων θέσεων εργασίας, τη διύλιση και την εξαγωγή πετρελαίου. Έτσι, τα έσοδα που προέρχονται από τις εξαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στην αναζωογόνηση της οικονομίας της Τουρκίας και στην αύξηση του όγκου του εξωτερικού της εμπορίου ενώ οι πόροι ορυκτών καυσίμων της Κασπίας έχουν συμβάλει σημαντικά στην κάλυψη της εγχώριας ενεργειακής ζήτησης της Τουρκίας. Αυτή η στρατηγική συνεργασία ενισχύει τους οικονομικούς δεσμούς μεταξύ της Τουρκίας και της Γεωργίας, ενισχύοντας τα αμοιβαία συμφέροντά τους στην περιοχή.

Στις μακροχρόνιες προσπάθειες συνεργασίας μεταξύ της Τουρκίας και της Γεωργίας εντάσσονται και τα έργα του σιδηροδρόμου Καρς-Τιφλίδα και της γραμμής καλωδίων οπτικών ινών Rize-Poti και λόγω των κλειστών συνόρων Τουρκίας-Αρμενίας, η Γεωργία έχει καταστεί η κύρια οδός για τις τουρκικές αποστολές προς το Αζερμπαϊτζάν και την Κεντρική Ασία. Οι πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες του Αζερμπαϊτζάν, του Καζακστάν και του Τουρκμενιστάν αναζητούν εναλλακτικές διαδρομές για να μειώσουν την εξάρτησή τους από τη Ρωσία και το Ιράν. Σε απάντηση, η Τουρκία και η Γεωργία παρέχουν στις χώρες αυτές μια ασφαλή και βιώσιμη εναλλακτική διαδρομή, βοηθώντας τις να διαφοροποιήσουν τις εμπορικές τους διαδρομές και να δημιουργήσουν συνδέσεις με τις διεθνείς αγορές. Τα στρατηγικά έργα υποδομής και οι εταιρικές σχέσεις μεταξύ Τουρκίας και Γεωργίας διαδραματίζουν κρίσιμο ρόλο στη διευκόλυνση αυτών των οικονομικών και εμπορικών προσπαθειών για τις παρόχθιες χώρες της Κασπίας. Ο πολύκροτος αγωγός Μπακού-Τιφλίδα-Τσεϊχάν (BTC), ένα πρωτοποριακό έργο στο χώρο των αγωγών, έχει ολοκληρωθεί και ήδη μεταφέρει το αζέρικο πετρέλαιο. Η γραμμή αυτή διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στην αποτροπή της εξάρτησης από τη γραμμή Μπακού-Νοβοροσίσκ για τον πρώιμο εφοδιασμό του Αζερμπαϊτζάν με πετρέλαιο. Παράλληλα, ο αγωγός του Νοτίου Καυκάσου (SCP), που αναπτύχθηκε παράλληλα με τον BTC, διευκολύνει την παγκόσμια μεταφορά του φυσικού αερίου του Αζερμπαϊτζάν από το κοιτάσμα Σαχ Ντενίζ μέσω Γεωργίας και Τουρκίας.

Εκτός από τις ενεργειακές και εμπορικές συνεργασίες, η Τουρκία και η Γεωργία διατηρούν στενή στρατιωτική συνεργασία. Στη Γεωργιανή Στρατιωτική Ακαδημία, που ιδρύθηκε από τον τουρκικό στρατό στις αρχές της δεκαετίας του 2000, εκπαιδεύονται Γεωργιανοί αξιωματικοί από τους Τούρκους ομολόγους τους. Η τουρκική στρατιωτική εκπαίδευση επεκτάθηκε και στις γεωργιανές ειδικές δυνάμεις και μονάδες καταδρομών, τόσο στην Τουρκία όσο και στη Γεωργία. Κάθε χρόνο, ένας συγκεκριμένος αριθμός Γεωργιανών σπουδαστών συνεχίζει την εκπαίδευσή του στις Στρατιωτικές Σχολές της Τουρκίας.

Επιπλέον, οι συνεργατικές προσπάθειες της Τουρκίας, της Γεωργίας και του Αζερμπαϊτζάν είναι εμφανείς στις ετήσιες ασκήσεις προσομοίωσης οι οποίες διεξάγονται σε μία από τις αυτές τις χώρες στο πλαίσιο γενικών σεναρίων που επικεντρώνονται στην ασφάλεια των αγωγών. Αυτές οι κοινές πρωτοβουλίες αντικατοπτρίζουν τη συνεχιζόμενη συνεργασία και τον συντονισμό στη στρατιωτική εκπαίδευση και τον στρατηγικό σχεδιασμό μεταξύ των τριών κρατών.

Οι τριμερείς και τετραμερείς μηχανισμοί συνεργασίας, όπως είναι οι τακτικές συνόδους κορυφής ή υψηλόβαθμων διπλωματών μεταξύ Τουρκίας-Γεωργίας-Αζερμπαϊτζάν και Τουρκίας-Γεωργίας-Αζερμπαϊτζάν-Ιράν, συμβάλλουν σημαντικά στην περιφερειακή σταθερότητα, ειρήνη και ευημερία. Τις απόψεις αυτές συμμερίζονται ιδιαίτερα ΗΠΑ, NATO και ΕΕ. Παράλληλα, ιδιαίτερη προσοχή δίνεται στις στρατηγικές που σχετίζονται με την Αυτόνομη Δημοκρατία του Ναχτσεβάν που ανήκει στο Αζερμπαϊτζάν και συνορεύει με την Τουρκία και τη νοτιοανατολική Αρμενία. Ο σχεδιασμένος διάδρομος Zengezur θα συνδέει το Αζερμπαϊτζάν και το Ναχτσεβάν από το νότιο τμήμα της Αρμενίας μόλις επιτευχθεί η αναμενόμενη οριστική ειρηνευτική συμφωνία.

Η στενή στρατιωτική συνεργασία μεταξύ της Τουρκίας και του

Αζερμπαϊτζάν εκτείνεται πέρα από τις ενεργειακές και εμπορικές συνεργασίες. Η Στρατιωτική Ακαδημία του Αζερμπαϊτζάν, η οποία ιδρύθηκε από τον τουρκικό στρατό στα τέλη της δεκαετίας του 1990, αποτελεί επί μακρόν σημείο εστίασης για την εκπαίδευση Αζέρων αξιωματικών από τους Τούρκους ομολόγους τους. Επίσης, τούρκοι αξιωματικοί εκπαιδεύουν τις ειδικές δυνάμεις και τις μονάδες κομάντος του Αζερμπαϊτζάν ενώ επιτηθούν ένας καθορισμένος αριθμός σπουδαστών από το Αζερμπαϊτζάν συνεχίζει την εκπαίδευσή του στις Στρατιωτικές Σχολές της Τουρκίας, όπως συμβαίνει και με τους αντίστοιχους σπουδαστές της Γεωργίας.

Η σχέση μεταξύ της Τουρκίας και του Αζερμπαϊτζάν χαρακτηρίζεται από έναν ιδιαίτερο και μοναδικό δεσμό, ο οποίος συχνά διατυπώνεται στο πλαίσιο της αρχής "Ένα έθνος, δύο κράτη". Η αρχή αυτή υπογραμμίζει ένα ισχυρό αίσθημα συγγένειας και αδελφοσύνης μεταξύ των δύο εθνών. Σε διεθνή ζητήματα που αφορούν οποιοδήποτε από τα δύο κράτη, η Τουρκία και το Αζερμπαϊτζάν τείνουν να ενεργούν από κοινού και η προσέγγιση αυτή είναι εμφανής σε διάφορους τομείς, που εκτείνονται από την ενέργεια και τους εμπορικούς διαδρόμους έως την ασφάλεια και τα θέματα των μέσων ενημέρωσης.

Αυτή η στενή σχέση ήταν ιδιαίτερα ορατή στην επιχείρηση στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ που διεξήγαγε το Αζερμπαϊτζάν. Η Τουρκία όχι μόνο παρείχε εκπαίδευση στον αζέρικο στρατό πριν από την επιχείρηση, αλλά και σημαντική υλική υποστήριξη, συμπεριλαμβανομένων όπλων, οχημάτων και μη επανδρωμένων αεροσκαφών. Αυτοί οι δεσμοί καταδεικνύουν το βάθος της συνεργασίας και του συντονισμού μεταξύ των δύο χωρών.

Η Τουρκία και το Αζερμπαϊτζάν είναι μέλη του Οργανισμού Τουρκικών Κρατών (OTS), γνωστού, παλαιότερα, ως Συμβούλιο Συνεργασίας των Τουρκόφωνων Κρατών. Ο οργανισμός, από το 2022, περιλαμβάνει το Αζερμπαϊτζάν, το Καζακστάν, το Κιργιστάν, το Ουζμπεκιστάν και την Τουρκική Δημοκρατία, ενώ καθεστώς παρατηρητή κατέχουν η Ουγγαρία, η λεγόμενη Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου και το Τουρκμενιστάν.

Ο οργανισμός χρησιμεύει ως πλατφόρμα τόσο για την Τουρκία όσο και για το Αζερμπαϊτζάν για την ενίσχυση των σχέσεων με άλλα κράτη μέλη. Σε πρόσφατη συνάντηση, συνήφθησαν στρατηγικές συμφωνίες σχετικά με τη δημιουργία κοινών μέσων ενημέρωσης και ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, συνεργατικές πρωτοβουλίες για την τουρκική γλώσσα και τον τουρκικό πολιτισμό και τη δημιουργία κοινού επενδυτικού ταμείου. Αποφασίστηκε αρχικά η δημιουργία ενός ταμείου ύψους 500 εκατομμυρίων δολαρίων για τη διευκόλυνση κοινών επενδύσεων σε διάφορους τομείς. Αυτό σηματοδοτεί τη δέσμευση των κρατών μελών να εμβραβύνουν τη συνεργασία τους σε οικονομικά, πολιτιστικά και στρατηγικά θέματα στο πλαίσιο του Οργανισμού Τουρκικών Κρατών.

Ως φυσικό επακόλουθο, ήταν η συνέχιση της υποστήριξης της Τουρκίας προς το Αζερμπαϊτζάν πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την επιχείρηση στο Καραμπάχ.

Ανακεφαλαιώνοντας, η Τουρκία αντιτίθεται σθεναρά στην παρουσία της Αρμενίας στην περιοχή του Ναγκόρνο-Καραμπάχ, υποστηρίζοντας μια λύση στο πλαίσιο του διεθνούς δικαίου. Η έκβαση του δεύτερου πολέμου του Ναγκόρνο-Καραμπάχ στα τέλη του 2020 οδήγησε σε μια σημαντική νίκη για το Αζερμπαϊτζάν, με αποτέλεσμα την τριμερή συμφωνία κατάπαυσης του πυρός. Η επακόλουθη νέα οριοθέτηση των συνόρων είδε την Αρμενία και τη Δημοκρατία του Ναγκόρνο-Καραμπάχ να χάνουν σημαντικό μέρος των εδαφών τους, ενώ οι συνεχιζόμενες παραβιάσεις τη εκχειρίσας και οι εντάσεις οδήγησαν στη γνωστή στρατιωτική επιχείρηση που εξαπέλυσε το Αζερμπαϊτζάν τον Σεπτέμβριο του 2023. Η στάση της Τουρκίας μετά τη σύγκρουση περιλαμβάνει την υποστήριξη της υπογραφής ειρηνευτικής συμφωνίας μεταξύ του Αζερμπαϊτζάν και της Αρμενίας, την προώθηση των σχέσεων καλής γειτονίας και την προώθηση της ανάπτυξης των υποδομών, της βελτίωσης της ευημερίας και της περιφερειακής συνδεσιμότητας στην περιοχή του Καραμπάχ. Η στρατηγική προσέγγιση του Μπακού λαμβάνει υπόψη την ανάγκη αποφυγής περιπτώσεων ανταγωνισμών με τη Ρωσία, την αναγνώριση των πιθανών περιπλοκών στην περίπτωση ένταξης στο NATO και την υιοθέτηση μιας διαφοροποιημένης πολιτικής έναντι της Ρωσίας για την επίλυση του προβλήματος του Καραμπάχ. Η πρόκληση για την Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν έγκειται στην επίτευξη μιας βιώσιμης ειρηνευτικής συμφωνίας με εγγυήσεις, η οποία βέβαια απαιτεί μια ευρύτερη σταθερή και οριστική ρύθμιση.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα Από 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 2024 ΕΩΣ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2024

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Στις 17 Ιουνίου Κύπρος και ΗΠΑ υπέγραψαν συμφωνία για θεσμοθέτηση στρατηγικού διαλόγου για θέματα ασφαλείας και άμυνας, εμπορίου, ενέργειας, οικονομίας, έρευνας και τεχνολογίας, προκαλώντας τις αντιδράσεις της Τουρκίας.

Με τη συμφωνία αυτή αναβαθμίζεται στρατηγικά η Κύπρος και αναλαμβάνει σημαντικό ρόλο στην περιοχή στα πλαίσια των προσπαθειών των ΗΠΑ για τερματισμό του πολέμου στη Γάζα και την ειρήνευση στη ΜΑ.

Στις 20 Ιουλίου βρέθηκαν στην Κύπρο ο κ. Ερντογάν για να παραστεί στη φιάστα για την επέτειο της εισβολής και ο κ. Μητσοτάκης για να τιμήσει τους νεκρούς, ο οποίος δήλωσε ότι η Ελλάδα δεν δέχεται τετελεσμένα και ότι θα συνεχίσει να αγωνίζεται για να τερματιστεί η κατοχή και να επιτευχθεί βιώσιμη λύση.

Στις 21 Ιουλίου το τουρκικό κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το

οποίο υποστηρίζεται, ότι η μόνη λύση για το Κυπριακό είναι η δημιουργία δύο κρατών.

Την 1η Αυγούστου η Τουρκία διοργάνωσε στην Άγκυρα εκδήλωση για την ημέρα των ΕΔ του ψευδοκράτους, στην οποία παρέστησαν ο ΥΠ ΑΜ κ. Γκιουνές και ο πρέσβεις του Αζερμπαϊτζάν και της Γκάμπιας, στα πλαίσια της προσπάθειας για την αναγνώριση του «ψευδοκράτους».

Στις 23 Αυγούστου ο κ. Ντούρατζικ, εκπρόσωπος του ΓΓ του ΟΗΕ, δήλωσε ότι ο κ. Γκουτιέρες εξετάζει το ενδεχόμενο να προσκαλέσει τους ηγέτες Ε/Κ και Τ/Κ σε κοινή συνάντηση στο περιθώριο της Συνόδου Κορυφής το Σεπτέμβριο.

Παρά τις προσπάθειες του ΓΓ/ΟΗΕ, η τουρκική πλευρά δεν πρόκειται να συναινέσει στην επανάληψη των συνομιλιών, αλλά θα συνεχίσει τις προσπάθειες για τη διεθνή υποστήριξη της γραμμής της, που είναι πρώτα η αναγνώριση του «ψευδοκράτους» και στη συνέχεια συνομιλίες για τη δημιουργία δύο κρατών.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Στις 12 Ιουνίου η Τουρκία αμφισβήτησε για πρώτη φορά την οριοθέτηση στις εκβολές του Έβρου με NAVTEX η οποία δεν έγινε αποδεκτή από την Ελλάδα.

Στις 17 Ιουλίου το ΥΠΑΜ της Τουρκίας έβαλε κατά του Έλληνα ΥΠ ΑΜ κ. Δένδια για τις δηλώσεις του στην Κύπρο, στις 15 Ιουλίου, που χαρακτήρισε βέβηλη και παράνομη την κατοχή της Κύπρου από τον τουρκικό στρατό.

Στις 10 Ιουλίου συναντήθηκαν στην Ουάσιγκτον, στο περιθώριο της Συνόδου του ΝΑΤΟ, οι κ.κ. Μητσοτάκης και Ερντογάν σε καλό κλίμα.

Από 22-24 Ιουλίου προκλήθηκε ένταση στην περιοχή Κάσου-Καρπάθου εξαιτίας της προσπάθειας της Τουρκίας να παρεμποδίσει, με την παρεμβολή πολεμικών πλοίων, τις έρευνες, που πραγματοποιούσε το ιταλικό ερευνητικό «Levoli Relume» για μελλοντική πόντιση υποβρυχίου καλωδίου για την ενεργειακή σύνδεση Κύπρου-Κρήτης, με τη δικαιολογία ότι παραβιάζεται η τουρκική υφαλοκρηπίδα. Τελικά το επεισόδιο απεφεύχθη δια της διπλωματικής οδού, με την Τουρκία να

δηλώνει ότι οι έρευνες συνεχίστηκαν με την άδειά της και την Αθήνα να το διαψεύδει.

Το καλό κλίμα βρίσκεται υπό συνεχή αμφισβήτηση από τις επαναλαμβανόμενες ρητορικές της Άγκυρας υπέρ της Γαλάζιας Πατρίδας, που θα διδάσκεται πλέον και στα σχολεία, οι οποίες παρεμποδίζουν κάθε σοβαρή προσπάθεια για ουσιαστική βελτίωση των σχέσεων. Όλα όμως θα κριθούν στη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στο περιθώριο της ΓΣ/ΟΗΕ το Σεπτέμβριο.

γ. Σχέσεις με ΗΠΑ

Οι σχέσεις Ελλάδος-ΗΠΑ εξακολουθούν να είναι καλύτερες από κάθε άλλη περίοδο. Η Ελλάδα όμως πρέπει να προετοιμάζεται για την κατάσταση που θα δημιουργηθεί σε περίπτωση που εκλεγεί ο κ. Τραμπ, ο οποίος θαυμάζει τον κ. Ερντογάν και θα επιβραβεύει κάθε του ενέργεια.

δ. Σχέσεις με Αλβανία

Στις 2 Σεπτεμβρίου, με απόφαση του δικαστηρίου, αφέθηκε ελεύθερος ο κ. Μπελέρι, έπειτα από κράτηση 16 μηνών και αφού πρώτα ο κ. Ράμα πέτυχε το στόχο του, που ήταν η καθαίρεσή του και η εκλογή άλλου Δημάρχου Χειμάρρας, της αρεσκείας του

Η κίνηση αυτή του κ. Ράμα δεν πρέπει να εκληφθεί ως καλής θελήσεως και να αποκατασταθούν, χωρίς προϋποθέσεις, οι σχέσεις των δύο κρατών. Η Ελλάδα θα πρέπει να τηρήσει αυστηρή στάση στην ευρωπαϊκή πορεία της Αλβανίας μέχρις ότου διασφαλιστούν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες της μειονότητας.

ε. Σχέσεις με Σκόπια

Η ηγεσία των Σκοπίων εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το όνομα «Μακεδονία», παρά τις προειδοποιή-

σεις της ΕΕ, των ΗΠΑ, της ΕΕ και της Ελλάδας, η οποία θα πρέπει να αντιδράσει αν τα Σκόπια δεν αλλάξουν στάση σύντομα.

στ. Σχέσεις με Αίγυπτο

Οι σχέσεις με την Αίγυπτο δεν επηρεάστηκαν από την επαναπροσέγγισή της με Τουρκία, όπως διεφάνη και κατά την επίσκεψη του προέδρου της Αιγύπτου κ. Σίσι στην Τουρκία στις 4 Σεπτεμβρίου, όπου δεν αναφέρθηκε καν το θέμα της ΑΟΖ.

Αυτό δεν πρέπει να καθυστερήσει την Ελλάδα, η οποία πρέπει να αναλάβει πρωτοβουλίες για την περαιτέρω ανάπτυξη των σχέσεων με την Αίγυπτο, εκμεταλλευόμενη το διαμεσολαβητικό ρόλο της μεταξύ αυτής και της ΕΕ για την εξασφάλιση ευρωπαϊκών κονδυλίων, που τόσο ανάγκη έχει η χειμαζόμενη αιγυπτιακή οικονομία. (Λοιπά ως παράγραφος 3 Τουρκία)

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Στις 28 Ιουνίου η Στατιστική Υπηρεσία ανακοίνωσε ότι ο πληθυσμός ανέρχεται σε 2,4 εκατομμύρια, μειωμένος κατά 410.000 από το 2011. Σε αυτόν αναφέρονται και 2281 βορειομακεδόνες, γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση των Σκοπίων, τα οποία απαίτησαν να διορθωθεί η ονομασία τους σε «μακεδόνες» και την Αλβανία να ανταποκρίνεται.

Στις 5 Ιουλίου ο πρόεδρος της Αλβανίας κ. Μπεκάϊ κατέθεσε στεφάνι σε μνημείο τσάμηδων στην Κονίσπολη.

β. Σερβία

Στις 2 Ιουλίου ο πρόεδρος κ. Βούτσιτς, υποδεχόμενος τον Ρώσο ΥΦ ΕΞ κ. Γκρούσκο, εξήρε τη συνεργασία Σερβίας- Ρωσίας.

Στις 4 Σεπτεμβρίου ο κ. Πού-

τιν συζήτησε με τον αναπληρωτή πρωθυπουργό κ. Βούλιν την ανανέωση της σύμβασης προμήθειας ρωσικού φυσικού αερίου, που λήγει το Μάρτιο 2025.

Στις 29 Αυγούστου η Σερβία αγόρασε 12 α/φ Rafal από τη Γαλλία, προκαλώντας ανησυχία στη Μόσχα.

Η Σερβία προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στη Ρωσία και την ΕΕ, αλλά κάποια στιγμή θα κληθεί να αποφασίσει με ποιον είναι και τότε θα βρεθεί σε δύσκολη θέση.

γ. Βουλγαρία

Στις 25 Ιουνίου ο πρόεδρος κ. Ράντεφ κατηγόρησε τα Σκόπια για καταπάτηση των δικαιωμάτων της βουλγαρικής μειονότητας, ύστερα από τη δήλωση του νέου πρωθυπουργού κ. Μπικόφσκι, ότι δεν θα υποκύψει στους εκβιασμούς της Βουλγαρίας και ότι δεν θα τροποποιηθεί το Σύνταγμα για πρόβλεψη βουλγαρικής μειονότητας όπως έχει συμφωνηθεί.

Αυτό σημαίνει ότι η Βουλγαρία θα εξακολουθήσει να βάζει veto για την ένταξη των Σκοπίων στην ΕΕ.

Στις 5 Αυγούστου ο πρόεδρος κ. Ράντεφ προκήρυξε πρόωρες εκλογές για τις 20 Οκτωβρίου μετά την αποτυχία σχηματισμού κυβέρνησης από τις εκλογές της 9 Ιουνίου, αλλά στις 19 Αυγούστου τις ακύρωσε λόγω αδυναμίας σχηματισμού της υπηρεσιακής κυβερνήσεως που θα τις διεξήγαγε. Οι εκλογές, όποτε κι αν διεξαχθούν, θα είναι οι έβδομες σε τρία χρόνια.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Εσωτερική κατάσταση

Σύμφωνα με δημοσκόπηση, που δημοσιεύθηκε στις 6 Αυγούστου, το κόμμα του κ. Ερντογάν ΑΚΡ έπεσε το μήνα Ιούλιο στο 26,1% από 32,4%

τον Ιούνιο, ενώ το CHP είχε μικρή άνοδο από 32,8% σε 33,8%.

Σύμφωνα με δήλωση του Υπουργού Ενέργειας κ. Μπαϊρακτάρ, η Άγκυρα έχει θέσει ως προτεραιότητά της τη Μαύρη Θάλασσα για τον εντοπισμό και εξόρυξη υδρογονανθράκων και στη συνέχεια την Αν. Μεσόγειο και στο τέλος το Αιγαίο.

Αυτό δεν πρέπει να καθιστά χάζει την ελληνική κυβέρνηση, γιατί αν τυχόν ενταθούν οι σχέσεις με την Τουρκία, αυτή θα επανέλθει στο Αιγαίο.

β. Εξωτερικές Σχέσεις

Οι σχέσεις με τη Δύση και κυρίως τις ΗΠΑ, παρά την υπογραφή της συμφωνίας για την αγορά των α/φ F-16 είναι κακές. Ο κ. Ερντογάν τις κατηγορεί γιατί υποστηρίζουν το Ισραήλ, ενώ τηρεί φιλικές σχέσεις με τον κ. Πούτιν και έχει ζητήσει, όπως ανακοίνωσε η Μόσχα, την ένταξη της Τουρκίας στον Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης (BRICS), που ιδρύθηκε από την Ρωσία και την Κίνα, ως αντίβαρο στις δυτικές συμμαχίες.

Αν επαληθευθεί η υποβολή της αιτήσεως οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ δεν θα την αποβάλουν από τη συμμαχία. Θα της επιβάλουν όμως κάποιες ήπιες κυρώσεις για να μην εξάψουν τον αντιαμερικανισμό του τουρκικού λαού και θα περιμένουν να φύγει ο κ. Ερντογάν για να την επαναφέρουν στη Δύση.

Ως προς τον πόλεμο στη Γάζα, υποστηρίζει τους Παλαιστινίους και το Λίβανο. Απειλήσε το Ισραήλ με την αποστολή στρατού, αν δεν σταματήσει τη γενοκτονία στη Γάζα, και κατέθεσε αίτηση παρέμβασης στην προσφυγή της Ν. Αφρικής κατά του Ισραήλ στο ΔΔ Χάγη.

Επιδιώκει την αποκατάσταση των σχέσεων με τη Συρία, αλλά όπως δήλωσε ο κ. Άσαντ στις 25 Αυγούστου, αυτό είναι δύσκολο γιατί πρέπει

να εξαλειφθούν πρώτα οι αιτίες που προκάλεσαν τη διάρρηξή τους.

Ο κ. Ερντογάν κατέθεσε στις 12 Αυγούστου στο κοινοβούλιο προς ψήφιση, το Μνημόνιο Κατανόησης (MOU), που είχε υπογράψει με τον Λίβυο πρωθυπουργό τον περασμένο Μάιο, για το καθεστώς των τουρκικών δυνάμεων, που βρίσκονται στη Λιβύη.

Με αυτό η Λιβύη μετατρέπεται σε τουρκικό προτεκτοράτο με στόχο την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων της, όπως έγινε με τη Σομαλία.

Στις 27 Αυγούστου η Τζουμ Χουριέτ δημοσίευσε την πληροφορία ότι η Τουρκία έχει υποβάλει αίτημα στις ΗΠΑ για την αγορά μιας μοίρας F-35 και μιας F-35B (ναυτικό) με αντάλλαγμα την αποθήκευση των ρωσικών S-400, που θα ελέγχεται από τους ίδιους τους αμερικανούς.

Στις 4 Σεπτεμβρίου επισκέφθηκε την Τουρκία ο πρόεδρος της Αιγύπτου κ. Σίσι, όπου υπέγραψε με τον κ. Ερντογάν 18 Συμφωνίες. Ο κ. Σίσι δήλωσε ότι συμφώνησαν για πολλά ζητήματα, αλλά για τη Λιβύη ζήτησε την αποχώρηση των ξένων στρατευμάτων ταυτόχρονα με τη διεξαγωγή εκλογών.

Παρόλο που δεν συζητήθηκε καν το θέμα ΑΟΖ, η Τουρκία θα συνεχίσει τις προσπάθειες προκειμένου να διαρρήξει τις σχέσεις της Αιγύπτου με την Ελλάδα, προσφέροντάς της οικονομική βοήθεια.

4. ΗΠΑ

Μετά την απόσυρση του κ. Μπάϊντεν, πήρε το χρίσμα η νυν αντιπρόεδρος κ. Καμάλα Χάρις και θα αναμετρηθεί με τον κ. Τραμπ, με τις δημοσκοπήσεις να μη δίνουν σαφές προβάδισμα για κάποιον.

Για την Ελλάδα είναι γνωστή η στάση που θα τηρήσει ο κ. Τραμπ αν εκλεγεί, δεδομένου του θαυμα-

σμού του προς τον κ. Ερντογάν. Αντιθέτως, αν εκλεγεί η κ. Καμάλα Χάρις, αναμένεται να συνεχίσει την πολιτική του κ. Μπάϊντεν, καθώς συγκαταλέγει τον κ. Ερντογάν στους πολύπλοκους ηγέτες, εταίρους των ΗΠΑ.

Στις 24 Ιουλίου, Γερμανία και Βρετανία, υπό τον φόβο μιας πιθανής εκλογής του κ. Τραμπ, υπέγραψαν αμυντικό σύμφωνο, με το οποίο δεσμεύονται να συνεχίσουν την υποστήριξη της Ουκρανίας και να εντείνουν τον συντονισμό τους σε επίπεδο στρατιωτικής βιομηχανίας.

Οι ευρωπαίοι απεύχονται την εκλογή του κ. Τραμπ, γιατί αυτό θα μπορούσε να σημάει καταστροφή για την εσωτερική ασφάλεια της Ευρώπης, καθώς αναμένεται να περιορίσει δραματικά τη στήριξη προς την Ουκρανία και να ζητήσει από τις χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ την αύξηση των αμυντικών τους δαπανών από το 2% του ΑΕΠ, που είναι σήμερα, στο 3%.

Στην ομιλία που πραγματοποίησε ο κ. Νετανιάχου στο Κογκρέσο των ΗΠΑ στις 24 Ιουλίου, δεν παρέστη η κ. Καμάλα Χάρις και πολλοί βουλευτές του Δημοκρατικού Κόμματος, εκφράζοντας έτσι τη διαφωνία της για τη στρατηγική του Ισραήλ στη Γάζα.

Σε περίπτωση που εκλεγεί η κ. Καμάλα Χάρις, ο κ. Νετανιάχου θα δεχθεί μεγαλύτερη πίεση από τον κ. Μπάϊντεν, γιατί αυτή δίνει μεγαλύτερη έμφαση στην παράμετρο του ανθρώπινου κόστους.

Στις 30 Ιουλίου αξιωματούχος του Κέντρου Κακόβουλης Ξένης Επιρροής ανέφερε, ότι η Ρωσία θα προσπαθήσει να βοηθήσει τον κ. Τραμπ.

Στις 20 Αυγούστου ο κ. Μπάϊντεν, ενέκρινε, σύμφωνα με τους Τάιμς της ΝΥ, τη νέα στρατηγική πυρηνικής αποτροπής με την οποία

αναδεικνύει την Κίνα, ως πρώτη προτεραιότητα, καθώς εκτιμάται ότι θα έχει αυξήσει τις πυρηνικές κεφαλές της από 1000 το 2030, σε 1500 το 2035.

5. Ε.Ε.

α. Γαλλία

Στο δεύτερο γύρο των βουλευτικών εκλογών, που έγιναν στη Γαλλία στις 7 Ιουλίου, πρώτο κόμμα ανεδείχθη η Ενωμένη Αριστερά, χωρίς αυτοδυναμία, δεύτερο το κόμμα του κ. Μακρόν και τρίτο το ακροδεξιό της κ. Λεπέν, που στον α' γύρο ήταν πρώτο.

Ο φόβος για τη νίκη της ακροδεξιάς κινητοποίησε τους Γάλλους, οι οποίοι προσήλθαν μαζικά στις κάλπες (η μεγαλύτερη συμμετοχή από οποιαδήποτε αναμέτρηση αυτού του τύπου τον 21ο αιώνα) για να μπλοκάρουν πολλούς ακροδεξιούς υποψηφίους και τα κατάφεραν.

Ο πρόεδρος κ. Μακρόν βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση για να ορίσει πρωθυπουργό, γιατί το κοινοβούλιο είναι χωρισμένο σε τρία ισοδύναμα στρατόπεδα, που αδυνατούν να συνεργαστούν. Στις 5 Σεπτεμβρίου, ύστερα από πολλές διαβουλεύσεις, όρισε ως πρωθυπουργό τον προερχόμενο από την Γκωλική δεξιά κ. Μπαρνιέ, τον οποίο απορρίπτει η αριστερά.

Η προκήρυξη εκλογών από τον κ. Μακρόν προκάλεσε αστάθεια στη Γαλλία και ο ίδιος έχασε τον έλεγχο στο εσωτερικό και το κύρος του στο εξωτερικό σε μια κρίσιμη περίοδο για την ΕΕ, λόγω των πολέμων σε Ουκρανία και Γάζα.

β. Γερμανία

Παρά τη βαριά ήττα που υπέστη το Σοσιαλιστικό Κόμμα στις ευρωεκλογές, τα ηγετικά του στελέχη εξέφρασαν την υποστήριξή τους προς

τον Καγκελάριο κ. Σολτς, για να διεκδικήσει την επανεκλογή του στις ομοσπονδιακές εκλογές του 2025.

Στις 10 Ιουλίου ΗΠΑ και Γερμανία ανακοίνωσαν, στο περιθώριο της Συνόδου του ΝΑΤΟ, την πρόθεσή τους για εγκατάσταση, επί προσωρινής βάσεως, που μπορεί να γίνει και μόνιμη, αμερικανικών πυραύλων Κρουζ στο γερμανικό έδαφος, με τον εκπρόσωπο της ρωσικής προεδρίας να δηλώνει στις 12 Ιουλίου ότι αυτό αποτελεί επιστροφή στον ψυχρό πόλεμο.

Στην απόφαση αυτή οδήγησε η δημοσιοποιημένη πρόθεση της Ρωσίας για πιθανή εγκατάσταση παρομοίων πυραύλων στο Καλίνιγκραντ.

Στις 22 Ιουλίου έφθασε στην Ουκρανία η τρίτη συστοιχία Patriot και στις 15 Αυγούστου το αμερικανικό Πεντάγωνο ανακοίνωσε ότι το State Department ενέκρινε την πώληση στη Γερμανία 600 πυραύλων Patriot αξίας 5 δις δολαρίων.

Στις 24 Αυγούστου το ISIS ανέλαβε την ευθύνη για το φόνο, από Σύρο του οποίου δεν είχε εγκριθεί το αίτημα για παροχή ασύλου και έπρεπε να είχε απελαθεί από πέρυσι, δύο ανδρών και μιας γυναίκας και τον τραυματισμό άλλων οκτώ, κατά τη διάρκεια φεστιβάλ στο Ζόλιγκεν.

Στον απόηχο της παραπάνω τρομοκρατικής επίθεσης :

- Στις 28 Αυγούστου απελάθη ο επικεφαλής του Ισλαμικού Κέντρου στο Αμβούργο, που ήταν και εκπρόσωπος του ηγέτη του Ιράν κ. Χαμενεί.

- Στις 29 Αυγούστου η Υπουργός Εσωτερικών κ. Φέξερ ανακοίνωσε την απόφαση της κυβερνήσεως για την απέλαση βιαίων ισλαμιστών.

Στις τοπικές εκλογές που έγιναν την 1η Σεπτεμβρίου, το ακροδεξιό AfD ήλθε πρώτο στη Θουριγκία και δεύτερο, με μικρή διαφορά από το πρώτο, στη Σαξονία, προκαλώντας σοκ στη Γερμανία.

6. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Τις εκλογές που έγιναν στις 5 Ιουλίου κέρδισαν οι Εργατικοί με 410 έδρες έναντι 131 των συντηρητικών και πρωθυπουργός έγινε ο κ. Κιρ Στράμερ, πρώην Εισαγγελέας. Στις προτεραιότητες της νέας κυβερνήσεως περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, καλύτερη συμφωνία με την ΕΕ για το Brexit, νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας (συστήματα ΠΒ, βλήματα και α/α πύραυλοι), κατάπαυση του πυρός στη Γάζα και συμφωνία για την ίδρυση παλαιστινιακού κράτους.

Στις 5 Ιουλίου ο εκπρόσωπος του προέδρου της Ρωσίας κ. Πετκόφ δήλωσε ότι η Βρετανία παραμένει εχθρική χώρα για τη Ρωσία και ο κ. Τραμπ στις 16 Ιουλίου ότι με την κυβέρνηση των Εργατικών θα είναι σαν ισλαμική χώρα.

7. ΡΩΣΙΑ

Στις 13 Ιουνίου οι ηγέτες της G7 αποφάσισαν τη χρησιμοποίηση παγωμένων ρωσικών κεφαλαίων για την ενίσχυση της Ουκρανίας, με τη Ρωσία να απειλεί με αντίποινα.

Στις 14 Ιουνίου ο κ. Πούτιν δήλωσε ότι οι όροι του για τον τερματισμό του πολέμου είναι η αποχώρηση των ουκρανικών στρατευμάτων από τις περιοχές Ζαπορίτσα, Χερσώνα, Ντονένσκ και Λουχάνσκ, καθώς και η μη ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, τους οποίους και επανέλαβε και κατά τις συναντήσεις που είχε στο Κρεμλίνο με τον κ. Ορμπάν στις 5 Ιουλίου και τον Ινδό πρωθυπουργό κ. Μόντι στις 9 Ιουλίου.

Στις 18 Ιουνίου ο κ. Πούτιν επισκέφθηκε τη Β.Κορέα όπου εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του για την πολιτική υποστήριξή της έναντι της Ουκρανίας και τόνισε ότι οι δύο χώρες θα αντιμετωπίσουν από κοινού τις δυτικές κυρώσεις, χωρίς να αναφερθεί στη στρατιωτική βοήθεια, που σύμφωνα με αμερικανούς και νοτιοκορεάτες αξιωματούχους περιελάμβανε δεκάδες βαλλιστικούς πυραύλους

και 11000 κοντέινερ με πυρομαχικά.

Οι εν λόγω αξιωματούχοι φοβούνται μήπως η Ρωσία, για να ξεπληρώσει το χρέος της, παραχωρήσει στη Β.Κορέα πρόσβαση στην προωθημένη τεχνολογία της, που θα τη βοηθήσει στην προώθηση του δορυφορικού και πυραυλικού της προγράμματος.

Στις 20 Ιουλίου ο κ. Πούτιν επισκέφθηκε το Βιετνάμ όπου με τον ομόλογό του κ. Λαμ υπέγραψαν 11 μνημόνια συνεργασίας σε τομείς όπως η ενέργεια, η εκπαίδευση και η υγειονομική πρόληψη, προκαλώντας τις επικρίσεις των ΗΠΑ, που είναι ένας από τους σημαντικότερους εμπορικούς εταίρους του Βιετνάμ.

Το Βιετνάμ εφαρμόζει μέχρι τώρα τη λεγόμενη «διπλωματία του μπαμπού» (ίσων αποστάσεων), όπως η συστηματική αποχή από τις ψηφοφορίες της ΓΣ/ΟΗΕ, που καταδικάζουν τη Ρωσία για την εισβολή στην Ουκρανία.

Στις 9 Ιουλίου επισκέφθηκε τη Μόσχα ο πρωθυπουργός της Ινδίας κ. Μόντι, ο οποίος ζήτησε από τον κ. Πούτιν την ειρηνική λύση στον ουκρανικό πόλεμο, προκαλώντας τις επικρίσεις των ΗΠΑ και του κ. Ζελένσκι, τον οποίο επισκέφθηκε στο Κίεβο στις 23 Αυγούστου, για να αμβλύνει τις κακές εντυπώσεις, δηλώνοντας ότι είναι έτοιμος να παίξει ενεργό ρόλο στις προσπάθειες ειρήνευσης.

Η Ινδία έχει αποφύγει μέχρι τώρα να ασκήσει κριτική στη Μόσχα για τον πόλεμο, ενισχύοντας τις παραγγελίες για ρωσικό αργό πετρέλαιο.

Στις 24 Ιουλίου ο κ. Πούτιν υπέγραψε διάταγμα για στράτευση 170.000 ανδρών, αυξάνοντας το

στρατό στα 2,2 εκατομμύρια. Μέχρι τώρα οι νεκροί, σύμφωνα με εκτιμήσεις, έχουν ξεπεράσει τις 70.000, ενώ 600.000 έχουν καταφύγει στο εξωτερικό για να αποφύγουν τη στράτευση.

Στις 28 Ιουλίου ο κ. Πούτιν δήλωσε ότι εάν οι ΗΠΑ εγκαταστήσουν πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς στη Γερμανία, όπως έχουν ανακοινώσει, τότε και η Ρωσία θα τοποθετήσει παρόμοιους πυραύλους σε απόσταση κρούσης από τη Δύση, οι οποίοι ενδεχομένως να είναι εξοπλισμένοι με πυρηνικές κεφαλές.

Την 1η Σεπτεμβρίου ο ΥΦ ΕΞ της Ρωσίας κ. Ριαμπκόφ δήλωσε ότι η Ρωσία θα αλλάξει το πυρηνικό της δόγμα, ώστε να είναι δυνατή η χρησιμοποίηση τακτικών ΠΟ όταν η χώρα δέχεται στο εσωτερικό πλήγματα από βαλλιστικούς πυραύλους.

Στις 3 Σεπτεμβρίου η Μογγολία, παρόλο που είχε προειδοποιηθεί για συνέπειες σε περίπτωση που δεν εκτελούσε το ένταλμα σύλληψης του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου (ΔΠΔ) κατά του κ. Πούτιν, όχι μόνο δεν τον συνέλαβε, αλλά τον υποδέχθηκε με τιμές.

8.ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Στις 13 Ιουνίου οι ηγέτες της G7 αποφάσισαν τη χορήγηση στην Ουκρανία δανείου 50 δις σε ετήσια βάση, το οποίο θα αντλείται από τους τόκους παγωμένων ρωσικών κεφαλαίων.

Στις 25 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε η πρώτη διακυβερνητική διάσκεψη στο Λουξεμβούργο, σε επίπεδο Υπουργών με την οποία άνοιξαν επισήμως οι ενταξιακές συνομιλίες μεταξύ Ουκρανίας και ΕΕ.

Στις 5 Αυγούστου ο κ. Ζελένσκι ανακοίνωσε ότι η Ουκρανία παρέλαβε τα πρώτα α/φ F-16 χωρίς να αναφέρει αριθμό. Σύμφωνα

με τους αμερικανούς η Ουκρανία μπορεί να αναπτύξει μόλις 10 α/φ F-16, εξαιτίας του μικρού αριθμού πιλότων που διαθέτει και της ελλείψεως ανταλλακτικών. Στις 29 Αυγούστου η Ουκρανία ανακοίνωσε ότι συνετρίβη ένα α/φ F-16 και σκοτώθηκε ο καλύτερος πιλότος την ώρα που προσέγγιζε ρωσικό στόχο, χωρίς να αναφέρει την αιτία. Ύστερα από αυτό, στις 30 Αυγούστου ο κ. Ζελένσκι απέπεμψε τον Διοικητή της Πολεμικής Αεροπορίας.

Στις 6 Αυγούστου και ενώ ο ρωσικός στρατός, συνεχίζοντας την επίθεση στην περιοχή Ντονέσκ, είχε ανακαταλάβει το σύνολο σχεδόν του εδάφους που είχαν ανακτήσει οι Ουκρανοί το καλοκαίρι του 2023, ο ουκρανικός στρατός προχώρησε σε μια τολμηρή επιθετική κίνηση εισβάλλοντας στη ρωσική περιοχή Κουρσκ, αιφνιδιαζοντας τους Ρώσους. Μέχρι τώρα κατάφερε να καταλάβει μια περιοχή 1300 τετρ. χλμ. με 100 οικισμούς, συνέλαβε 102 αιχμαλώτους και κατέστρεψε τις τρεις πλωτές γέφυρες του ποταμού Σέιμ, τις οποίες χρησιμοποίησε ο ρωσικός στρατός για την ενίσχυση και τον ανεφοδιασμό των στρατευμάτων του στο Κουρσκ. Οι Ρώσοι διατείνονται ότι έχουν αναχαιτίσει τους Ουκρανούς αλλά δεν έχουν καταφέρει να τους διώξουν από το έδαφός τους. Όπως δήλωσε ο κ. Ζελένσκι στις 19 Αυγούστου, η εισβολή είχε ως στόχο τη δημιουργία ζώνης ασφαλείας στο έδαφος της Ρωσίας και η σύλληψη αιχμαλώτων για να ανταλλαγούν με Ουκρανούς.

Παράλληλα επιταχύνθηκε η προέλαση στο Ντονεσκ με τη Ρωσία να δηλώνει στις 4 Σεπτεμβρίου ότι επίκειται η κατάληψη της στρατηγικής πόλεως Ποκρόφσκ.

Το τελευταίο δεκαήμερο η Ρωσία πλήττει με drones και υπερηχητικούς πυραύλους το Κίεβο, τη Λβιβ στα σύνορα με την Πολωνία, καθώς και τις ενεργειακές και άλλες

υποδομές σε 9 περιφέρειες της χώρας, αλλά και η Ουκρανία πλήττει με drones στόχους στο εσωτερικό της Ρωσίας ακόμη και στη Μόσχα. Στις 9 Σεπτεμβρίου πραγματοποίησε τη μεγαλύτερη επίθεση με περισσότερα από 140 drones.

Στις 4 Σεπτεμβρίου ρεπορτάζ του πρακτορείου Reuters ανέφερε ότι οι ΗΠΑ εξετάζουν τη χορήγηση πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς για να πλήξουν τη Ρωσία σε μεγάλο βάθος, με τον κ. Λαβρόφ να τις προειδοποιεί να μην παίζουν με τις κόκκινες γραμμές της Ρωσίας.

Σκοπός της εισβολής, πέραν από αυτό που δήλωσε ο κ. Ζελένσκι ήταν η μεταφορά στρατευμάτων από την ανατολική Ουκρανία στην Κούρσκ για να αποδυναμωθεί η προέλαση και να αποφευχθεί η ολοκληρωτική κατάληψη του Ντονέσκ, χωρίς να επιτευχθεί και η δημιουργία ενός προγεφυρώματος για να το χρησιμοποιήσει σε μελλοντικές διαπραγματεύσεις, που μάλλον έχει επιτευχθεί.

Η εισβολή στο Κουρσκ τόνωσε το ηθικό του ουκρανικού στρατού και ενίσχυσε τη θέση του Ζελένσκι στα μάτια των δυτικών αλλά δεν άλλαξε την εικόνα του πολέμου που παραμένει δυσμενής για το Κίεβο, ενώ δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο η εισβολή να εξελιχθεί σε μπόυμεραγκ. Αυτό επιβάλλει στους δυτικούς την αμεσότερη και μεγαλύτερη ενίσχυσή της, περιλαμβανομένης και της εγκρίσεως των ΗΠΑ για την προσβολή στο εσωτερικό της Ρωσίας στόχων με όπλα της Δύσεως.

Όσον αφορά την επίτευξη ειρήνης δεν υπάρχει καμία πιθανότητα επί του παρόντος γιατί ο κ. Πούτιν παραμένει αμετακίνητος στις θέσεις του να εξαφανίσει την Ουκρανία και δεν πρόκειται να υποχωρήσει παρά μόνο αν ισχυροποιηθεί η Ουκρανία και τον νικήσει στο πεδίο. Αυτό όμως δεν είναι εύκολο και για να γίνει θα χρειαστεί

πολύς χρόνος και μεγάλη υποστήριξη, που δεν φαίνεται διατεθειμένη η Δύση να της την παρέξει.

9. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Πόλεμος στη Γάζα

Συνεχίστηκαν όλο το διάστημα :

- Οι επιχειρήσεις στη Γάζα με τους νεκρούς να ξεπερνούν τις 38000 και τους εκτοπισμένους τα 2,1 εκατομμύρια (90% του πληθυσμού), με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ) να κάνει έκκληση για κατάπαυση του πυρός για να αντιμετωπιστεί η υγειονομική κρίση που μαστίζει την περιοχή, λόγω των αθλιών συνθηκών διαβίωσης των Παλαιστινίων.

- Η ανταλλαγή πυρών μεταξύ του Ισραήλ και της Χεζμπολάχ του Λιβάνου.

- Οι προσβολές πλοίων από τους Χούθι της Υεμένης στην Ερυθρά Θάλασσα.

Στις 13 Ιουλίου σκοτώθηκε από πυρά του Ισραήλ ο Μοχάμεντ Ντέϊφ, επικεφαλής των ταξιαρχιών της Χαμάς και υπεύθυνος για την επίθεση της 7 Οκτωβρίου.

Στις 23-25 Ιουλίου επισκέφθηκε τις ΗΠΑ ο κ. Νετανιάχου, όπου προσπάθησε να αλλάξει το εις βάρος του δυσμενές κλίμα, που διακατέχει τους Αμερικανούς αλλά δεν τα κατάφερε.

Στις 30 Ιουλίου δολοφονήθηκαν από τον ισραηλινό στρατό ο πολιτικός ηγέτης της Χαμάς Ισμαήλ Χανίγια στην Τεχεράνη και ο στρατιωτικός διοικητής της Χεζμπολάχ Φουάντ Σουκρ στη Βηρυτό, ο οποίος κατηγορείται για τη δολοφονία 12 παιδιών με πύραυλο στο χωριό των Δρούζων στα υψώματα Γκολάν. Αυτές προκάλεσαν μεγάλη ένταση και φόβο για γενίκευση του πολέμου, με το Ιράν και τη Χεζμπολάχ να απειλούν με αντίποινα. Το Ιράν μέχρι τώρα δεν έχει αντιδράσει,

αφήνοντας να εννοηθεί ότι δίνει χρόνο για την επίτευξη συμφωνίας. Αντιθέτως η Χεζμπολάχ αντέδρασε αμέσως προσβάλλοντας καθημερινά το βόρειο Ισραήλ με ρουκέτες και drones μέχρι τις 25 Αυγούστου που εκτόξευσε μαπαράζ από 320 ρουκέτες και εκατοντάδες drones, αφήνοντας να εννοηθεί ότι αυτά ήταν τα αντίποινά της.

Στις 6 Αυγούστου επελέγη ως νέος πολιτικός ηγέτης της Χαμάς ο κ. Γιαχιά Σινουάρ που ήταν επικεφαλής στη Γάζα και θεωρείται εγκέφαλος της επίθεσης της 7 Οκτωβρίου.

Από 28 Αυγούστου μέχρι 6 Σεπτεμβρίου το Ισραήλ πραγματοποίησε επιχείρηση κατά του προσφυγικού σταθμού στην Τζενίν στη Δυτική Όχθη, με 33 νεκρούς και 130 τραυματίες, προκαλώντας την αντίδραση των ΗΠΑ, της ΕΕ και του ΟΗΕ.

Την 1η Σεπτεμβρίου ο ισραηλινός στρατός εντόπισε τα πτώματα έξι ομήρων, που είχαν εκτελεστεί από μαχητές της Χαμάς λίγο πριν φτάσουν οι ισραηλίτες. Αυτό προκάλεσε μεγάλες διαδηλώσεις κατά του κ. Νετανιάχου στο Ισραήλ με αποκορύφωμα αυτή της 4ης Σεπτεμβρίου, που συνδυάστηκε με γενική απεργία και συμμετείχαν 400-500.000 άτομα.

Ταυτόχρονα συνεχίστηκαν οι διαμεσολαβητικές προσπάθειες των ΗΠΑ, του Κατάρ και της Αιγύπτου χωρίς αποτέλεσμα, λόγω της εμμονής του κ. Νετανιάχου για να διατηρήσει το Ισραήλ τον έλεγχο του διαδρόμου Φιλαδελφείας στα σύνορα Γάζας-Αιγύπτου που δεν το αποδέχονται ούτε η Χαμάς ούτε η Αίγυπτος. Με αυτή τη στάση του ο κ. Νετανιάχου έχει προκαλέσει τον εκνευρισμό των ΗΠΑ, με τον κ. Μπάϊντεν να δηλώνει ότι ο κ. Νετανιάχου δεν κάνει όσα μπορεί και πρέπει για την ειρήνη.

Στις 4 Σεπτεμβρίου ο εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου δήλωσε ότι οι ΗΠΑ ετοιμάζουν μια νέα

πρόταση εκχειρίδας την οποία θα καταθέσουν αφού διαβουλευτούν με την Αίγυπτο και το Κατάρ, χωρίς να διευκρινίσει, αν θα είναι υπό την μορφή «take it or leave it», δηλαδή ότι την αποδέχεστε όπως είναι χωρίς τροποποιήσεις ή την απορρίπτετε. Σύμφωνα δε με πληροφορίες το Ισραήλ είναι έτοιμο να την αποδεχθεί υπό την προϋπόθεση της εγκαταστάσεως στη μεθοριακή ζώνη συσκευών παρακολουθήσεως υπό τον έλεγχο του Ισραήλ και της κατασκευής με τη βοήθεια των ΗΠΑ υπογείου τείχους, ώστε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο επανεξοπλισμού της Χαμάς μέσω τούνελ.

Οι πιθανότητες επιτεξέως συμφωνίας είναι ελάχιστες, γιατί ο κ. Νετανιάχου, για να διασώσει το κύρος του, το οποίο έχει καταβαρθρωθεί, δίνει προτεραιότητα στην εξαφάνιση της Χαμάς, αδιαφορώντας για τη διάσωση των ομήρων και διακινδυνεύοντας μια περιφερειακή σύγκρουση με παγκόσμιες προεκτάσεις. Αλλά και η Χαμάς ενώ δηλώνει ότι αποδέχεται

τη συμφωνία που προτείνουν οι ΗΠΑ, για να εκθέσει το Ισραήλ, παρακωλύει τις συνομιλίες προβάλλοντας όρους, που ξέρει ότι δεν θα δεχθεί το Ισραήλ, όπως η απελευθέρωση κρατουμένων που έχουν καταδικαστεί για τον φόνο ισραηλινών πολιτών, αδιαφορώντας για τη δραματική κατάσταση του παλαιστινιακού λαού.

β. Ιράν

Στις εκλογές, που έγιναν στις 5 Ιουλίου, εξελέγη πρόεδρος ο φιλοδυτικός κ. Πεζεσκιάν, αλλά την εξουσία θα ασκεί, όπως μέχρι τώρα, ο θρησκευτικός ηγέτης κ. Χαμενεϊ.

10. ΚΙΝΑ

Στις 18 Ιουνίου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν δήλωσε ότι πρέπει η Κίνα να σταματήσει να στηρίζει τη ρωσική επίθεση στην Ουκρανία.

Η Κίνα στηρίζει πολιτικά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και την βοηθά να απο-

φεύγει τις κυρώσεις, αλλά και να εισάγει, μέσω αυτής, εξαρτήματα υψηλής τεχνολογίας για την κατασκευή οπλικών συστημάτων, που παράγονται από δυτικές χώρες και κυρίως τις ΗΠΑ.

Στις 27 Αυγούστου ο Σύμβουλος Ασφαλείας του προέδρου Μπάϊντεν κ. Σάλιβαν επισκέφθηκε την Κίνα, όπου συζήτησε με τους αρμοδίους τα θέματα που προκαλούν ένταση στις σχέσεις των δύο χωρών.

Παρά τις κακές τους σχέσεις οι δύο χώρες συνεχίζουν το διάλογο προκειμένου να αποφύγουν μια θερμή σύγκρουση εκ τυχαιού γεγονότος.

Στις 28 Ιουλίου ΗΠΑ και Ιαπωνία καταδίκασαν τις αποσταθεροποιητικές κινήσεις της Κίνας στη Σινική Θάλασσα και εξέφρασαν την ανησυχία τους για την αυξανόμενη συνεργασία της με τη Ρωσία και τη Β.Κορέα και ανακοίνωσαν την ενίσχυση των στρατιωτικών και αμυντικών τους δεσμών.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ του ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

Το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.), κατηγορίας ΝΠΙΔ-Μη Κερδοσκοπικού και μορφής Σωματείου, έλαβε την έγκριση επίσημης έναρξης με ημερομηνία 31/10/2012 και ΑΦΜ 997418519.

Το Ινστιτούτο είναι φυσική συνέχεια της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ (ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.), μιας εταιρείας μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, η οποία ιδρύθηκε με την υπ' αριθ. 1772/5-10-94 καταχώρηση στο Πρωτοδικείο Πειραιώς, με έδρα τον Πειραιά και το 1997 μετέφερε την έδρα της στην Αθήνα. Η εταιρεία δημιουργήθηκε από εν αποστρατεία Ανώτατα Στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων και στη συνέχεια διευρύνθηκε και με προσωπικότητες από άλλους χώρους, όπως τον Πανεπιστημιακό, Διπλωματικό, Επιχειρηματικό και των Σωμάτων Ασφαλείας.

Η οργάνωση και λειτουργία του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ., πλέον του καταστατικού βασίζονται και στον Κανονισμό Οργανώσεως Λειτουργίας (ΚΟΛ) και διοικείται από 15μελές Διοικητικό Συμβούλιο. Η περαιτέρω λειτουργία του Ινστιτούτου βασίζεται. Διευθύνσεις καθώς και σε ad-hoc συγκροτούμενες ομάδες και επιτροπές.

Τόσο η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ όσο και το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. έχουν παράγει και παράγουν ένα σημαντικό έργο με ποικίλες εκδηλώσεις, είτε στην Αθήνα-Πειραιά και εγγύς της Αττικής περιοχής, είτε σε Ακρικές περιοχές Κέρκυρα, Θράκη, Νήσοι Ανατολικού Αιγαίου, Φλώρινα κ.α. Συνολικά έχουν πραγματοποιηθεί περισσότερες από σαράντα πέντε εκδη-

λώσεις, είτε με πάνελ είτε, σε ορισμένες περιπτώσεις, με μεμονωμένους διακεκριμένους ομιλητές. Παράλληλα συμμετέχουμε με ειδικούς ομιλητές σε εκδηλώσεις παρεμφερών Ινστιτούτων και συνέδρια. Πρόθεση του Ινστιτούτου είναι να λειτουργήσει συμπληρωματικά και όχι ανταγωνιστικά προς τα συναφή Ιδρύματα τα οποία υπάρχουν στην Ελλάδα, όσον αφορά την αντιμετώπιση προβλημάτων στρατηγικού περιεχομένου

Οι στόχοι του Ινστιτούτου δύνανται να συνοψισθούν ως εξής:

•Η περαιτέρω ανάπτυξη της συνεργασίας σε θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος με το ΥΕΘΑ και ΥΠΕΞ καθώς και λοιπά εμπλεκόμενα Υπουργεία.

•Η ανάπτυξη συνεργασίας με αντίστοιχα Ινστιτούτα του Εξωτερικού και αρχικά με εκείνα της εγγύς περιοχής (Βαλκάνια, Χώρες Μαύρης Θάλασσας και Ανατολική Μεσόγειος).

•Η περαιτέρω ανάπτυξη του έργου με διοργάνωση Συνεδρίων, Ημερίδων και πάσης μορφής εκδηλώσεων οι οποίες να είναι μέσα στα πλαίσια των σκοπών του Ινστιτούτου.

•Η διεύρυνση των μελών της προκειμένου να υπάρξει αύξηση του αριθμού τους σε συνδυασμό με επαύξηση γνωστικού αντικειμένου των μελών.

Την ίδρυση του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. συνυπέγραψαν 60 ιδρυτικά μέλη τον Ιανουάριο του 2012.

Κύμα οργής σε όλη την Ελλάδα για τις ανεμογεννήτριες – Η πράσινη ανοησία, η έκρηξη στις τιμές ενέργειας και οι βροχές

Όχι δεν πρόκειται για παραπληροφόρηση, οι εταιρίες ενέργειας που δραστηριοποιούνται στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας έχουν κάνει deal με την κυβέρνηση και τους τοπικούς φορείς... ώστε να γεμίσουν την Ελλάδα με ανεμογεννήτριες παρακάμπτοντας την κοινωνική αντίδραση

Από την μια τα καμένα και από την άλλη οι ανεμογεννήτριες... όχι δεν θα αντικαταστήσουμε και υποκαταστήσουμε την λογική με την παράνοια αλλά γιατί... οι τοπικές κοινωνίες αντιδρούν;

Έχουμε διερωτηθεί; Δεν πρέπει να γίνουν σεβαστές οι θέσεις των πολιτών; Οι πολίτες βλέπουν καμένα... βλέπουν ανεμογεννήτριες και βλέπουν και έκρηξη στις τιμές ρεύματος... που υπάρχει λογική... Όχι δεν πρόκειται για παραπληροφόρηση, οι εταιρίες ενέργειας που δραστηριοποιούνται στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας έχουν κάνει deal με την κυβέρνηση και τους τοπικούς φορείς... ώστε να γεμίσουν την Ελλάδα με ανεμογεννήτριες παρακάμπτοντας την κοινωνική αντίδραση. Είναι πάρτι για λίγους ενώ την ίδια ώρα εκτινάσσονται οι τιμές ηλεκτρικού ρεύματος. Αφού αυξάνεται η συμμετοχή στο ενεργειακό μείγμα των ανεμογεννητριών γιατί έχουμε έκρηξη στις τιμές ηλεκτρικού ρεύματος; Η απάντηση είναι απλή... γιατί έχουν πει ψέματα στις τοπικές κοινωνίες ότι οι ανεμογεννήτριες θα φέρουν φθινό ρεύμα. Κάθε ανεμογεννήτρια κοστίζει 2,25 με 2,5 εκατ και κάθε εταιρία ανανεώσιμων πηγών ενέργειας θέλει γρήγορη απόσβεση οπότε είναι αδιάφορο εάν το ρεύμα είναι ακριβό ή πανάκριβο...

Ο Δήμος Δυτικής Μάνης είπε όχι στην εγκατάσταση 37 ανεμογεννητριών στο «Γαϊδοροβούνι»

Ομόφωνα όχι στην εγκατάσταση 37 ανεμογεννητριών στο «Γαϊδοροβούνι» του Δήμου Δυτικής Μάνης και τους διπλανούς λόφους, που ζητά η εταιρεία «Volton Ελληνική Ενεργειακή Α.Ε.», είπε το βράδυ της Δευτέρας 26 Αυγούστου 2024 το Δημοτικό Συμβούλιο της περιοχής. Όλες οι παρατάξεις τάχθηκαν κατά του συγκεκριμένου έργου, γνωμοδότησαν αρνητικά για τη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, ενώ στη συνεδρίαση του Συμβουλίου συμμετείχαν δεκάδες πολίτες και φορείς της Μάνης. Μεγάλες αντιδράσεις σε Δωδεκάνησα, Λακωνία, Μεσσηνία και Αχαΐα Σε όλη την Ελλάδα οι πολίτες ξεσηκώνονται κατά των ανεμογεννητριών.

Πρόκειται για ένα κύμα οργής που ξέσπασε στα Δωδεκάνησα, στην Αχαΐα, την Μαγνησία, την Αρκαδία την Μεσσηνία, την Λακωνία...

Γιατί οι πολίτες ξεσηκώνονται; Κανείς δεν διερωτάται; Τι συμβαίνει με τις ανεμογεννήτριες στην Μάνη; Γιατί ξεσηκώνονται οι Μανιάτες τονίζαμε πρόσφατα ως bankingnews; Πρωτίστως να αναλύσουμε κάτι πολύ απλό. Γιατί αφού οι ανεμογεννήτριες παρουσιάζονται ως πράσινη ενέργεια και είναι κάτι καλό... δεν υπάρχει τοπική κοινωνία που να μην αντιδρά; Είναι οι τοπικές κοινωνίες λανθασμένα πληροφορημένες ή απλά οι πολίτες έχουν κατανοήσει ότι οι ανεμογεννήτριες είναι απάτη; Από την Ρόδο, την Αρκαδία, την Εύβοια... πραγματικά σε όλη την Ελλάδα η καθολική πλειοψηφία της κοινωνίας αντιδρά και όχι άδικα... Καίγονται περιοχές... και μετά εμφανίζονται οι ανεμογεννήτριες το φαινόμενο αυτό έχει προκαλέσει κοινωνική κατακραυγή. Αν και δεν μπορεί κανείς να πει ότι οι εταιρίες ανανεώσιμων πηγών ενέργειας βάζουν τις φωτιές αυτό θα ήταν προφανώς μια ανοησία... αλλά οι πράσινες εταιρίες ανανεώσιμων πηγών ενέρ-

γειας... βολεύονται στα καμένα. Κάτι δεν πάει καλά εδώ... Οι ανεμογεννήτριες καταστρέφουν την φύση, δεν μειώνουν τις τιμές ρεύματος και προκαλούν πάρτι διαφθοράς... στα καμένα

Το bankingnews (BN) έχει ταχθεί ξεκάθαρα κατά της τοποθέτησης ανεμογεννητριών σε περιοχές φυσικού κάλους, Natura ή σε ζώνες πολιτισμικής κληρονομιάς. Επίσης σε κάθε καμένη περιοχή πρέπει να θεωρείται έγκλημα κακουργηματικού χαρακτήρα η τοποθέτηση ανεμογεννητριών.

Οι επιστήμονες αποκαλύπτουν

Κορυφαίος Έλληνας επιστήμονας αποκάλυψε ότι οι ανεμογεννήτριες αλλάζουν την συχνότητα των βροχοπτώσεων και τροποποιούν προς το χειρότερο το τοπικό περιβάλλον υγρασίας. Ο ίδιος δήλωσε ότι όλα αυτά αποτελούν αποτελέσματα νέων ερευνών αφού οι ανεμογεννήτριες είναι μια σχετικά νέα τεχνολογία ανανεώσιμης πηγής ενέργειας και δεν είχαν διεξαχθεί μελέτες... Δεν το ξέραμε το μάθαμε. Ενίοτε πάντως όταν διεξάγονται μελέτες χορηγοί είναι οι εταιρίες ενέργειας... όποιος κατάλαβε... κατάλαβε...

Αυτό που επίσης μάθαμε είναι ότι ενώ η Ελλάδα κατακλύστηκε από ανεμογεννήτριες αυξάνοντας την ποικιλία και τις επιλογές του ενεργειακού μείγματος, εντούτοις το κόστος της ενέργειας έχει εκτιναχθεί. Μάθαμε επίσης ότι οι πάροχοι ενέργειας χρησιμοποιούν το χρηματιστήριο ενέργειας για να διαμορφώνουν τις τιμές όταν σε άλλες χώρες το 70% της ενεργειακής παραγωγής είναι εκτός του Χρηματιστηρίου Ενέργειας. Αυτό που ο μέσος πολίτης δεν γνωρίζει ότι οι ανεμογεννήτριες όπου στήνονται... προκαλούν πάρτι διαφθοράς. Συμμετέχουν κυρίως οι δήμαρχοι που προφανώς χρηματίζονται για να πείσουν τις τοπικές κοινωνίες ότι οι ανεμογεννήτριες είναι πράσινη ανάπτυξη και άλλες τέτοιες ανοησίες. Την ίδια ώρα οι εταιρίες που χρησιμοποιούν τις ανεμογεννήτριες για να κάψουν τις τοπικές αντιδράσεις χρηματίζουν και πολίτες που ηγούνται τοπικών κινημάτων αντίδρασης. Τι υποστηρίζει ο Γιώργος Στουρνάρας καθηγητής Υδρογεωλογίας

Ο λόγος για τον Γιώργο Στουρνάρα, καθηγητή Υδρογεωλογίας και Τεχνικής Γεωλογίας, Τμήματος Γεωλογίας και Γεωπεριβάλλοντος του Πανεπιστημίου Αθηνών και μέλος της Επιτροπής Μελέτης της τράπεζας της Ελλάδος για τις κλιματικές αλλαγές και τις επιπτώσεις της. Σύμφωνα τον καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών «... υπάρχουν και είδη βροχών, κυρίως οι τοπικές βροχές, τις οποίες οι μετεωρολόγοι τις ονομάζουν κατακόρυφης μεταφοράς ή ορογραφικής, κυρίως αυτές που είναι δίπλα στα βουνά.

Οι υδρατμοί που είναι μαζεμένοι εκεί δεν μπορούν να συμπυκνωθούν και να δημιουργήσουν βροχή, γιατί δεν τους αφήνει να συμπυκνωθούν η δράση των ανεμογεννητριών, επομένως έχουμε μια, θα λέγαμε, καταστροφή εν τη γενέσει τους των τοπικών βροχών και έναν εμποδισμό των υδρατμών κοντά στο έδαφος να κάτσουν στο έδαφος και να πάρουν μέρος στον υδρολογικό κύκλο της περιοχής».

Τι συμβαίνει στην Μάνη Λακωνίας; Εκεί συντελείται ένα αίσχος, μια ντροπή, μια χλεύη. Αρχικά ο επιχειρηματίας Κοπελούζος μαζί με ένα επιχειρηματία από την Μάνη τον Σαμπατακάκη (ο οποίος απεβίωσε πρόσφατα) έστησαν τις ανεμογεννήτριες στην Μάνη από την Αρεόπολη έως τον Δρύαλο. Ο Δήμαρχος της περιοχής φημολογείται ότι πήρε 50.000 ευρώ για κάθε ανεμογεννήτρια...

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΑΠΟ 26/6/24 έως και 11/9/24

1. ΝΕΑ ΜΕΛΗ

27/3 : Παπαδάκη Μαρία Αξκός ε.α. ΕΛΑΣ

11/9 Αλεφραγκής Ευάγγελος, Επιχειρηματίας.

11/9 Πυρουνάκη Γαλάτεια, Μεταφράστρια-Διερμηνέας.

11/9 Χαραλαμπίδης Βασίλειος, Φοιτητής Πρακτικής Άσκησης έτους 23.

2. ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

3/7 Το μέλος μας κ. Μενεσιάν Γεώργιος διαγράφεται με αίτησή του, για προσωπικούς λόγους.

3. ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

--Το ΕΛΙΣΜΕ διέκοψε τις εργασίες του, λόγω του θέρους από 4 Ιουλ. έως και 9 Σεπ. --Υποβλήθηκε εμ-πρόθεσμα η Δήλωση Φορολογίας Εισοδήματος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

--Ανανεώθηκε η νομιμοποίησή μας στην ΕΤΕ για 4 έτη.

--Έγινε η προμήθεια 2 μονάδων Α/Σ και εγκατάστασή τους στα γραφεία μας.

4. ΒΙΒΛΙΑ

--Εγκρίθηκε η πρόταση του κ. Δουδούμη για συγγραφή ενός

νέου βιβλίου «Ο ΠΕΡΙΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

--Περατώνεται η συγγραφή του βιβλίου «ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ».

-- Στο στάδιο της εκτύπωσης ευρίσκεται το με τις εργασίες πρακτικής άσκησης 2024,

5 .ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

Συμμετοχή σε ευρωπαϊκά προγράμματα

Εγκρίθηκε η πρόταση της ΥΔΗΣ κας Παναγιωτοπούλου για τη συμμετοχή του ΕΛΙΣΜΕ σε ένα Πρόγραμμα της Ε Ε, αποκεντρωμένο Erasmus+, με συγκρότηση Ειδικής Επιτροπής Εργασίας (ΕΕΕ), με τίτλο "Επιτροπή Προγραμμάτων του ΕΛΙΣΜΕ", με Πρόεδρο την ίδια. Ήδη το

6. ΟΜΙΛΙΕΣ

26/06 : Ομιλία διαδικτυακή του μέλους μας κ. Σταμούλου Ιωάννη, καθηγητή του ΑΠΘ, με θέμα : « Προβλήματα των πολεμιστών του 2ου Π.Π.».

Παναγιώτης Κατσαρός
Γενικός Γραμματέας

όπως επίσης φημολογείται ότι κάποιοι δήθεν πατριώτες με μωλωμένα μουστάκια... πήραν 150.000 ευρώ για να σωπάσουν και να ακυρώσουν τα σχέδια για αντιδράσεις... Η καταστροφή σε μια περιοχή Natura είναι συγκλονιστική... μετά από τις ανεμογεννήτριες... το ρεύμα στην Μάνη εκτοξεύτηκε αποκαλύπτοντας την απάτη ότι δήθεν η συμμετοχή των ανεμογεννητριών στο ενεργειακό μείγμα θα μειώσει το κόστος ρεύματος... Προσέξτε... το κόστος μιας ανεμογεννήτριας με πυλώνα και τουρμπίνα είναι 2,25 με 2,5 εκατ ευρώ και η απόσβεση γίνεται σε διάστημα 2 ετών... οπότε οι ανεμογεννήτριες είναι πάρτι ολίγων... Το σχήμα Κοπελούζου με Σαμπατακάκη αποχώρησε, πούλησε τις ανεμογεννήτριες στην Helleniq Energy πρώην ΕΛΠΕ... και οι μανιάτες είναι εξοργισμένοι με τις μπιζίνες στην πλάτη τους και εις βάρος τους... Πληροφορούμαστε ότι θα υπάρξει και άλλο κύμα τοποθέτησης ανεμογεννητριών στην μέσα Μάνη από άλλη ιδιωτική εταιρία παροχής ενέργειας... θα προστεθεί ακόμη ένα έγκλημα στην Μάνη... Με θλίψη έχουμε πληροφορηθεί... ποια θα είναι η ...άλλη ιδιωτική εταιρία παροχής ενέργειας... Οι Μανιάτες έχουν αφυπνιστεί. Έχουν κατανοήσει ότι οι ανεμογεννήτριες είναι ένα μεθοδευμένο σχέδιο απάτης, χρηματισμού και κέρδους μόνο για ελάχιστους εις βάρος των τοπικών κοινωνιών.

Οι ανεμογεννήτριες είναι μια απίστευτη απάτη. Η ΕΛΕΤΑΕΝ δήλωσε ότι οι ανεμογεννήτριες δεν μειώνουν τις βροχοπτώσεις Η Ελληνική Επιστημονική Ένωση Αιολικής Ενέργειας (ΕΛΕΤΑΕΝ) αντικρούει τον ισχυρισμό ότι οι ανεμογεννήτριες μειώνουν τις βροχοπτώσεις, με ανάρτησή της στα social media. «Οι ανεμογεννήτριες δεν μειώνουν τις βροχοπτώσεις. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού διακινήθηκε στα κοινωνικά δίκτυα το ψεύδος ότι οι ανεμογεννήτριες μειώνουν τις βροχοπτώσεις. Υπήρξε ακόμα και ισχυρισμός ότι από την ξηρασία που δημιουργούν οι ανεμογεννήτριες, προκαλούνται δασικές πυρκαγιές το καλοκαίρι. Ο ισχυρισμός ότι τα αιολικά μειώνουν τις βροχοπτώσεις διατυπώθηκε στη χώρα μας πριν από 10 χρόνια εξαιτίας σύγχυσης των ανεμογεννητριών με τους ανεμομείκτες. Ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 1990 είχε ακουστεί το ψεύδος ότι «οι ανεμογεννήτριες διώχνουν τα σύννεφα». Πρόκειται για ένα ακόμα παράδειγμα

παραπληροφόρησης.

Η αλήθεια είναι ότι παγκοσμίως έχουν γίνει διάφορες μελέτες με ποικίλα μοντέλα, που προσομοιώνουν την πιθανή επίπτωση των αιολικών στις βροχοπτώσεις.

Το γενικό συμπέρασμα είναι ότι σε περιπτώσεις πάρα πολύ μεγάλων αιολικών πάρκων (συνήθως μη ρεαλιστικών) μπορεί να εκτιμηθεί πολύ μικρή αύξηση στον όγκο των βροχοπτώσεων. Δηλαδή το ακριβώς αντίθετο από τον ψευδή ισχυρισμό που διακινήθηκε.

Μόνο μια μελέτη εκτίμησε πολύ μικρή μείωση των βροχοπτώσεων μόνο το χειμώνα, λόγω της επίδρασης 101.000 MW αιολικών πάρκων στη Δυτική Ευρώπη.

Και αυτή η μελέτη διευκρίνισε ότι η μείωση αυτή είναι αμελητέα σε σχέση με τις διαχρονικές μεταβολές των βροχοπτώσεων.

Για άλλη μια φορά λοιπόν, ένας ψευδής ισχυρισμός υιοθετήθηκε και διακινήθηκε με απόλυτη βεβαιότητα ως ορθός, αν και δεν συνοδεύταν από κανένα στοιχείο, μελέτη ή πηγή», αναφέρει χαρακτηριστικά η Ελληνική Επιστημονική Ένωση Αιολικής Ενέργειας

Συμπέρασμα

Η οργή της κοινωνίας δεν άγγιξε την Ελληνική Επιστημονική Ένωση Αιολικής Ενέργειας...

Μιλάνε για ψεύδος και ήδη υπάρχουν αναφορές και μελέτες από επιστήμονες για το ακριβώς αντίθετο από αυτό που υποστηρίζει η Ελληνική Επιστημονική Ένωση Αιολικής Ενέργειας

Για το χρηματισμό τοπικών φορέων για να παρακάμψουν τις αντιδράσεις επίσης δεν ξέρει τίποτε η Ελληνική Επιστημονική Ένωση Αιολικής Ενέργειας

Για τα deals της κυβέρνησης επίσης δεν ξέρει τίποτα η Ελληνική Επιστημονική Ένωση Αιολικής Ενέργειας

Για τις ανεμογεννήτριες στα καμένα επίσης δεν ξέρει τίποτα η Ελληνική Επιστημονική Ένωση Αιολικής Ενέργειας...

Η απάντηση του είναι ψευδοεπιστημονική και δείχνουν ότι βρίσκονται εκτός πραγματικότητας.

www.bankingnews.gr

Κάθομαι καί σκέπτομαι, ὅτι ἡ Κύπρος κλείνει μέσα της ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ποιητικῆς οὐσίας. Εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος μεθοδεύει τρόπους γιὰ νά ἐκπέμψει τὰ σήματα τῆς ἀναδημιουργίας, διότι κάθε φορά κοντοζυγώνει στό στάδιο τῆς ψυχικῆς συντριβῆς.

Εἶναι τό μέρος, ὅπου ἄπειρες φορές οἱ ἐξαίσιοι λογισμοί καί ὁ ἐκπεφρασμένος πολιτισμός ἔχουν ἐκμηδενιστεῖ ἐξ αἰτίας μίας πάλης γιὰ κάθε ἐλάχιστο κομμάτι τῆς γῆς της. Εἶναι τό μέρος, τό δύσμοιρο, πού ἔχει κατακτηθεῖ καί ἀνακατακτηθεῖ. Καί ἔχει πουληθεῖ. Καί ἔχει ἀνταλλαχθεῖ. Καί ἔχει ὑποθηκευθεῖ. Καί ἔχει βγεῖ, ἀκόμη καί στό σφυρί. Εἶναι τό μέρος, πού ἔχει ἰσοπεδωθεῖ. Φωτιά καί σίδηρο. Καί λεηλασία. Καί σφαγές. Καί ὀλοκαύτωμα. Καί ὁ πικρός ἀναστεναγμός, μετά τήν ἀλλαξοπίστηση ἀπό ζηλωτές. Ἀπό φανατικούς. Ἀπό ἐκούσιες καί ἀκούσιες προδοσίες. Ἀπό ἐξαγορές. Ἀπό συκοφαντίες. Ἀπό τῶν μεγάλων τὰ συμφέροντα. Ἀπό τόν ρημαγμό, πού οἱ ὀρδές τῶν βαρβάρων καί τῶν λοιπῶν «πολιτισμένων» προκάλεσαν.

Και ὕστερα διαφεντεύτηκε ἀπό δαίμονες καί τυράννους καί «πολιτικῶς ὀρθούς». Κι ἀπό ὅλους αὐτούς βεβηλώθηκε. Καί παγιδεύτηκε στά σχέδια τῶν φορέων τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Τῶν φορέων, πού «ἄνοιξαν» τὰ μάτια τοῦ ἀνατολίτη καί τόν ὀρμήνεψαν, ὅτι κι αὐτός δικαιούται νά ἀρπάξει ἀπό τόν καταδικασμένο σέ ἀέναο τρόμο -καί γιατί ὄχι- ἀποχαύνωση, ἑλληνισμό, πού ζεῖ σ' ἐκεῖνο τό πεταμένο ἀπό τήν μητέρα πατρίδα κομμάτι αὐτῆς τῆς παράμερης γῆς. Εἶναι τοῦτο τό μέρος, πού κοντεύει νά ξεψυχήσει μέσα στους ἄνυδρους δαιδάλους των «βελτιωμένων» προτάσεων των δήθεν προασπιστῶν του διεθνούς δικαίου γιὰ μία ...βιώσιμη λύση.

Κωνσταντῖνος Αργυρόπουλος